

ജീവിതക്രമം.

(പരിശോധിച്ച പതിപ്പ്)

A. Gopala Menon,
M. A., B. Com. (London).

Kamalalaya Printing Works
&
Book-Depot,
TRIVANDRUM.

ജീവിതക്രമം.

എ. ഗോപാലമേനോൻ

എം. എ., ബി. കോ. (ലണ്ടൻ)

കമലാലയാബുക്കിഫ്രോ,
തിരുവനന്തപുരം.

[പക്ഷ്പത്വകാണ്ഡ]

1108.

[പില അണ ഫം.

திதவந்தூர்.

கமலாலய வூக்கீலிழேஷன் புத்தகமாச்சவளி

“கமலாலய”புஸ்திக்

அறங்கிலை.

1108.

ஏ.

മുഖ്യം.

ജീവിതക്രമം എന്ന ഇന്ത ചുസ്തകം ഹ്രസ്വഗഭ്യ കാരണാരിൽ അതിസരസനായ മൊണഡയിൻ എന്ന മഹാശ്രദ്ധ പ്രഖ്യാതമാലികയിൽനിന്ന് സ്പീകറിച്ചിട്ടുള്ള എതാനം പ്രമേയങ്ങൾ കൊണ്ട് നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഇദ്ദേഹം പതിനാറാംതുരാംജിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരാളാണെങ്കിലും സമുദായസ്ഥിതികളുടെ ഗതിവിശേഷം കൊണ്ടാണ്, ലോകത്തപ്രകാശം റോഡേത്തപ്രകാശം, ഇതിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളും അതിനായാണ്. പരിഭ്രാംകയിൽ ധാരാളം സ്വാത്രയും കാണിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് മനുററിയച്ചില്ല പ്രാനം പുരത്തിൽ അടങ്കിയിരുന്ന കാഞ്ഞങ്ങൾ ഇന്ത ചുരുക്കിയ ഗാത്രത്തിൽ കൊള്ളിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത സ്വാത്രയും അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം സംഖ്യാചിട്ടിനേതാളം ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല.

ലോകചല്ലുകളെപ്പറ്റിയുള്ള അതാനം വില്ലാത്മി ലോകത്തിനെന്നാപോലെ ലോകഗതിയിൽ ഭാഗഭാക്ഷക ഉായ എല്ലാവക്കും അവശ്യമാണെങ്കിലും സ്വയം ജീവിത മതസാത്തിന കേണ്ടപ്പറ്റിറങ്കുന്നാവക്കും അവശ്യം വേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതും. ഇന്ത ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് ഈ തിൽ അടങ്കിയിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളെല്ലാം തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതും. എന്നാൽ ഇന്ത ഒരു സംഗതിക്കുമാത്രമല്ല, പല വിഷയങ്ങൾക്കുറി പല മാതിരിയുള്ള വിമർശനരീതി

പരിചയിക്കുന്നതിനും, ഭാഷാവില്ലാത്തികൾക്ക് വാചക രചനയിലും ഉപന്യാസാലടക്കയിലും മാർപ്പണക്കമായിത്തീ അന്നതിനും, ഇത്തരം തൃതികൾ പ്രയോജനപ്പെട്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചാണ് ജീവിതമഹത്പത്രത്തുടങ്ങൽ ഇന്ന് ശുമാർ രചിക്കുന്നതിനും സ്ഥാനം പുറപ്പെട്ടതു്.

എ. ജി. എം.

— :0: —

ജീവിതക്രമം

—:o:—

എ. ബാലറിക്ക്

മനശ്ശുതട ബുദ്ധിയിൽ എത്തിയിട്ടുള്ള സകല വിഷയങ്ങളിലുംവെച്ച് ഏററവും വിഷമെങ്കുതു ബാലറി ക്ഷയാക്കണ. വിത്തിട്ടനാതിലും വിതയ്ക്കു ദന്പ വേണ്ട നട പട്ടികളിലും ഒരു തിരി അറിവുള്ളവർപ്പോലും, മുള വന്നതിനാദ്യം ഫലസമുല്പിയണാക്കണതിനു് എത്തോ അധികം സുക്ഷ്മവും ശ്രദ്ധാശയും വേണ്ടിവരുണ. അതു പോലെ കട്ടികൾ ജനിച്ചുകഴിത്താൽ അവരെ തരിയായി വളർത്തിക്കൊണ്ട് വരുത്തിനുള്ള അലപനാനവും സകടവും മനഃപീഡയും തുടങ്കക്കയായി. മേലിൽ അവരുടെ ബുദ്ധി ഏതു വഴിക്കു തിരിയുമെന്നുള്ളതിനുപുറി മുൻകുടി കി ശ്രദ്ധിക്കുത്തക്കവണ്ണം ചെരുപ്പായതിൽ ഒരു സുചനയും കിട്ടകയില്ല. വല്ല ലക്ഷ്യങ്ങളിലും കണ്ണാൽത്തന്നെ, അവ തെള്ളിലും ഉറച്ചുകൊണ്ട് ഏതെങ്കിലും ഒരു എപ്പാടോ, മനോനിശ്ചയമോ ചെയ്യാൻ വഹിയാത്ത വിധം അതു അനുഭിവിതവും ക്ഷണികവും അതയിട്ടാണു് അവരുടെ മനോഭിഷ്ടി അസരിക്കണമു്. കുട്ടികളും പട്ടികക്കുകളും അവരുടെ അഭിരുചിയിൽ അവ വളരെ എഴിപ്പുത്തിൽ സ്ഥാ തിയായ പ്രക്രിയ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമാക്കണ, മനശ്ശുക്കാക്കു,

പള്ളിന് വരുത്തേണ്ടും, ഒരുത്താനും ചില പരിചയങ്ങൾ കൊണ്ടോ, വല്ല അഭിപ്രായങ്ങളിലും ഉള്ള ദുഃഖവിശ്വാസം കൊണ്ടോ, ഓരോ മാതിരി നിയമങ്ങളിലും നടപടികളിലും അനുസരിക്കേണ്ടിവരുന്നതുകൊണ്ടോ, വളരെ വേഗതയിൽ പ്രതിക്രിയ മാറ്റും വരുന്നു. അപ്പേക്ഷിക്കുന്ന അവരുടെ സ്ഥായിരായ വാസനയും മനോഭാവവും മറയ്ക്കുന്നതിന്റെ അവർ ശീലിക്കുന്നു. പ്രതിവാസനയെ നേരത്തെത്തുടർന്ന് ഫോട്ടി പിപ്പിക്കുന്നതും ട്രോ സുസാലപ്പുമല്ല. അതുകൊണ്ടും, അവരുടെ യൂട്ടാത്മായ വാസനയുടെ ശത്രി നിശ്ചയമില്ലാതെ, പലപ്പോഴും അവരുടെക്കാണ്ടിക്കു തീരെ കൊള്ക്കുന്നതു ഓരോ പഴിക്കും അവരുടെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിനും ട്രോ സമയവും അലപ്പാനവും നാം മുമ്പാം വ്യയംചെയ്യുന്നു. ഇതു നിലക്കിയുള്ള ഒന്നിക്കു തോന്നുന്നതും, അവരുടെ ബൊല്പുദശ കിലുള്ള സൂചനകളെപ്പറ്റിയും മറ്റും ആലോച്ചിച്ചു മേഖിക്കാതെ, പൊതുവെ ഉത്തമവും ഗ്രനകരവുമായ വില്പ കൂടി അവരുടെ അല്പസിപ്പിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നാണും. മേഖരോ മുതലായ തത്പര്യങ്ങളുംതന്നൊരു ഇതിൽ വിചരിക്കുകയില്ലാണെങ്കിലും പ്രസ്തിയിൽ സാധിക്കുന്നതും ഇതേയുള്ളിൽ.

2. അല്പമായി വേണ്ടതും ഒരു അല്പാപകന തെരുവെന്തെടുക്കുയാകുന്നു. ഒന്നന്തുമുള്ള കൂട്ടംവൈദ്യങ്ങളിൽ ജനിക്കുന്നവർക്ക് വിപ്രാഭ്രാസംകൊണ്ടും അപായകരമായ തൊഴിലുകൾ പരിചയിക്കേണ്ട അവസ്ഥയിലില്ലാതെ സ്ഥിതിക്കും, പുറമേ കാണിക്കാവുന്നതിനെക്കാരം അകത്തു വെളിച്ചുമണ്ഡാക്കുന്നതിനും, കേവലം ഒരു അതാനിയെയാ വിദ്യാനേരും ആയി

ആശുള്ളവക്ക് പലപ്പോഴം പ്രതിബന്ധകമായിത്തീരുന്നു” എന്ന സിസരോ പറയുന്നു. ശിഷ്യർ യദേശ്വരം ചാടി ക്ഷതിച്ചു നടക്കേട്ടു; അധ്യാത്മിക ശക്തി എത്രയുണ്ടെന്നും അറിയാം, തന്റെ ഗതി എങ്ങനെന്ന നിഖലനിക്ഷണമെന്നും നിശ്ചയിക്കയും ചെയ്യാം. ഇതുപോലുള്ള യോജിപ്പ് വരുമ്പെട്ടു തുടരുന്നതും ഫലം തുട്ടികരമല്ലാതെ കാണുന്നിടയാക്കന്നതും. ഈ അന്നയോജുത്ത് കണ്ടപിടിക്കുന്നതും, പ്രധ്യാജനപ്പെട്ടതുന്നതും ഒരു എഴുപ്പുമല്ല. അതുകൊണ്ടും, വില്പാത്മിയുടെ നിസ്സാരമായ മനോവ്യാപാരങ്ങൾ പോലും മനസ്സിലാക്കി അവരെ കീഴിലെപ്പറ്റി നയിക്കുന്നതും പകപ്പതയുള്ളവരേ ഉത്തമമാരായ അഭ്യര്ഥി പ്രകമാരാക്കുന്നതും. കുന്നിനേരൽ കയറുവോഴാണും കീഴിലുള്ള പോട്ടിരഞ്ഞാതിനെക്കാരം ഉറപ്പുചെയ്യുന്നതിനും നടക്കുന്നതും.

ര. വാഴിക്കുന്നതു മഴവൻ താനെ പരിശോധിച്ചു വിവേചനം ചെയ്യാൻ അധ്യാത്മ ശീലിപ്പിക്കുന്നും. എത്ര ദേഹക്കു ഗ്രന്ഥകാരമാരുടെയും അഭിപ്രായങ്ങൾ കണ്ണം ചൂണ്ടു കൈകൈക്കാളുള്ളതും. ഓരോന്നും ഇങ്ങനെ ചെയ്യാനും നിലയിൽ ഏതെല്ലായും സ്വന്തമെന്ന നിലയിൽ വരുന്നതാണും. പല പക്ഷങ്ങളായം തമ്മിൽ അഭിപ്രായ ബന്ധും ഉള്ള കാഞ്ഞങ്ങളിൽ ഓരോത്തത്തുടേയും മതം അഭ്യാസം ചെരുതു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുക. അധ്യാർഥക്ക് പ്രാഞ്ചിക്കുണ്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു കക്ഷിയിൽ ചേരുടെ; ഇല്ലാത്തപക്ഷം സദ്ദേഹമായി കിടക്കുന്നതും മേലാൽ അതിനെപ്പറ്റാറി ആലോച്ചിക്കുന്നതിനും, തന്റെ

ജീവനവും പരിചയവുംകൊണ്ട് പരിശോധിച്ചു നിയു
തിക്കുന്നതിനും ഇടയാകമല്ലോ. കൂട്ടച്ചുകൊണ്ട് മറ്റു
ള്ളവരെ പിന്തുതന്നുവൻ ഒന്നം കാണാതേയും ഒരു
നിയുതിക്കുന്നതേയും ഒന്നിലും ജീജീവനാസ തോന്നാതേയും
ആയിരത്തിൽനാം. അങ്ങനെനു ഒരു നേതാവിനേയും അന്ന
സരിക്കേണ്ട അവസ്ഥവുമില്ല. നേരില്ലുകും തനിക്കുള്ള
അറിവിനെപ്പറ്റി താനേ ഒരു ബോല്ലും വരട്ട്. മറ്റുള്ള
വരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ തന്റെ അറിവിനോട് യോജി
പ്പീം മനസ്സിലാക്കുന്നോഫല്ലാതെ അവ നമ്മുടെതാക്ക
നില്ല. അങ്ങനെന്നയല്ലാതെ സന്ധാരിക്കുന്ന ജീവനാം
മറ്റുള്ള അറിവിനെക്കുറി കിഷിപ്പിക്കേണ്ടതും. ഏവിടെ
നിന്നു കിട്ടിയതായാലും തന്റെ അവസ്ഥങ്ങൾക്കുപറയോ
ഗിക്കാവുന്നവയേ തന്റെതായി ശനിച്ചുകൂട്ടുക. ഇതിനു
മുന്നും അരെല്ലാം പറത്തിയനാലെന്താ? സത്രവും
സ്വാധീനവും എല്ലാവക്കും ഒരപോലെയുള്ള അവകാശങ്ങൾ
ഉണ്ട്; അല്ലെന്നോ പിന്നീടോ പറയുന്നവക്കും അട്ടിപ്പേ
റാകയില്ല. എല്ലാവക്കും ഒരപോലെ നോക്കി മനസ്സിലാക്കാ
വുന്നതേയുള്ളിൽ; അല്ലാതെ ഞാൻ പറത്തതു
കൊണ്ടോ നിങ്ങൾ പറത്തതുകൊണ്ടോ അതുപോലെ
യായി എന്ന വരുന്നതല്ല.

ര. തേനീച്ചുകര അവിടവിടെ ചെന്ന് എത്രയോ
പുണ്ണങ്ങളിൽ നിന്നും ശൈവരിക്കുന്ന രസങ്ങൾ, സ്വതേ
യുള്ള ഔഹത്തിലല്ലോ, അവസ്ഥുടെ സ്വയംകൃതിയായ തേനാ
യിട്ടാണ് നാം കാണുന്നതും. അതുപോലെ നമ്മുടെ അദ്ദേഹം

താവും പലയിടത്തുനിന്നും ശ്രേഖരിക്കുന്ന അറിവുകൾ കൂട്ടിച്ചേരുത്തും ഇളക്കിമറിച്ചും കേവലം തന്റെതാഴ്ക്കന്ന തിരു ശീലിക്കുന്നും. അതിൽനിന്നുണ്ട് അധികാർഡു വിവേചനശക്തിയുണ്ടാകേണ്ടതു്; ഉപദേശങ്ങളും, പറി തപവും, പരിചയവും എല്ലാംകൊണ്ട് പ്രോഫീഷണലും ഇതു മാത്രമാണു്. താൻ ശ്രേഖരിച്ചിട്ടുള്ള ഓരോ അറിവും എവിടെനിന്നും കിട്ടിയെന്നും കാണിക്കേണ്ട ഭാരം ആക്ക് മില്ലു. അവയെക്കാണ്ട് താൻ എങ്കു ചെയ്തിരിക്കുന്ന വെന്നേ മററുള്ള വരെ അറിയിക്കേണ്ടു്. ആത്തടേയും സ്വന്ധാല്പങ്ങൾ ആക്കം കാണാവുന്നതാണെങ്കിലും ആദാ യത്തിന്റെ തുന്നപ്പട്ടിവിവരം പൂരത്തായിരുന്നില്ല.

ഒ. പറിക്കുന്നതിന്റെ പ്രയോജനം നമ്മടിടെ അൽക്ക പ്രാബന്ധങ്ങളും നില നന്നാക്കി അറിവു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ശാഖ. ധാരണാശക്തികൊണ്ടാണു് എല്ലാം കാണാകയും കേരഡകയും ചെയ്യേണ്ടതു്; അതുകൊണ്ട് മാത്രമേ സം സ്ഥാനം ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. അതോന്നും മാത്രമേ എല്ലാം പാക്കപ്പെട്ടതിനി ദീച്ചുകൊണ്ട് പ്രോക്കന്നുള്ളൂ; മററപ്പാ ശക്തികളും തന്നെടുക്കില്ലാത്ത നിർബന്ധക്കമാരഞ്ഞു. അതു കൊണ്ടു് ആ ശക്തിക്കു സ്വാത്രത്രുമായി ചുവർത്തിക്കു നാതിനു സൗഖ്യത്തും കൊടുക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതു് അതിന്റെ തന്റെടവും സ്വന്ധമിതിയും നശിപ്പിച്ചു പരബാസ്പുത്തിനു് കൈക്കകയാകുന്നു. പറിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ പ്രയോജന തേതയോ നിലയേയോ പറിയുള്ള അഭിപ്രായം ആരെ കുംഭം ശിശ്രൂമാരോട് ചോദിക്കുന്ന പതിവുണ്ടോ? അതായി

സിംഗതികര ക്രാഡ്രത്തുന്നതുപോലെ ദിട്ടിച്ചു തലയിലിട്ട്
കൊടുക്കക; അവ വേദവാക്യംപോലെ അബ്ദിട സൂക്ഷ്മി
ചുവെയ്യേക; ഇങ്ങനെന്നേ നടക്കന്നാളിൽ. അവയിൽ വാക്കു
കളും, ഗ്രാഫേറ്റും അഥവാ സാമ്രാധിക്കിഴിയ്ക്കുമ്പോൾ;
അവയെ കാംമിക്കേണ്ടതുള്ളിൽ; കാഞ്ഞം എന്തെങ്കിലും അയിക്കൊ
ഒള്ളട. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ കാംമിച്ചുവെയ്യേന വാക്കു
കൾ അറിവിന്റെ ശുട്ടത്തിൽ ഗണിക്കാവുന്നതല്ല; കാംമ
യിൽ ഓപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ സൂക്ഷ്മിച്ചുവെയ്യേക എന്നു
പറയാൻ പാടുള്ളി. ശരിയായി മനസ്സിലാക്കി സന്ധാരി
ച്ചിട്ടുള്ള അറിവു്, പുസ്തകം തപ്പാതേയും ഉടമസ്ഥനെ അ
നേപ്പാടിക്കാതെയും, സേപ്പൈപ്പോലെ പെജമാറാവുന്ന
താണു്. പുസ്തകത്തെ മാത്രം അതുത്തിച്ചു കിട്ടുന്ന അഞ്ചാനം
തീരു തുല്യമായിട്ടു കരതാവു; അവസ്ഥയ്ക്കു പറവാൻ
കൊള്ളിത്താമെന്നാലുംതെ അതു മറ്റൊരു അഞ്ചാനം പ്രതിജ്ഞിക്കു
ത്തക്ക അസ്ഥിവാരം അകന്നില്ല. ശരിയായ അഞ്ചാനം
എന്ന പരിയാവുന്നതു് സെമ്പ്രിം, മനോനിജ്ഞ, ദൈവവി
ശ്രാസം ഇവ മാത്രമാകുന്നു; വേറെ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ നയി
ക്കുന്ന വില്ലകൾ വെറും പുച്ചാണു് എന്നു് ഷേരററാ
പരിത്തിട്ടണ്ടു്. ഏതു വില്ലം സ്വയം പരിശീലിക്കാതെ
വയ്ക്കുകയില്ല; അതുപോലെ താനെ അലോചിക്കുന്ന
തിനും വാദിക്കുന്നതിനും വയ്ക്കാക്കാമെങ്കിൽ അലോ
ചിച്ചും വാദിച്ചുംതന്നെ ശീലിക്കുന്നും. എന്നതനെന്നയല്ല,
വില്ലാല്ലാസത്തിന്റെ അഭിഘട്ടങ്ങളിലും അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയിലും, ദ്രോജ്ജീക്ക വിഷയമാകുന്ന സകലതും
പുസ്തകങ്ങളായി വിഹാരിക്കുന്നും. ഒരു കൂട്ടകാരന്മാരും കുറഞ്ഞ
ലമ്മും, കുത്രുന്നും പ്രമാഭമും, സംഭാഷണമലഭ്യ ചര

യുന നേരംപോകും, ഈവ ഓരോന്നും ഓരോ പുതിയ വിഷയങ്ങളുണ്ടി കയ്തണം.

എ. ഈ സംഗതിയിൽ പ്രത്യേകം പ്രയോജന പ്രൈറ്റിനാതാണ് സംഭാഷണവും ദേശസ്ഥാരവും. വിഭാഗ അല്ലിൽ പോകുന്നതു് കെട്ടിടങ്ങളിടെ പൊക്കവും രോധു കളിടെ വീതിയും കടകളിടെ ഭാഗിയും കാണമാനല്ല. വിഭാഗ ഷപ്പുട വസ്തുധാരണം കണക്കപറിക്കുന്നതിനമല്ല. ഭിന്ന വർക്കാങ്കുടെ സാമ്പദായികമായ ഔപ്പാട്ടകളിലോ നടപടി കളിലോ സന്റുഡായങ്ങളിലോ കണക്കിയുന്നതിനം, അനുഭവമായി എടപെട്ട നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്ക ക്രമ്മങ്ങളുടെനുന്നതിനം അയിട്ടാണു സഖ്യരിക്ഷേണ്ടതു്. എന്നമാത്രമല്ല, അനുഭാ ഷക്രം സുഗമമായി പരിചയിക്കുന്നതിനും ചെരുപ്പുത്തിലേ അതു ദിക്കുകളിൽ പഴകുന്നതു നന്നായിരിക്കും. വീട്ടിൽ തത്തന്നെ താമസിക്കുന്നോരും അടുത്തനമ്മാങ്കുടെ സാന്നില്ലും കൊണ്ടു് അല്ലുംപുകു വേണ്ടിട്ടേതാണും ശാസനാവലും കിട്ടുമോ എന്നും സംശയമാണു്. വിഭാഗിച്ചില്ലും പരിചാരകസംഘത്തിൽനിന്നും “കൊച്ചുജമാനനാ” ലഭിക്കുന്ന പൂജ തന്റെ അവസ്ഥയും പ്രതാപവും എത്രയുണ്ടെന്നും ബാലുന്നു പ്രതിനിശ്ചം ഓമ്മപ്പുറിക്കയും ചെയ്യുന്നു. വീട്ടിൽത്തന്നെ താമസിക്കുന്നോരും മാതാവിന്റെ പ്രാഞ്ഞരകുണ്ടു് പല തരങ്കേട്ടകളിലോ സംഭവിക്കാവുന്ന താണു്. അമുമമാങ്കുടെ മനസ്സിന്റെ അതിന്തുയും, എത്ര സൂക്ഷ്മമിഷ്ടവക്കും സഹജമായ ഭാത്സല്ലുവുംകൊണ്ടു് അപ്പോഴപ്പോൾ കാണുന്ന പിശകകളും ശാസ്ത്ര പരിചാരിക്കുന്നതിനാക്കടു, വേണ്ടപോലെ ദേഹം ഉപാനവും അലച്ചിലും പരിചയിച്ചു നന്നാക്കുന്നതിനാ

കട്ട അവർ അനവദികയില്ല. കട്ടിക്കേണ്ട വളര്ത്തുള്ള തിന് തെയ്യമുന്നുവൻ, അവക്കി തന്റെതും വരുത്തേബും എന്തിനെക്കിലും കൊള്ളിണമെന്ന് പീചുംഖിക്കയാശാക്കിയിൽ, അവരുടെ തീരെ ഒരു കുടാതെ അലുപാനിപ്പില്ല തന്നെ വളര്ത്തുണ്ട്. അത്രമുള്ളില്ലയും മനഃസംസ്കാരം മാത്രംകൊണ്ട് ഫലമില്ല; ദേഹത്തിനു കൈത്തുംകുടി വേണ്ടതാണ്. പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ശേഷിയോടുകൂടിയ രേറിരു ഇപ്പോൾ അന്ത്യുക്കതികരം ബിംബിപ്പുപ്പേട്ട കയേ ഉള്ളി. മഹാമനസ്സത്തെയെന്നും മനക്കുത്തെന്നും മറ്റൊരു കീത്തിക്കുന്ന ഫല കാഞ്ചുങ്ങളിലും വാസ്തവ തതിൽ തൊലിയുടെ കട്ടിലും എല്ലിൻറെ മുള്ളംകൊണ്ട് മാത്രം സാധിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. പ്രത്യുഥതനെ അന്തരോ ഗ്രാവും കായബലവും ഉള്ള സ്രീകളിലും കട്ടികളിലും പോലും എത്ര വേദനയും സഹിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നവരായി കണ്ണി കുണ്ടാണ്. മുസ്തിക്കാർ ധാതൊയും സക്കോചവും കുടാതെ എന്തെല്ലാം ഹേമങ്ങൾം സഹിക്കുന്നു. തത്പരതാനിക ഔദ്യും തോല്ലിക്കുന്ന ഇരു സ്ഥാനങ്ങിലും ദേഹശക്തി കൊണ്ടാണ് മന്ത്രുക്കതികൊണ്ടില്ല ഉണ്ടാകുന്നതു്. അലുപാനിപ്പി പരിചയിക്കുന്നതു വേദനയെ സഹിക്കാൻ ശീലി ക്കയാണ്. അന്തുകൊണ്ട് കട്ടികരം റാടിയും ചാടിയും മട്ടിയും തട്ടിയും തന്നെ വളരുണ്ട്. മേലിൽ എന്തൊക്കെയോ സങ്കടങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ട ഇരു ജീവിതത്തിൽ വേദന സഹിപ്പാൻ ശേഷിയുണ്ടാകുന്നതു് ഒരു മുൻ ക്രയതലാത്തെ.

3. ചെരുപ്പുകാരിൽ കണ്ണിവത്തനാതായ ഒരു ദോഷം അനുമാതാട സമാഗമത്തിൽ, അവരുടെ അഭിപ്രായ

അഴം യുക്തികളം കേട്ട മനസ്സിലാക്കി അറിവിനെ
വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ സംഭാഷണത്തിൽ കട
നാവീണം തങ്ങളുടെ ചരക്കകൾ ഉച്ചക്രിയിക്കാണെങ്കിൽ
യുത്തെതിയാണ്. അധികം സംസാരിക്കാതെ ഒരുക്കെ
ത്തിൽ നിൽക്കുന്നതാണ് സംഭാഷണത്തിൽ ഉത്തമമാ
യിട്ടിള്ളതും. അതുകൊണ്ടും, തനിക്കുള്ള അറിവിനെ കഴി
യുന്നതും ലോഭിച്ച പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു ശിഖ്യുനെ പരി
ശീലപ്പിക്കുന്നും, പല വിശദിതരങ്ങളിൽ വീണ്കമ്പ
കളിലും അയാളുടെ ചെവിയിൽ പെട്ടേയ്ക്കാം. അവയേലും
പ്രിയപ്പെട്ടു കൊണ്ടുനിന്നു തങ്കിക്കുവാൻ ആവശ്യമില്ല. നമുക്കു
രസികാത്തെ എല്ലാ സംഗതികൾക്കും മറുള്ള വരേരാക്കു
ക്കിപ്പിടി കൂടുന്നതു വക്തിരിവിന്തനെ പോരാത്ത
താണും. താൻ ചെയ്യാത്ത ഒരു കാര്യംപോലും മററാത്ത
തതാൻ ചെയ്തുകാണ്റുപോരും അയാളെ ശാസിക്കുന്നതിനോ,
സാമാന്യമായ നടപടിക്കു വിരോധമായാൽ തന്നെന്നായും
അതു പറഞ്ഞു തങ്കിക്കുന്നതിനോ അല്ല, അവനവെന്നു
നടപടിയെ ശരിപ്പുചെയ്തി നിശ്ചയിക്കുന്നതിനാണും ഈ
സംബന്ധം പ്രയോജനപ്പെട്ടതെന്നുള്ളതും. അനുമാരം
ആക്ഷയപിക്കാതെയും സ്പദം അഭിമാനിച്ചു പ്രകടിപ്പി
ക്കാതെയും വിദ്രുഭ്യ കൊണ്ടുനടക്കുന്നതിനു പരിചയി
ക്കാണും. തിന്റെ മിച്ചക്കു കാണിക്കുവാനായി സ്പീക്കർക്കുന്ന
ഈ നടപടി വക്തിരിവില്ലായ്യുടെയും അവക്കാരത്തി
നേരായും ലക്ഷ്യമാണും. പ്രത്യുഷത്തിൽ തോന്നുന്ന
തിലും അധികമായ അതാവധം ഉത്തുള്ളമായ പരിചര
ണ്ണവും തനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടോ കാണിക്കുവാൻ ഉള്ള
ആക്ഷയം കേവലം ചുംപല്ലുമണ്ടാണ്.

വු. സ്വാലമാരെ മനസ്സിലാക്കേണ്ട മറ്റൊരു സംഗതി അവരവക്ക് യോജിക്കുന്ന നിലയും അറിവും ഉള്ള വരോട്ടല്ലാതെ തക്കിക്കാണും സംസാരിക്കാൻ തന്നെയും തുടങ്ങുതന്നുണ്ട്. അധികം ഉപയോഗപ്പെട്ടുന്ന സ്വാധീനങ്ങളിൽ യുക്തികളിലും തന്നെ വാദം സമർപ്പിക്കുവാൻ നോക്കുയാലും തുടരുതോളം സന്ദേശം ചിത്രമായാലും, അറിയാവുന്ന കൈശ്ശല്ലങ്ങൾ മഴുവൻ പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ട അതവയ്ക്കുമില്ല. പായുന്നതെല്ലാം വേണ്ട വോളം വിചിത്രനം ചെയ്തു് അപുതുതമായവയെ നിരാകരിച്ചു് സാധ്യവും ചഞ്ചലവും അതു യുക്തികളെ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തു് എത്തും ചുജക്കുത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുയാണ് വേണ്ടതു്. പക്ഷേ, പ്രതിപക്ഷക്കാരൻറെ വാദത്തിൽനിന്നും തന്നും തന്നും ഗാധമായി അലോചിച്ചിരിക്കുന്നും തന്നും ഗാധമായാലും, പരമാത്മം എവിടെക്കൊണ്ടവോ, അപ്പോൾ അതിനെ അതഭരിച്ച കീഴടങ്ങുവാൻ വിശ്വഷിച്ചും പരിശീലിക്കുന്നും, വെറും വാദശാഖാരംിക്കുവാൻ വാദവെച്ചുകൂടിക്കും വാദവെച്ചുകൂടിക്കുവാൻ മാത്രം ധാരാ ത്രുത്തു മായുംവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. എന്നതനൊരുയല്ല, തന്നെ വിവേചനാശക്തിക്ക ബോഖ്യപ്പെട്ടാൽ വാഗ്പാദം ഒരു സ്വാധീനമായി വരുന്നതല്ല. തന്നെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതോ ശില്പിപ്പിട്ടിട്ടുള്ളതോ അതു സകലത്തിനേയും താഴേന്നതിനു ബാധ്യതക്കാരനാണെന്നു വിചാരിച്ചുപോകുത്തു്; അബെലറിം പരഞ്ഞുപോയാലും അതിനെ തിരിച്ചെടുത്തു് സുഖശില്പമായ പന്മാവിൽ ബുദ്ധിക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കുവാനുള്ള സ്പാതാന്ത്ര്യം വെറും വാക്കുകൾക്കുത്തിനായി ഉപേക്ഷിച്ചുകൂട്ടാതെതന്നു്.

குழாய் குடி அளிவிளை புதுக்கவான் ஸமாயிக்கன். ஏலூரியைக்கொண்டு நடபடியூர் யோற்றுத்தக்குழாய் பரிமோயி ஆரியூருகொள்ளு, நல்லிலை அலைகரிக்கனதினது வாஸனை வித்தயை நிராகரிக்கத்தக்க அவசியதையும் உண்டாக்கன.

ମୋ. ସଂଭାଷଣା, ଜୀବିତ୍ତିରିକେନାଵରୋଟ ମାତ୍ର
ମହ୍ୟ, କାଳମ କଥିତରୁପୋଯ ମହାତମାକଣଙ୍କୁଟୁଁ ଅବସର
ଏ ତୁତିକର ଦୁଇବେଳାଯିଂ ଚେତ୍ତୁବୁନନ୍ତାଙ୍କୁ. ଏକାତ୍ମ
ହୁଏ ମହାତମାକଣଙ୍କୁ ତୁତିକର ଗୁରୁତ୍ୱେବୁନ୍ତକୁ ବାଧିକା
ନନ୍ତାକ ପ୍ରଯୋଜନମିଲିଲା. ନିଷ୍ଠାଷ୍ଟିତୁଁ ଆନନ୍ଦରାତମ୍ଭମ
ମନ୍ଦ୍ୟିଲାକା ବାଧିକଣାବକ୍ଷରୁ ହରତେରାହୁଂ ଫଳପ୍ରତି
ମାଯ ତା ଜୋଲି ଉଣନ୍ତାକାଯିଲା. ହୁଏ ଏକ ତୁତିକର ବା
ଧିକଣ ବୋରୋରିକଣଲୁଂ ପ୍ରତିରାଯ ଆତମ୍ଭକାଳୀଙ୍କୁ କଲ୍ପନ
କଳ୍ପିଂ ବେଳିଲ୍ଲେଖୁଣ୍ଡନାତୁକୋଣକୁ. ଅବ ଏହି ତବଣାଯିଂ
ବାଧିକାବୁନନ୍ତାଙ୍କୁ. ଚିଲକ ଆବଶ୍ୟକ ଭାଷାବାଜିତ୍ର
ତତିକ ମାତ୍ରମ ଅନୁଭବିକଣୀ. ଚିଲକ ଆବଶ୍ୟକ ପରମମାଯ
ଲୋକତତ୍ପରତା କାଣିବା. କୃତ୍ୟମକାଳୀଙ୍କୁ ଅପରିଚେତ୍ତୁ
କାଳୀଙ୍କୁ ଅର୍ଥି ମନ୍ଦ୍ୟିଲାପନ୍ତିବର୍ତ୍ତିଲୁହି ଆନେକଙ୍କ ଭାବ
କାଳ ଆବଶ୍ୟକିତିକିମ୍ବାଂ ମନ୍ଦ୍ୟିଲାକଣାଂ. ଚିଲ ମୂଲକ
ଛୀର ତା ନୂହନ ମାତ୍ରମ ଚେତ୍ତିନାହୁଂ ତା ଦୀର୍ଘମାଯ ପ୍ର
ବୁନ୍ଦୁତତିକିମ୍ବା ଫଳମହିତାତୀତିରିକଣ; ହୁକାନ ଆମ୍ଭେ
ବାଦମ ଚେତ୍ତିନାହୁଂ ଏହାତିଯବକ୍ଷ ଭ୍ୟଣମାଯିତତିକିମ୍ବାକୁ
ବେଳକିଲୁଂ ବାଧିକଣାବକ୍ଷ ବହିର କଥାପ୍ରାଚିଣିକଣା.
ଯତାତମ୍ଭମାଯ ଜନନେତାଙ୍କୁ ବାଧିକାବୁନନ୍ତାଙ୍କୁ
ରାଯିତିନେତେଯିତ୍ତି. ମୋହିତୁ ଦେହକାମେକ କଟିଯିତ୍ତି
ଉଚ୍ଚପ୍ରକାର ଯରିତୁ ଶରୀରମ ପୁଣିପୁଣିକେଣେ ଅର୍ଥବ୍ୟାପକୁ;
ଆତମାପୋଲେ କାନ୍ତିମ କରନେତିଯିତତାଙ୍କ ବାକକାରି

ପୋଲିପ୍ରିଣ୍ଟ ବାହୁଦୂରକଟ୍ଟେଣ୍ଡ ଅନୁଵାନ୍ୟମଣଙ୍କାଳୀନାତ୍ମୁଁ
ଏତେ ଲୟ ବିଷୟମାଧ୍ୟରେ ବେଳେତିଲ୍ୟିକିଂ ପାରାତ୍ମ
ମୁଖ୍ୟପ୍ରିକଳାତିରିକଣାତାଣ୍ଟୁ ଉତ୍ତମମାରାଯ ଗ୍ରହିକାର
ମାତ୍ରର ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ଆଚିଯାବୁନ୍ତାତ୍ମୁଁ ମଧ୍ୟବଳୀ ଏଥୁତି
ପ୍ରିଟିପ୍ରିଣ୍ଟୁଁ, ବାଯିଶ୍ୱରକାଳୀକୃ ତୁଳିପ୍ରେସ୍ଟକର୍କୁଁ ଏହି
ଫୁତିଯବଳୀର ଅନ୍ତାନାତରପ୍ରାଗି ଅନ୍ୟାନ୍ୟିକକର୍କୁଁ
ଚେତ୍ୟମେମନ୍ଦ୍ରି, ପିଳାଯୁଁ ବାଯିକଣାତିର୍ମୁଁ ଉଦେଶ୍ୟ
ମୁଣ୍ଡାକଣାତିର୍ମୁଁ ବାଯକକାରିର ତଳେର ଅନ୍ତାନାତର
କାରି ତଳେ ବ୍ୟଲ୍ପିବେବେବେତର ଆଲିଗଣିକଣାତିର୍ମୁଁ
ଲୁଟଯାକଣମେମନ୍ଦ୍ରି ଅରବତ୍ରର ଉଦ୍ଦିଶ୍ୟରେ.

மத. ஹபுகாரமிடை விவியஸங்காஷஸ்தா
கொள்க் கூலிரைக்கி அதற்கிக் கோசிக்கைத்தீடுமே
என்ற தின ஸங்கையிலே. ஸாயாரஸ்யாயி நாம் நம்மிட
தெளை வயிடிரிக்கொதுக்காள்க் கூம்பை அதொட்டு
வியி ஒக்கினரை கவிதைக்காஸ்நிலை. அதொனியாய
ஸாக்கிஸினோடு அடேமைத்திருப் பட்டாலை ஏதெனை
வோலிப்பேரூர் தாங் அதன்ஸுகாரைகாஸென்னப் பர
தெந்து; தன்ற் பேரை திருவோகம் தெளையைநாடு. புதி
பிழும் புதிப்புவும் அதை மந்தூக்கி உத்திவதை ஸம
வாஸஷ் ஸாம்சாஷ்வும் ஸகலு ஜிவிக்கலிலும் வூவிக்க
ளவுயாளும்; அவ்வாதை அவர்க் கைமெப்பேரை காலி
க்குர் மதிக்கொள்க் கட்டுப்புமாய ஸரளியை அதனுயிரி
க்கிமிக்கைவரல்ல. கஜ காலப்பிழவேங் நாட்டுக்கைமோ
உள்ளதி நாம் செறுவேபார், வெஙவாம் மந்தூரோக
கோவிடிரிக்கைநாயும், லோகத்திருப் பரவுபாம்
ஸமிபிடிரிக்கைநாயுதிதெளையும் நாம் பரிமீக்கை.

ആ സമയത്തിനു എത്തെല്ലാം സ്ഥലങ്ങളിൽ ഫലസ്ഥിതിയും പൊതുജീവാരോഗ്യവും പ്രസർക്കുന്നശൈലേന്നോ, അക്കാദമിയിൽ മുന്നും അതിലും ഘോരമായ കലാപങ്ങൾ എത്തു അനുഭവിച്ചിരുന്നിരിക്കുമെന്നോ നാം കാക്കിട്ടുണ്ട്. ഇവയുടെ കാരാരത എത്തേതാളിമായാലും ചോദിപ്പാൻ ആത്മില്ലെന്ന് കാക്കുന്നോടു ഇവയുടെ ലാളുത്പത്തെ പുറി അത്ഭുതം തോന്നുകയാണോ വേണിക്കു്. നമ്മക്ക് ചുറ്റും കാരാരം മഴയും തക്കാക്കുന്നോടു പോകം അന്നു കാരമയമായി പ്രഖ്യാതനിന്നും വരവിനു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതായി നമ്മക്ക് തോന്നും. നമ്മുടെ ധാരണകളും കൊണ്ടു് സ്ഥിതിയേഡങ്ങളും തുലനം ചെയ്യുന്ന ഒരു സപ്തഭാവം നമ്മക്കുല്ലാവക്കും ഉള്ള ഒരു ദുഷ്പ്രാണം. മിതമായ ചെലവുകൊണ്ടു് നിത്യതയുള്ള പരിശുമക്കാണ്ടം ഒരു നിലയിൽ എത്തി, അട്ടത്തുള്ള ഒരു പ്രഭവിന്നും കാഞ്ഞ സ്ഥനായ ഒരു സാധു, പലമാതിരി അല്ലെങ്കിലുള്ള പെട്ടു വലയുന്ന തന്റെ രാജാവു് തന്നെപ്പോലെ സുക്ഷിച്ചു ചെയ്യുമാറി ഒരു പ്രഭവിന്നു് കാഞ്ഞസ്ഥനായി സപ്തബ്ദമായി കാലം കഴിക്കാത്തതെന്നാണും ചോദിച്ചതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. പ്രപഞ്ചത്തെ ഒരു വലിയ ചിത്രമായും അതിൽ എത്തേനും ചെറുതായ ഒരു വരക്കിലുള്ള ഒരു കൂത്തു മാത്രം ഒരു മഹാരാജുമായും ആക്ക് കാണുവാൻ കഴിയുമോ അവക്ക് മാത്രമെ സംഗതികളുടെ ഗ്രാഫ് ഇതുപോലെ സുക്ഷിച്ചുമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ.

മര. അന്നേകം ഉപജാതികൾ ഉംപ്പെടുന്ന അംഗങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു ഇംഗ്ലീഷ് പ്രപഞ്ചത്തിൽ നമ്മുടെ ധാരാത്മകമായി കണ്ട മനസ്സിലാക്കി വേണും നമ്മുടെ നിലയെ പരിഗണിക്കുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷ് ബാല

നൂറേയും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. പല മാതിരി മര
ഷുർ, കക്ഷികൾ, അഭിലൂഡങ്ങൾ, നിയമങ്ങൾ, നട
പട്ടികൾ, ഇവയെ മനസ്സിലാക്കിയാലെ നമ്മുടെ മനോ
ഗതികളെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിന് സാധിക്കാൻമുള്ളതാണ്. അതു
കൊണ്ട് മാത്രമേ നമ്മുടെ അഭ്യന്തരത്തിന്റെ അപ്പുണ്ടതയും
സ്ഥാഭാവികമായി നമ്മകളുടെ ശക്തിക്കുറവും ഉന്നസ്സിലാ
വകയുള്ളതാണ്. പല രാജ്യങ്ങൾക്കും സമുദായങ്ങൾക്കും ഉണ്ടാ
യിട്ടുള്ള എളുപ്പങ്ങളിൽ മാറ്റുകയുള്ളില്ല ദരിച്ചിട്ടുള്ളതുവർ തങ്ങ
ളടക്ക നിസ്സാരജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വിവിധ ദശക
ഉള്ളപ്പറി വലുതായി വിചാരിക്കാനില്ല. എത്ര മഹാ
വീരരാജാണോ, എത്ര പ്രഖ്യാതക്ക്രമാധികാരിയോ, വിജയങ്ങളാണോ,
വിസ്മൃതിക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്നതെന്നോ എക്കുദേഹ
മെക്കിലും ഒറിവുള്ളവൻ, ഉടനടി ഉണ്ടാകുന്ന വിനാശം
കൊണ്ട് മാത്രം അല്ലോ പ്രസ്താവത്തിനിടയാകുന്ന തന്റെ
നിസ്സാരായുധങ്ങളിൽകൊണ്ടു് ശാസ്ത്രമായ ഒരു ധന്തസ്സു
നേട്ടിക്കുള്ളയാമെന്നു ദൈഹിത്യത്തു പുറപ്പെടുകയില്ല. അന്തു
നാട്ടുകാരുടെ ആദ്ദോഹാപ്പങ്ങൾക്കും അടിയന്തിരങ്ങൾക്കും
ഉള്ള പ്രതാപവും പുക്കുള്ളയും, ബാഡോ സ്ഥിതികൾക്കും
സഹജമായ ക്ഷണികാഡംബരങ്ങളുള്ളൂം അറിയുന്നതു
നമ്മുടെ ക്രൈസ്തവളുടെ പഴക്കി സ്പീയമായ ദാഹാത്മ്യത്തെ
ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ സഹായമായിരിക്കും;
എത്രയോ കോടി ജനങ്ങൾ നമ്മക്കു മനു കാലഘട്ടം
പ്രജ്വലിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നും, അവരുടെ സഹവാസത്തി
നായിട്ടാണെല്ലാ പരബ്രഹ്മയാതു ചെയ്തേണ്ടിവരുന്നതു്
എന്നു സ്മരിക്കുന്നതിനും അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഭയം ഇല്ലാ
താകുന്നതിനും കാരണമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ കാരണാനിലും
ചുവന്നുരുണ്ടുകൊണ്ട് പലമാതിരി സഹായങ്ങളും ഉണ്ടാക്ക

നംബാട്ട്. പിതറാഗാരപ്പു് എന്ന തതപ്രശ്നപ്പുജകൾ ജീവിതത്തെ ഒരു മഹോസ്വത്തിനു വന്നുകുട്ടനു അതിൽ ക്രുട്ടതിനോടുചേരിക്കുന്നു. ചിലർ ഓട്ടത്തിലും ചാട്ടത്തിലും മിച്ചു കാണിച്ചു് സഞ്ചാരവും യഥസ്ഥം നേട്ടവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നു; ചിലർ സാമാന്യങ്ങൾ കൂട്ടുവടക്കം ചെയ്തു് അദായം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നു; ഇവരിൽ ഒരും മോശക്കാരല്ലാത്ത വേരു ചിലർ ഇവർ ഓഫോസ് ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശവും രീതിയും നോക്കിക്കൊണ്ട് നിൽക്കുക മാത്രം ചെയ്യുണ്ട്; ഇങ്ങനും മറുള്ളവയുടെ ജീവിതത്തെക്കണ്ട മനസ്സിലാക്കുകയാണോ്; തന്മുലം സപ്തം ജീവിതത്തെ പ്രയോജനകരമായി നയിച്ചു ശരി ചെടുത്തുന്നതിനാണോ് അവർ കത്തുന്നതു്.

മെ. ഇപ്പുകാരം ഉഭാധരണങ്ങളെക്കാണ്ട് സംഗതികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതോടുകൂടി തതപ്രശ്നം കൊണ്ടും മരംചുജീവിതത്തിന്റെ ഉത്തമമായ ഫ്രാം ഫോറ്മേഷണുകളിലേയും മനസ്സിനെ നയിക്കുന്നും. ഈ വഴി യൈു് കാമൃവസ്തുകൾ വിവേചനം ചെയ്യുന്നതിനും, ദൈവക്ലീതമായ ജീവിതോടുശേഷത അനുമാനിക്കുന്നതിനും, സമൂഹഗതിയിൽ അഭവനവെന്നും സ്ഥാനം കണ്ട പിടിക്കുന്നതിനും, പൊതുവെ മരംചുജുന്ന എന്നാണുന്നും ഈ നിലയിൽ ഇരിക്കുന്നതെന്നിനാണുണ്ടും ഉള്ള വസ്തു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അല്ലെസ്സിക്കാവുന്നതാണോ്. അഭാന്വും അജഭാന്വും തമിലുള്ള പുത്രാസം എത്തു്; അഭാനസവാദനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശവും മാർഗ്ഗവും എന്നെല്ലാമാണോ്; ഉത്തരങ്ങൾക്കു്, ഭാഗമാം, വരസേവനം, പരഭാസ്യം, തന്റെടം, താങ്കോന്നിത്തപം ഇവയ്ക്കു് തമിൽ

തെമ്പിലുള്ള അന്തരമെന്തല്ലാം; യട്ടാത്തമായ സംതൃപ്പി യുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ എന്തല്ലാമായിരിക്കും; മാനവാനി, മനോദ്വിശം, മരണം ഇവയെ എത്രതേതാളിം ഭയപ്പെട്ടിണം; ഓരോ കഴുതകളിം ചീകരിക്കും സഹിച്ചുകൂട്ടം ചെയ്യാം മാർക്കറ്റുകളിൽ ഓവ; ചേസ്റ്റുകളിം വിചാര ക്കുളം എങ്ങനെന്നുണ്ടാകും; പലമാതിരി മനോവിജ്ഞ വഞ്ചികകൾ ഇടയിൽക്ക്കും കും മേതുവെള്ളു്; ഇതുാണി അഡ്രോം അറിവിനിരിക്കേണ്ട പല സംഗതികളിലും പ്രത്യേകം നിഷ്പാഷ്ടികബന്ധം. എന്തൊന്നാൽ, ഏല്ലാ തതിലും പ്രധാനമായി അവനവന്നും നടപടിയേയും മനോസ്വത്തിയേയും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുള്ള അതാനും കൊണ്ടാണു മററല്ലാത്തരം പോയങ്ങളേയും പ്രദേശാ ജനപ്പെട്ടതേണ്ടതു്. ഇതിലതേ തന്നതരാം അനി യുന്നതിനും, ഉത്തമമായ റിതിഡിൽ ജീവിക്കുകയും മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനും ഉള്ള രഹസ്യം. അതാനാണി പുല്ലിക്കെതക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും നമ്മുണ്ടാണു. ഏല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളിം എററക്കുന്ന ഈ ഫലം ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന്, എകിലും ഈ ഉദ്ദേശത്തിനു വേണ്ടി മാത്രം സ്വാം ക്കുപ്പെട്ടിട്ടില്ലവയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതാണു നല്ലതു്. ഈ പുത്രാസം ക്രമേണ വെളിപ്പെട്ടുന്നതാണു്. ജീവിത വുത്തിക്കുളി ശരിയായ മാർക്കറ്റും നിലനിൽക്കുണ്ടുണ്ട് പോകുന്നതിനും മാത്രം പരിചയിച്ചാൽ പല ശാസ്ത്രങ്ങളിം പ്രദേശാജനമില്ലെന്ന തൊന്തിന്ത്രം, മറഞ്ഞില്ലവയിൽ തന്നെ വേണ്ടാത്ത കഴുപ്പുകളിം വളരുകളിം ഉണ്ടെന്നും പോയപ്പെട്ടും. അതുകൊണ്ടു വിവരങ്ങളിലും വർക്കേണ്ട വഴി നേരത്തെ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു് അവലൂർമായിരി

കുന്ന. സാത്രട്ടീസ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതോലെ, “ഇതാനിയായി ജീവിക്കുവാൻ തുനിന്തിരഞ്ഞുക; അതിലേയും ഇപ്പോൾതന്നെ അമിച്ചുതുടങ്ഞുക. ഈ ഉത്തമജീവിതത്തിനായി പ്രാരംഭം നീട്ടിവെയ്യുന്നതു് അരു കടക്കുന്നതിനു് അനുറിലെ വെള്ളം വരുവാൻ കാത്തിരിക്കുന്ന പോലെയാണോ.”

എ. ഇങ്ങനെ ബുദ്ധിയും സ്പാദാവവും പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനായി റിക്ഷ കഴിഞ്ഞാൽ വാസനപോലെ ഏതു രോഗ്യവും അല്ലെസിക്കാം. ഏതിലേക്കാണോ പ്രത്യേക വാസനയുള്ളതെന്നു സ്പാദം നിന്ന് കൈക്കുന്നതിനും അതിനെ അനാധാരണമെന്നു സ്പാദിന്നുചെത്തുന്നതിനും, മുമ്പു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സംസ്കാരങ്ങൾക്കാണ് സാധിക്കാം. ഇവിടെയും സ്പാദം വായിച്ചുറിയുന്നതിനും അറിവുള്ളവർ പുസ്തകങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുത്തു കൊടുക്കുന്നതു കൂടാതെ ഗഹനങ്ങളും വിഷയങ്ങൾ സംഭാഷണത്തോപേണ പാഠത്തു മനസ്സിലാക്കുന്നതും അവയ്യുമായിരിക്കുന്ന. സാരതരങ്ങളും തത്പരങ്ങൾ മനോരജീകരായ ഭാഷയിൽ ചുവരുകുകയും സ്പാദരം വായിക്കുന്നതാണു നല്ലതു്. മനസ്സിലാക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതു് മാത്രം സഹായം അവയ്യുപ്പേട്ടാൽ മതി. ഭാഷയും സുവം പ്രോത്സാഹിപ്പാഴം, ധാരാളം എഴുതിയിട്ടിണ്ടിട്ടും സാരം അല്ലെങ്കിലും സ്പാദം പുസ്തകം വായിപ്പിച്ചു ബുദ്ധിക്കാനിരിക്കുന്നതു് കൊള്ളും. ഈ മാർഗ്ഗം എത്തും സുഗമമാണെന്നു തന്നെയല്ല ശ്രീരാമചന്ദ്രത്തെ ചെയ്യുന്നതു് മാണിം.

ಹರ. ಇತ್ತುಕ್ಕಾಡಿತ್ತಿತ್ತ ಪ್ರಯಾಗಮಾಡಿ ಗಣಿಕೆಗಳನ್ನು ತಪಜಂತಾಗಳಾಗ್ನುಮಾಣಿ^{೧೦}. ಇಕ್ಕಾಲತ್ತು^{೧೧}, ಇಂದ ಮಹಿಂತಿಯ ಮಾಡಿ ಶಾಸ್ಯತ್ತಿಗೆನ್ನರ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯತ್ವದಲ್ಲಿ ನಿಷೇಷಯಿತ್ತು^{೧೨}, ಅತಿಗಾಂಧಿ ಪ್ರಯೋಜನತ್ತುಗ್ನತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಮಾಪ್ತಿಯಿತ್ತು^{೧೩} ಸಂಪರ್ಕಿ ಕಣಾ ಪಲರೆಯಿಂ ಕಾಣಿಗಳನ್ನಿಃ^{೧೪}. ವಿಷೇಷಿತ್ತು^{೧೫}, ವಿಲ್ರಾ ತ್ಮಿಕರ್ಹಕ್ಕು ಹಳ್ಳಿ ಯೋಜಿಕಾರಿತಾಗಣಿಗಳಿಂ ತೀರೆ ಭಿರ್ ಗ್ರಾಹ್ಯವು^{೧೬} ಅನ್ನಾಪಕರವು^{೧೭} ಅತ್ಯ ಈ ವಿಷಯದಾಗಣಿಗಳಿಂ ಅತಿಗಾಂಪ್ರಾರ್ಥಿ ಈ ಅಂತಿಪ್ರಾಯಂ ಪರಾಗಿರಿಕಣಾ. ಇತ್ತು^{೧೮} ಏರಿಗಬು^{೧೯} ನೀವಿಮಾಡಿ ಈ ವೇಬಾಯಮಾಣಿ^{೨೦} ತಪಪ್ರವಾದಿ ಪೋಲೆ ಉಂಟಾಗಬಾಪ್ರಾಪ್ತವು^{೨೧} ಅತ್ಯಾಧಿಪತಿಯಿತ್ತು^{೨೨} ಅತ್ಯ ಈ ವಿಷಯಂ ಕಾಣಿಕಾರಿಯಿಃ^{೨೩}. ಮಂಸ್ತಿಗೆ ಉತ್ತೀಪಿಸ್ತ್ವಿಕಣಾ ತಿಂಂ ಮಂಧ್ರಕರ್ತಿಕಾಶ್ಚ ಉಣಿತ್ತಿ ರಂಪಿಸ್ತ್ವಿಕಣಾತಿಂಂ ಅತಿ ನಾತ್ತಿ ಸಾಮರ್ಪ್ಯಂ ವೆರೆ ತಣೆಯಾಣಿ^{೨೪}. ಏನಾತಗಣಾಯಿಃ^{೨೫}, ತಪಪ್ರಬಾಯಂ ವಾಗಿಕ್ಷಿತ್ತಿ ಅತಂಹಾವಿಗೆನ್ನರ ಪರಿಗ್ರಹಿತ ಅತಿಗೆ ಅತವರಣಿಂ ಚೆಯ್ಯಿನ ರೀರಿಗಾರಿತಾಕ್ಷಣಿ ಅತರೋ ಗ್ರಾಹಿತ್ತಿತಾಕಣಾ. ಅಕಾತ್ತಿತ್ತಿ ಅತಮಾವಿಗೆನ್ನರ ಸಂತ್ರಷ್ಟಿ ಇಂ ಸಮಾಯಾಗಬು^{೨೬} ಘರದೇತಿಷ್ಣಿ ಪ್ರಕಾಶಿಕಾರಿರಿಕಾ ಯಿಃ^{೨೭}. ಅತ್ಯ ನಟಪಡಿಯಾಯಂ ನಿಯತ್ತಿತ್ತು^{೨೮} ಅನ್ನಾರೆ ಅತಕ ಹೀಕಣಾ ಸಪಾಗ್ರಾಯಪ್ರಭಾವಬು^{೨೯}, ಉಂಟಾಗಿತ್ತಾಕ್ಷಣಿಯ ಪ್ರತಿತವು^{೩೦}, ಸಂತ್ರಷ್ಟಿಮಾಡಿ ಇವತ್ತಿಷ್ಟಿಯಿಂ ಪ್ರಸರಿಸ್ತ್ವಿಕಣಾ. ಅಂತರೀಕಷಿತಿತ್ತಿ ಪ್ರಾರ್ಥಣೆಯಲಾರಿಗಾ ಇಕಾಶಿತ್ತ ಕಾಣಿಗಾ ಅನ್ನಾಸ್ತಂಪದಿಕಣಿಕಣಾಗಾಂ ಸಾಗ್ರಾಹಿತಾರೆ ಸಂಪಾ ಶೋಭಣಾಯ ಅತಿಗಂಡಮಾಣಿ^{೩೧} ಸಾಕಣಾತ ಅಂತಾಗಾರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕಷಿಮಾಡಿ ಲಾಕಣಾಂ, ಮಂಷ್ಪತ್ತಿ ಘಾಪಿತಾರಣಿ ಸುಖಾಗಾರಾಂತ್ರಣಿಯಿಂ ಕುಮಂಷ್ಪತ್ತಿತಿ, ಗ್ರಾಹಕರಮಾಡಿವಾಯ ವೆಣ್ಣಾವಾಲ್ಯವು^{೩೨} ಅಯಿಕಬು^{೩೩} ಅಂಧಾವರಿತ್ತು^{೩೪}, ಅತತಾತತ ವಾಯ ತೀರೆ ನಿಷೇಷಯಿತ್ತು^{೩೫} ಅಕಾವುಣಾವಯಿತ್ತ ಅಂತಿಷ್ಠಿ

വർഖിപ്പിച്ചും പത്രക്കിയും, അവരെ പരിഗ്രാമവും ശാസ്ത്രവും അക്കന്നതിനും ഇന്ന് അഭാന്തരത്തെപ്പോലെ വേരോന്നിനും കഴിയുന്നതല്ല. കുമാഗതമായ അഭിവൃദ്ധി മടങ്ങിപ്പോയാൽ അതു സങ്കടംകൂടാതെ ആ വഴി ഉപേ ക്ഷിച്ചു്, വേരോങ്ങ മാർത്തിരക്കുടി സ്വംവരിച്ചു് അംബം ഇരുമായ സംതൃപ്തിയെ പ്രഭാനംചെയ്യുന്നു. ധനികമാക്കിം പ്രതാപശാലികൾക്കിം അഭാന്നികൾക്കിം ഒരപോലെ അതതു സ്ഥാനത്തിനരാത്രുപമായ സുഖാനഭവങ്ങളിൽ സന്തോഷമുണ്ടാക്കിയും, അനുനാസാന്ത്വനി, സദപ്രസ്തുക്ത ഇതു വാരേ, സർക്കിൽത്തിക്കളും മോഹം, അരോഗ്യ നിരത്ത ഇത്രാം ഇണങ്ങഞ്ഞു പ്രസരിപ്പിച്ചു് അതിനും അതിന്റെ ഗതിയെക്കില്ലും, അതിനും പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ള സർക്കാർ ഇവരെപ്പറ്റിയുള്ള അതശ്യയെ കുമീകരിക്കുന്ന തിലും ഇവയുടെ നാശത്തിൽ സമചിത്തതയോടുകൂടി പെജമാരുന്നതിലും സഹായിക്കുകയാകുന്നു. ഇതു് എത്ര യും ഭ്രാംഭമായിട്ടുള്ള ഒരു കുത്രമാണു്. ഇപ്രകാരം നിഈ ഗ്രൂപ്പാതെ ജീവിതമാണു മറ്റൊരുവർ പറയുന്നപോലെ ബീഭ്രാവും പ്രതിവിജ്ഞാനവും അസംരൂപവും അതിനും അതിപ്രജാപണങ്ങളായ ഭർഘടവഴികൾ തരണംചെയ്യു കിഴക്കാംതുക്കായ കന്നിമേൽ കയറുന്നതു പോലേയാണു് തതപ്രജാനംകുണ്ടു് അത്രമാത്രം കാണി ഗ്രൂപ്പിക്കുന്നതു് എന്ന പറയുന്നവർ, മാർഗ്ഗനിശ്ചയ മജ്ജ എവക്കും എങ്ങനെന്നും എറഞ്ഞീരുപ്പാവുന്ന ശീത ഇവും സുഖകരവും അതു ചന്ദ്രാവിബന്നിനും അററത്തു് എങ്കാക്കാൻവും പലതുണ്ണിപ്പുവും അതു മെമതാനത്തിലുള്ള അതിന്റെ വാസം പരിചയക്കാക്കണഭവസ്ഥമായിട്ടുള്ള

ତାଳେଣାର୍ କାଳିଗାନ୍ଧିଲ୍ଲ. ପରେଷ, ଦୀନକାରଙ୍ଗର ନୁହଣ୍ଡ
ସୁବକେଟିରଙ୍ଗ ପାରବଶ୍ରୀରୁଥିଂ ଅରତିଗୋଟି ମଲ୍ଲିକା
ସପତନ୍ତ୍ରିଲମାଯ ମନସ୍ତ୍ରୀତିଯିଂ କାଳେଣାରୁଣ
ପୋଲେ ରଣ୍ଟ ବିପରୀତରୁଣଙ୍କରି ଉତ୍ତିତିକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ମାୟତିକେ ନୁହଣ୍ଡିରୁତିକ ରସିକଙ୍କାରିଙ୍କ ଶୀଳିକଣା.

ମୟ. ଜୀବିତମତ୍ସରତତିକ ପିଜହିଯାକଙ୍ଗାରିଙ୍କ
ତତ୍ପରତାଗମାଣେ ବେଳେତେଜିତ, ମର୍ଦ୍ଦିପ୍ରାତତିଲୁଥିଂ ଅର୍ଦ୍ଦ
ସମାନମିଟିନ ବ୍ୟାଲ୍ୟବଶ୍ରୀତିକ, ଭୁତିକେ ମାତ୍ରଂ ଉପେକ୍ଷି
କଣାତ୍ ଏକିକାଚିକାଣ୍ଟିଃ ପାହି ନନ୍ଦରୁ କଷ୍ଟଯୁଗ
ପାକତତିଲାଣେ କଷ୍ଟ୍ରୀକିକେଣକତ୍ତିଃ. ଜୀବିତଂ ଏବେ ଭା
ରବୁଂ କଷିତତତିର ଶେଷମଲ୍ଲ ଅରତିଲେଯୁଣ୍ଟାଯି ପରିଶୀଳି
କେଣକତ୍ତିଃ. ଅରକ୍ଷ୍ମାଦ ପର୍ତ୍ତ ପତିନାୟ କୋଷ୍ଟତତିଲ
ଯିକଂ ଵିଲ୍ରାଙ୍ଗାସତତିକାଣି ଉପରୋଗିଷ୍ମାନ୍ ନିଃସା
ମନ୍ଦିଲ୍ଲ; ଅରକଷିତତ୍ତ୍ଵ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିଷ୍ମାନତ୍ତ କାଳମାଣ୍ଟି.
ଉତ୍ତିତରେତାତ୍ତିଃ କାଳଂ ବେଳେ ବିଲ୍ରାଙ୍ଗକରିକାଯି ଚେଲ
ବାକ୍ଷକ, ତାଣ. ମିତର୍ପ୍ରାଵାଦକଷ୍ଟିଃ ତାକିକରିତିକଷ୍ଟି
ଆତ୍ମାନିକଣାମେନାଲ୍ଲ ପାରୁଣାତ୍ମି. ଅବରେମନାର୍କ
ଜୀବିତତତିକ ତତ. ପ୍ରତ୍ୟୋଜନବନ୍ଧିଲ୍ଲ. ବିଶିଷ୍ଟତତ୍
କ୍ଷେତ୍ର ନୁହମାଯିପ୍ରତିପାତିକଣ ବାକ୍ରକଷ୍ଟର ଉତ୍ସବେଷ୍ଟି.
ଅବରେ ତେରରେତକତ୍ତିଃ ଶରୀଯାଯି ପ୍ରତ୍ୟୋଗିତ୍ତ ଶୀଳି
କଣାଂ. ହିଲୁକାରଂ ବେଳୁତ୍ତିଃ, ବେଳୁତ୍ତିଃ, ମହାମନ୍ଦିର,
ମିଶରିଲଂ ହୁବରେଷ୍ଟିରି ମାତ୍ରଂ ଶେଷମଲ୍ଲାଯ ତତ୍
କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରତିଷ୍ମିତ୍ତାଣ୍ଟ ମହାକାଯ ଅରଲ୍ଲାଣରେ ଅରି
ଲ୍ଲାଟିଲ ଏକ ଅନ୍ତାଣି, ଏତାନଂ ବେଳୁତ୍ତିଃ ସପତିଃ

യനവുമായി, ബാല്യം കഴിയുന്നതിന് മുമ്പ് ദിഗ്പിജയത്തിനായാളും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും കലകളിൽ മാഹാത്മ്യം അദ്ദേഹം അറിയുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നവകിലും അവയ്ക്കായി ടോറിക്കന്നതിലും അദ്ദേഹം തുനിണ്ഠിപ്പ്.

ഡി. ഇതുവൈഖരണ മാഹാത്മ്യമുള്ള അംഗങ്ങൾ നായിട്ട് തന്നെയും മറിക്കുകയും അടച്ചുപുട്ടി ഇരുന്നു എടുക്കരുണ്ടുമെന്നും ആക്കം പക്ഷമില്ല. വിദ്യപത്രത്തിനു വേണ്ടി മനസ്സുപൂറിപ്പാതെ വിഷണ്യനായിത്തീരാതെ സുക്ഷിക്കണം. സപാഭാവികമായ ഉന്നേഷത്തെ നശിപ്പിക്കരക്കവണ്ണം കയറ്റം ശാസ്ത്രിച്ചും രാപകൽ പുസ്തകങ്ങളിൽ പഴക്കന്നതുകൊണ്ടും ഒരു ചുമട്ടകളിൽ യാകയേ ഉള്ളി. ക്രുക്കേക്കട്ടിപ്പാതെ ദ്രാനത വന്ന പുസ്തകപാരായണത്തിൽ മാത്രം ആസക്തനായ ഒരു ബാലഗണേയും ആ വഴിക്കു വിട്ടുന്നതു നന്നാല്ല; ഉത്തമങ്ങളായ മറ്റൊരു തൊഴിലുകളിൽ മുന്താറിക്കാവുന്ന ബുല്ലി വുമാ വുയം ചെയ്തുപോകമെന്ന മാത്രമല്ല സമസ്യാങ്ഗങ്ങൾ സഹവാസത്തിനും അവന്നെക്കാണ്ട് കൊള്ളിത്തെയും വരുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ പഠിപ്പത്തിൽ കുമാതീതമായ നിജുഖണങ്ങളോടൊപ്പം സപാഭാവം തന്നെ മുഗ്രീയമായിത്തീരുന്നു. നല്ല ചൊടിയും ‘ചോരചോരഭ്യും’ ഉള്ള എത്രയോബാലുമാർ പ്രായമായി വരുന്നോരും തീരെ കൊള്ളിത്തു താത്തവരായി, ധരയത്തകു വിശ്രേഷം നേരം ഇല്ലാതെ കാണണ്ടിനും വില്പാല്പാസരീതി തന്നേയാണും ഉത്തരവാദം പറയേണ്ടതും. അതുകൊണ്ടും എല്ലാ സംയരത്തം

എല്ലായിടത്തും സുലമോയ അഞ്ചാനമാർക്കങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെട്ടതിയാണ് ശരിയായ വില്ലുബ്രാസം നടത്തേണ്ടതു്. നമ്മുടെ ഗ്രഹങ്ങളിൽത്തന്നെന്ന അയാസത്തിനായി എറു മുരം നടന്നാലും ഒരു വഴിയാത്യായി പുറപ്പെട്ടു് ആ മുരത്തിൽ കാൽ പങ്ക് നടക്കുവോരു ഉണ്ടാകുന്ന ക്ഷീണം തോന്നുകയില്ല; അതുപോലെ പ്രത്യേകം സ്ഥലവും സമയവും എപ്പെട്ടതാതെ നാരോ പ്രവൃത്തി കളിലും പരിചയങ്ങളിലും സുലമോയ അഞ്ചാനമാർക്കങ്ങളെല്ലായിരിക്കും. എന്നതനെന്നയല്ല, പാതപത്തിനായി ശരീരസൂവ തേയും അരോഗ്യചത്വക്കേണ്ടിയും അപ്രധാനമായി വിചാരിക്കേണിവത്തന്നുതന്നെന്ന ചീതയാണ്. അകത്തുള്ള ശക്തികളെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സംസ്കരണം പോലെ തന്നെ ഭാവത്തിലും നടയിലും ദേഹസ്ഥിതിയിലും കുടി നിശ്ചിഷ്ടിക്കാതെ കഴികയില്ല. ഒരു അത്മാവിനേയെ ശരീരത്തെയും മാത്രമായിട്ടല്ല രണ്ടിലും ചേന്ന് ഒരു മനസ്സുനേയാണ് വളർത്തുന്നതു് എന്ന് ഹാമ്മിക്കണാം. ഒരു വണ്ണിയിൽ കൈകുന്ന രണ്ടു കത്തിരകളെപ്പോലെ മനസ്സും ശരീരവും നന്നിനൊന്നു യോജിച്ചിരിക്കണം.

എ, ബാലമാരേംടു് പെരുമാരുന്നതിൽ അല്ലോ പകൻ കണികവും നിർദ്ദിഷ്ടിക്കിണ്ടവും കാണിക്കണമെങ്കിലും, അവരെ നയോപാധങ്ങൾക്കാണു് വരുപ്പെട്ടതിനുള്ളിച്ചല്ലാതെ ശാസനകൊണ്ടം ഫേമംകൊണ്ടം അല്ലെന്നതിലേയ്ക്കെ നിന്റോഗിക്കുന്നതു്. നല്ല കുട്ടത്തിലുള്ള ഏരു കൂട്ടിയും ശിക്ഷയേറ്റരായ നിരത്സാഹനനായും നിർബന്ധനായും തീരുകേയുള്ളൂ. അപ്പരഹാസവും ശാസനയും

വകവയ്ക്കാനെത്തൻകുറി ബാലമാരെ അതിൽ പഴക്കി നാണമില്ലാതാക്കുതു്. തണ്ട്രം, മുട്ട്, കാരം, വെയിച്ച് മതലായി അവർ നിസ്സാനമാക്കേണ്ട വിഷയ അള്ളിൽ അവരെ പഴക്കേണോ; വസ്ത്രധാരണം, ക്രഷണം മതലായവയിൽ സ്കീസമജമായ ചാപല്പരമോ നിശ്ച ഹ്യേരോ വള്ളവാൻ ഇടകൊടുക്കുതു്. സമാധാനങ്ങിവിത തതിനതകാത്ത എല്ലാത്തരം പ്രതിതാംഗസങ്കേടം നിരക റിക്ഷേണ്ടതാണോ. നല്ല ക്രഷണസാധനങ്ങൾ കാണു ഭവാരാ മനംപുരുക്ക, *നിസ്സാരവസ്തുക്കളിൽ മനദ്ദുഞ്ച ല്യൂമിണ്ടാവുക, ഇവയെല്ലാം ഒഴിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണോ. എന്നോ അപ്രത്യക്ഷമായ വാസനാബലംകാണാണോ ഇര വിപരീതഹലങ്കരം കാണുന്നതെന്നു ശ്രദ്ധക്കുന്നതിൽ സപ്ലീം വാസ്തവമുണ്ടുകൊണ്ടിലും, ഇത്തരം ചാപല്പരമര നേരത്തെ നിശ്ചഹ്യിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പരിഹരിക്കാവുന്നവയാണോ. ചെരുപ്രായത്തിൽ എത്ര ശീലവും വള്ളത്താവു നുതുകൊണ്ട് എത്ര സംഘത്തിലും എത്ര തരത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുന്നതിനു കട്ടിക്കുള്ള പഴക്കുവാൻ എഴുപ്പു മണ്ട്. എത്രം അറിഞ്ഞതിരിക്കുവാൻ പഴക്കേണ്ടതാണോ; ചീതയായ ഒന്നിലും അഭിജചിയുണ്ടാക്കാതെയും സുക്ഷി കുണ്ണോ.

എൻ. വായിച്ചുറിവുണ്ടാക്കുത്തലും അവയും, പ്രവ തതിയിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു ശീലിക്കേണോ. വ്യാധാമ തതിൽ വിവേകവും, നടപടിയിൽ മനോനിശ്ചയും വിവേ ചന്ദ്രവും, സംഭാഷണത്തിൽ സൈനില്ലവും വീണ്ടുവിച്ചാ രവും, അതുംളാഭത്തിൽ നിരഹകാരതയും, സുവണ്ണാഗ അള്ളിൽ മിത്രശീലവും, ദിനചത്രങ്ങിയിൽ നിയമക്കണ്ണിയും,

കേൾവാത്തിൽ സമചിത്തതയും കാണിച്ച ജീവിക്കുവ നെ വേണം അതാനിയെന്ന പറവാൻ. റിപ്പാമാരോ ഭാവിച്ചുനടക്കുവരുന്ന ഇടയിൽ കാണുന്നതു് അങ്ങ നെയല്ല. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്നും മരശ്ശുർ സംസാരിക്കുന്നതിനു മാത്രമേ അല്ലെസിക്കുന്നതു്. എന്നോടു തിരിഞ്ഞാലും പ്രസംഗമേ കേരളപ്പാനുള്ളി. അതു വേണ്ടതിലെ ധികമല്ലാതെ കുറതുപോയതായി പറിച്ചുവരിൽ അതരെ പുറിയും ആക്ഷയം പറവാൻ കാണുകയില്ല. ജീവിതത്തിൽ പക്കി ഇതിനായി ബലികഴിക്കുകയോ! നാലു ഏ കൊല്ലംകൊണ്ടു വാക്കുകൾ പറിച്ചു വാചകങ്ങളായി അടിശ്വേഷിക്കുവാൻ അല്ലെസിക്കുക; അതുയും കാലംകുടികുളഞ്ഞു് മുന്നു നാലു് ഉള്ളപ്പിരിവോടുകൂടി ഒരു പ്രഖ്യാം എഴുതാവുക; പിന്നെയും ഒരു കാലാവധികൊണ്ടു വാചകങ്ങളെ ചുരുക്കവാനും മാററിയും മറിച്ചും പല രസങ്ങളും ജനിപ്പിച്ചു കാഞ്ഞുകാരണങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തി വൃവഹരിക്കുവാനും പറിപ്പിക്കുക! ഇത്തലും ജീവിതോ ദേശം. ശിശ്യരെ കാഞ്ഞം മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്കുക, പല വിധത്തിലുള്ള അറിവുകൾ സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുക; വാ സീക്രിഎ പഞ്ചമുണ്ഡാക്കമെന്നു ശങ്കിക്കേണ്ട.

രം. അതാനുണ്ടായിരുന്നാൽ വാക്കുകൾ സ്വയം വരാതിരിക്കുയില്ല; വന്നില്ലെങ്കിൽ വരുത്തുവാൻ ശക്തിയുണ്ടാകും. ചിലർ എന്നതാക്കുയോ പറവാൻ മുട്ടനാതായി ഭാവിച്ച വാക്കു കിട്ടന്നില്ലെന്നു് ചീവുകഴിവു പറരുതു മാനും രക്ഷിക്കുവന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. അവരുടെ യഥാത്മസ്ഥിതി എന്നാണന്നാറിയണമോ? അവരുടെ മനസ്സിൽ സൂക്ഷ്മവോധമില്ലാത്ത പല ത്രാവങ്ങളും ആരു

ಯಾವಾದ್ದಿಂ ಕಿಟನ ಕಹಿಸಣಣಿಂ; ಅವರುದ ಸಪತ್ರುವಂ ಎಗಿನಣೋ ಗತಿ ಎಡಣಣೆಯಣೋ ಯಾತ್ರಾತ ಪಿಕಿ ಹ್ಯಾಂ ಅವಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಸಾಕ್ರಾಂತಿಕೀಸ್ ಪರಣತಿಕ್ತಿಹಿತ್ತುಪೋಲೆ ಸ್ವಷ್ಟವುಂ ಉತ್ತರಜ್ಞಸ್ವಲವ್ಯಾ. ಅತ್ಯ ಮಂಧ್ಯಕತಿಯಿಹಿತ್ತುವಕ್ಕು ಈ ಭಾಷಯಿಲ್ಲಾಹಿತ ಮರಿಂತ ಭಾಷಯಿಲೋ, ನಾಕಿಲ್ಲಾ ಹಿತ ಅನುಂಗ್ರಾಹಕಾಣೋ, ಅವರುದ ಮಣಣಾಗತಂ ವೆಹ್ಶಿ ವಾಕಣವಾಂ ಸಾಯಿಸಣಂ. ವೃಂಡಾಕರಣಾಗಿಯಮಣಾಹೋ ಭಾಷಾ ಗ್ರಾಹಣಾಹೋ ಪ್ರತ್ಯೇಕಂ ಪರಿಶ್ರಿತಿಲ್ಲಾಹಿತ್ತುಪ್ರಾರ್ಥಿ ಸಂಸಾರಿ ಎತ್ತ ಸಮಯತ್ತುಂ ಕೇರಳಾಣಾಹಿತ್ತುಪ್ರಾರ್ಥಿ ಸಂಸಾರಿ ಕಾಣಂ ತಯಾರಾಣಿಂ. ವಲಿಯ ವಾಚಾಲತಯೋ, ಇವವ್ಯಾರ ಕೊಣ್ಣಿ ಮಂಷ್ಪರ ವಯೋಕರಿಸಣಾ ಸ್ವತಮೋ ಅವಕ್ಕಿ ಲ್ಲಾಯಿರಿಕಾಂ. ಶರಿಯಾಯ ತಪತಣಾಹ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾವಿಸ್ ಸ್ವಾರ ಇತರರತತಿಹಿತ್ತು ಪೊಟಿಹ್ಯಾಂ ಮಿಂಕಣಂಕಾಣಿ ಣಾಹಣಾ ಶೋಽ ಮಣಿಪ್ರೋಪ್ಯಾಕರೆ ಉತ್ತಿ. ಅವ ಪಾರಿ ನಾರ ಗಸಿಪ್ರಿಕಾಣಾಡೆತಿಪ್ರಿತ್ತಿಹಿತ್ತುವಯತೇ. ಬುಳಿಮಾ ನಾರ ತ್ವಿಪ್ರೋಪ್ಯಾತ್ತಣಾತಿಂ ಮತಿಯಾಕಯಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾರ್ಥಾ ಯಿಲೆ ಈ ರಾಜಾವಿಗೋಣ್ಣಿ ಸಹಾಯತತಿಗಪೇಕ್ಷಿಸ್ ವಾಂ ಚೆನ್ನ ಏತಾಣಂ ಕ್ರಿತಂ ಹಿತರಾರ್ಥ ಪ್ರತಿರ ಗ್ರಾಮಪ್ರೋಪ್ಯಾ ಹೃಡಿಸುಮಾಹಿವೆತ್ತಿತಾನ ವಾಖೇಷಾರಣಿ ಪ್ರವಹಿತ್ತ ತೀಗೆಪ್ರೋಪ್ಯಾರ ಅಡೆಯಂ ಇತ್ತಣ ಘರಣತಾಯಿ ಕೆತ್ತಿಕ್ಕ ಣಿಂ:—“ಗಿಂಡಿಹಿತ್ತಾದ ಪೀರಿಕ ಎಗಿನಿಸ್ ತಾಂತ್ಯಿಲ್ಲ. ಅತ್ಯ ಕೊಣ್ಣಿ ಪಿಣ್ಣಿಕಣಾಯ ಪ್ರಸಂಗವುಂ ಎಗಣಣಾ ನಿಷ್ಯಾಹ ಮಿಲ್ಲ. ಎಗಣಾತ ನಿಂಡಿಹಿತ್ತಾದ ಟ್ರಾವಿಲತೆತ ವಾಹಿಕರಾಹಿ ಎಗಣಿಸಿತ್ತ ಸಮಾಯಾಗಂ ಅತ್ಯಪೋಲೆ ಚೆಪ್ಪಾಂ ಸಾಯಿ ಸಹಿಲ್ಲಾಗಣಾಣಿಂ.” ಈ ವಿಶಿಷ್ಟಮಾಯ ಶಿಲ್ಪವೇಲ ಚೆಪ್ಪಿ ಕಣಾತಿಂ ಸಮರ್ಮಂಗಾರಾಯ ಅತ್ಯಾಹಿತ್ತಾ ಅವಶ್ಯಪ್ರೋಪ್ಯಾ

പ്രോ അത്തന്നസിൽ ചെന്നേചെൻ രണ്ട് ശില്പികൾ ആ ജോലിക്കപ്പെക്കിക്കയുണ്ടായി. ഒന്നാമത്തവൻ ചെയ്യുണ്ടിയിരുന്ന ജോലിയുടെ സ്വന്ദര്ഥത്തെയും തന്റെ ചുമതലയേയും പറി ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. അതു കഴിഞ്ഞപ്രോ മറവൻ “ഇള്ളതേഹം പരഞ്ഞതെല്ലാം തന്റെ ചെയ്യാൻ ഒരു പ്രകമ്മാണോ” എന്ന പരഞ്ഞ ജോലിയും കൈകലാക്കി.

ഡി. അല്ലുമായാലും ഒട്ടവിലായാലും ഒരു കാർഥ്റം ഓഫിയായി പറയുന്ന വാചകത്തിനുള്ള വൈശിഷ്ട്യം പ്രത്യേകം തന്നെ. മുമ്പിൽ പരഞ്ഞത്തിനോടൊ പിന്നീടു വരുന്നതിനോടൊ വിശദമായി ബന്ധമുണ്ടാക്കില്ലോ അതി നുള്ള ഓഫി പൊങ്കുകന്നതല്ല. ശമ്പുഓഫിയും ഒഴുക്കം ഉണ്ടെന്ന വെച്ചും ഒരു കവിത നന്നായെന്ന പറയവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. വാക്കുകൾ നീട്ടുകയോ മടക്കകയോ എ നേരക്കിലും ചെയ്യോടു, മനോധർമ്മം ശരിയായി പ്രംഭാ ഗ്രിച്ചു് ബുദ്ധിപൂർമായും സന്ദർഭംലഭിയോടും എഴുതുന്ന യാദശില്പി ഒരു കവിയാണെന്ന പറയാം. ഈ അന്തർത്തി ലാണോ് ഒരു കവി അദ്ദേഹം വളരെക്കാലമായി എഴുതാ മെന്ന പരഞ്ഞത്തിരുന്ന ഒരു കാവ്യം തുടങ്ങുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് ചില സ്നേഹിതന്മാർ കളിയാക്കിയപ്പോൾ “അതു തയാറായിരിക്കയാണോ”. പദ്മാംബരം എഴുതിയിട്ടി ല്ലോഡിംഗ്” എന്ന പരഞ്ഞത്തും. കമാഗാത്രവും അ തിലെ കാരോ ഭാഗത്തിനേരും അന്നേയാജുതയും അ ലോചിച്ചുറത്തുകഴിഞ്ഞാൽ എഴുതുന്ന അമുഖമില്ല നായിതന്നു അദ്ദേഹത്തിനേരു മതം. എന്നതിനു പാശ മെഴുതുന്നവർ എല്ലാക്കാലത്തും അധികം കാണാം.

എന്നാൽ, മഹാകവികളായവത്രെട്ട് പദങ്ങൾ തേടിപ്പുറിക്കി
ച്ച ചേർക്കയല്ലാതെ അവരുടെ മഴന്റുമുഖ്യമുള്ളില്ല
തന്മേം ഇങ്ങനുകൾ കാണുന്നതല്ല. നീഖലയിൽ അത്മം
വരുന്നതിനു വാക്കുകൾ അടിപ്പിണ്ടു മറ്റ് തെററിച്ചിട്ടുള്ള
വാദങ്ങൾ പലതും കേരളക്കാം. അതുകേട്ട് ചിരിക്കാൻ
മാത്രമേ കൊള്ളുകയുള്ളൂ. സംഗതി തെററിലെപ്പിക്കാ
നുള്ള ഉസാധമാബന്ധിൽ അവയെ മനസ്സിലാക്കുന്ന
തിനവേണ്ടി കൂദിക്കുന്നതുനെ ചീതയാണ്; ചെറം
നേരംപോക്കായിട്ടു കയറ്റിയിട്ടുള്ള വൈകിൽ സമാധാനം
പറയേണ്ട അവവലുവുമില്ല. പരിചയമുള്ള നല്ല വാക്കു
കൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനവേണ്ടി പ്രകൃതത്തെ വിട്ട്
വാചകം കെട്ടി വളർച്ച തുടങ്ങുന്നവരുണ്ട്. സംഗതികളെ
പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനു വാക്കുകൾ തേടുകയല്ല, വാക്കുകൾ
ക്കു വേണ്ടി സംഗതിയിണ്ടാക്കുകയാണോ ഇങ്ങനുകരുടെ
പതിവു്. അറിയാവുന്ന ഒരു വാക്കിനു വേണ്ടി ഉദ്ദേശി
ക്കാതെ കാര്യം വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്ക. ഇതും ശീക്കവാൻ
ആഗ്രഹിക്കണം. വാക്കുകൾ നിശ്ചിതാർത്ഥത്തിനവേണ്ടി
ഒരുപ്പേണ്ട ഭാസമാരാണ്; ഒരു ഭാഷയിലെപ്പുകിൽ
മററായ ഭാഷയിലായാലും അവയുടെ പ്രയോജനം
നിവർത്തിക്കയേ പാടുള്ളൂ. പ്രസ്താവിക്കുന്ന സംഗതിയുടെ
വിശദിച്ചതുകൊണ്ട്, അതു മനസ്സിനെ ആകർഷിച്ചു്
മനോഭീഘ്നിയെ വികസിപ്പിച്ചു് വാക്കുകളെപ്പറ്റി ആലോ
ചിക്കവാൻ സമയമില്ലാതാക്കണം. എഴുതുന്നതിലെന്ന
ഹോലെ സംസാരിക്കുന്നതിലും വ്യക്തമായും കൂദാശമില്ലാ
തെയും ഇരിക്കയോണോ വേണ്ടതു്. ഭാഗി കരയുമെങ്കിലും
അതുതിമമായിരിക്കുടെ. ചുരുക്കമായും സാരഗംമായും,
തീർച്ചയോടും ചൊട്ടിയോടും, വേണ്ട കാര്യം പറഞ്ഞു

തീക്ഷ്ണ. അതാണ ജീവന്തു ഭാഷ. കരച്ചു കട്ടി ഞട്ടി താലും വേണ്ടില്ല മധ്യിവ തോന്തിക്കേൽ; വിശ്രദ്ധ വിധിയായി നേരമില്ലെങ്കിലും ഗോപ്പിയായിരിക്കാതെ സുക്ഷ്മിക്കാണ്. വിപ്പത്പം ഭാവിക്കുന്ന സുതുരാലി കുള്ളപ്പോലെയും, ഉപദേശിക്കുന്നേയോ കുറത്തിക്കുന്നേയോ പോലെയും ഒരേ അളവിൽ മറിച്ചെടുത്ത വാചകങ്ങൾ ഡായോ ശ്രാസം മട്ടി ശൈച്ചവിച്ചന ഭാഷയിലോ, ഇടത്തറി തന്റെടമില്ലാത്ത റീതിയിലോ സംസാരിക്കുത്തു്. സാധാരണയായി ചെരുപ്പായക്കാൽട വസ്തുധാരാത്തിൽ കാണുന്ന അലസത സംഭാഷണറീതിയിലും കുട്ടി. വളരെ കണ്ണിശമായും നിഷ്ഠപ്പംയോടും സംസാരിക്കുന്നവർ ശ്രോതാക്കുള്ളേ ക്ഷുക്കക്കയേ ഉള്ളി; ഭാഷാരീതിയിലേയും ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നതു കാഞ്ഞംഗരവാത്ത വിസ്തൃതിക്കയെതു. വേഷത്തിൽത്തന്നെ പതിവില്ലാത്തതോ സാധാരണമല്ലാത്തതോ അതു റീതി നടപ്പിലും ശ്രാരത്തിനു പോകുന്നതു് എത്രതേരും ഗോപ്പിയാക്കുമോ, അതുപോലെയാണ പ്രചാരമില്ലാത്ത വാക്കകളും ദേഹിയേറിയ പ്രയോഗങ്ങളും പരിച്ചുവെച്ച വിശ്വാസവാൻ മുടങ്ങുന്നതു്. വാക്കകൾ കണ്ണ പാറിച്ചു് അതുപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്നതു് ടെക്കം വിഷമമില്ലാത്ത സംഗതിയാക്കാൻ പലക്കം സാധിക്കുന്നതാണോ; അവരെ കണ്ണ പിടിച്ചു വേണ്ടപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്നതു് കരച്ചു വിഷമുള്ളതെന്തു. പുറമേയുള്ള പുച്ചു കണ്ണ പാറിക്കാം; പലകം തെറി മനസ്സിലാക്കുന്നും ചെയ്യും; അകത്തുള്ള സത്തു കിട്ടുന്നതിനാണ വിഷമം.

ര. മരണംവിവേചനം.

മ. മരണം കാരണ സംഗതിയെപ്പറ്റി തങ്ങൾ ചുള്ളി ധാരണകൾ നിജമാണെന്നു കരതി ഭോഗിക്കുന്നു. അല്ലാതെ അതതു സംഗതികൊണ്ട് അവതരെ അഭി പ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു്, എന്ന പഞ്ചായത് തത്പരാ സ്ഥാജത്തോടുന്നു. ഈ തത്പരം എല്ലാ കാൽ തത്തിലും ശരിയാണെന്നു വരുമെങ്കിൽ ഈ സംസംഗ ഭിവത്തിനു വളരെ അത്യപാസമായേണ്ടെന്ന്; ഒരു വസ്തു ദോഷകരമാണെന്നു നമ്മുടെ മനോനിഖ്യയംകൊണ്ട് മാത്രം തോന്നുന്നതാണെങ്കിൽ അതിനെ നല്ലതാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചു നന്നാക്കവാനും നമുക്കു ശക്രമായിരിക്കും. എന്നാൽ പിന്നെ, നമുക്കുതന്നെ സങ്കടകരമായ സംഗതികളിൽപ്പോലും എത്ര പറഞ്ഞതാലും നാം മറിച്ചു വിശ്വ സിച്ചു സമാധ്യാനപ്പെട്ടാതെ നമ്മുടെ ധാരണകളെ പ്രബലപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രീക്കുന്നതു മുഖ്യത്പമല്ലോ? കാലാകാലത്തിന്റെ വ്യത്യാസംപോലെ സംഭവിക്കുന്ന കാരോ സംഭവങ്ങൾക്കും നമ്മുടെ മനോഭാവത്തിനുണ്ടാണമായ ഫലം ഉണ്ടാക്കാമെങ്കിൽ സുവക്ഷേച്ചു്, ദാരിദ്ര്യം, മരണം മൃതലായ അവസ്ഥകളെപ്പറ്റി നാംതന്നെ ഭസ്മാദായും സങ്കടകരവും ആരു ധാരണ ജനിപ്പിച്ചു സ്വയം കൂട്ടുപ്പെട്ട ടന്നതെന്നിലു്?

ര. നമുക്കു ഭയവും വെരുപ്പും സങ്കടവും തോന്നിക്കുന്ന കാൽങ്ങൾ സ്വയമേ വന്നു്, സ്വപ്രക്രിയകൊണ്ട് മരണം വായിക്കുന്നവയാണെങ്കിൽ അവ എല്ലാ മരണം കൂടം തുപ്പോലെ അനുഭവപ്പെട്ടണും. അറിവുകൾ

സ്വാദിക്കുന്നതിനും അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനും വേണ്ട അവയവങ്ങളിൽ, ഉപകരണങ്ങളിൽ, എൻറിയും കുറ എത്തും ഇരുന്നേക്കാമെന്നല്ലാതെ, ഒരുത്തിനും മററോടു തന്നും ഭിന്നമായിട്ടുള്ളതല്ല. അതുകൊണ്ട്' അവരുടെ തത്തിൽ വ്യത്യാസം കാണുവോക്കുവാൻ അവ സ്ഥായിയായ പ്രത്യേകതയിൽ ഫോജിച്ചുവിധിയതിലാണ്' ഹാരോത്തത്തെ നേരും ബാധിക്കുന്നതെന്നുതന്നു തീരുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരാൾ അവയെ യടാക്കിമായ നിർത്തണാവു സ്ഥായിൽ സ്വീകരിക്കുന്നു; മറരേക്കും ജീവനങ്ങൾ താനും അദ്ദേഹ പ്രതിക്രിക്കുന്നതു പല ശ്രദ്ധിക്കിലും വിവിധപല രത്നിലും കൈക്കൊണ്ടു വലയുന്നു.

2. മരണം, ഭാരിപ്രാം, വേദന ഇവയാണു മനഷ്യർക്ക് കെട്ട ശത്രുക്കളായി വെച്ചിട്ടുള്ളതു്. എല്ലാ ലോറസം ഗതികളിലും വെച്ചു് അതിലോരുമായി പലതും കുറയിട്ടുള്ള ഈ മരണംതന്നെ ജീവിതത്തിലെ അല്ലെങ്കിലും രക്ഷാമാർഗ്ഗമായും, പ്രതിയുടെ ചരമമായ അനന്തരാധമായും, സപാതന്ത്രതയിൽ നിഃബന്ധമായും, എല്ലാ ഭോഷങ്ങളാക്കം പൊതുവെ ശ്രീരാമായ പരിഹാരം ചെയ്യുന്ന പ്രത്യേണ്ടിയായും സകല്ലിച്ചിട്ടുള്ള എത്രയോ ആളുകൾ ഉണ്ടു്. ആത്മത്തെ അട്ടം അതിന്റെ അവിഭാഗവത്തെ ഹാത്തു് നട്ടണ്ടി വിറയ്ക്കുന്നതോപാലു മറവും അതിന്റെ സാമീപ്യത്തെ ജീവിതത്തക്കാരും സഹായിക്കുന്നതോടെ ഏതിരേക്കുക്കുന്നു. വിവ്യും തന്മാരായ തത്പര്യത്താനികൾ പലതും മരണത്തിന്റെ അവിഭാഗവത്തെ സ്വന്നം വരിച്ചതായിട്ടോ, തത്സമയത്തു മനഃചൂഢമായി അതിന്റെ ഗതിയെ യുതിപ്പേട്ടതുകൂടും

സഹായികകയും ചെയ്തായിട്ടോ അതണ്ണ കാണണ്ടതു്. സാധാരണ ജനങ്ങളെത്തന്നെ കൊല്ലയ്ക്കായി കൊണ്ടു പോക്കേം, അതും ലജ്ജാവഹവും അപാരസക്കട തെരാട്ടക്രൂടിയതും അതു മരണത്തിനായി പോക്കേം, സ്ഥായിയായ മനോഭയത്തുംകൊണ്ടോ സാധുതപംകൊണ്ടോ എങ്ങനെയും, സപ്തേഖിഷ്ഠ മുഖാവത്തിൽനിന്നും ധാതൊഴ വൃത്താസവും തൊന്തിക്കാത്ത ഉള്ളിറപ്പോടു കൂടി അവർ തൈഞ്ചനാതു നമ്മട അവിവിത്തനെനാ പെട്ടിരിക്കാം. കുടംബസംബന്ധമായ സപ്ത സംഗതി കൗൺ വേണ്ടപോലെ വ്യവസ്ഥപ്പെട്ടതി, സ്കൂൾത നാക്ക് ഹാരോ സൂചന കൊടുത്തു്, പാട്ട് പാടിയും ചില പ്രോഡ് പാസ്യുചാൽ കാഴ്ചാരായ ജനങ്ങളോടു തന്ത്രപാ പദ്ധതിയും, എന്നവേണ്ട സാക്രട്ടീസ് കുട്ടകാരജന ഫ്രേയസ്റ്റിനായി അരംസിച്ചുകൊണ്ടു വിഷപാനാ ചെയ്യ തുപോലെ, നേരനോക്ക പറഞ്ഞും കാണികകൗം സമാ ധാനിപ്പിച്ചും ഉസാധിപ്പിച്ചും മരണം പ്രാപിക്കുന്നതു് ടെക്ക് അപൂർമ്മി.

ഡ. കൊല്ലകൗത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിക്കുള്ള ഒരു കടക്കാരനു ഭയന്നു് അയാളിടുട നടയിൽക്കൂട്ടി തന്നെ കൊണ്ടുപോകുന്നതെന്നു് ഒരത്തൻ അപേക്ഷിക്കു യുണ്ടായി. മരുന്നായതെന്ന് കഴിത്തിൽ കൈകൊണ്ടു തൊ ടാൽ ചിരി വരുമെന്ന പറഞ്ഞു് അരാച്ചുരോടു പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കുവാൻ ചട്ടംകെട്ടി. ഒപ്പു വ്യാധിയും പക്കതമെന്ന ശക്കിച്ചു്, തുക്കമരത്തിനാ താഴെ നിന്നുംകൊണ്ടു മരുന്നാ തെരുവിൽ കടിച്ച ചാത്തത്തിൽനിന്നും വെള്ളിം കുടിക്ക യില്ലെന്ന ശരിച്ച വിഭാഗമായമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ മരണം അനുമാ ഒരു സ്ഥിതിയാരണനാ വിചാരിക്കാം

തെവർ പലജം ഉണ്ട്. ജീവനിൽത്തന്നെയുള്ള കോ
തിയും ഇത്യേം ഉള്ളിവെന്നും മനപ്പുതട്ടു പ്രവൃത്തി
യിൽനിന്നും അനമിക്കാവുന്നതാണ്. മതസപാതയ്ക്കു
തുറന്നാകുട്ടി സമൂഹാധികസപാതയ്ക്കുത്തിനാകുട്ടി വേണ്ടി
ജീവനെ ബലി കഴിക്കുന്നതിനു സന്നദ്ധരായിട്ടുള്ള മന
പ്രവൃത്തി സംഖ്യ അപ്പാരമാണ്. ദരിക്കൽ തെ വശ്വി
കാരഡം കോളിംകൊണ്ട് അപകടസ്ഥിതിയിൽ ചെട്ടി
പ്രോം അതിലുള്ളവർ പരിശീലിച്ചു ദേനിരിക്കുന്നതു
കണ്ട് കുട്ടതിലുണ്ടായിരുന്ന തെ വില്പാൻ അതിൽ
നിന്മേഷജന്മായി കിടന്നിരുന്ന തെ പനിയേ കാണിച്ചു
അവരെ സമാധാനപ്പെട്ടതിയതായി പറഞ്ഞുകേട്ടി
ടുണ്ട്. സകല ചരാചരണങ്ങളും സ്വപ്നാസനയ്ക്ക് കീഴട
ക്കവാൻ വൈഭവമുള്ളതായി മറ്റു സമയങ്ങളിൽ നാം
അഭിമാനിക്കുന്ന വിശ്വേഷണവും, നമകൾ തെ ശല്യമായി
തീങ്ങാതിനാണോ ഇംഗ്ലേഷ് സക്ലിച്ചിട്ടുള്ളതു്?
കാഞ്ഞാകാഞ്ഞജണാനകൊണ്ട് നമ്മുടെ പെറ്റയഷം നശി
ക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ ജീതാന്തരത്തിന്റെ പ്രയോജനം
മുത്താണു്? അനുഭാവം ഇരിക്കുവോരു നമകളുടെതായ
മനസ്സപാസ്ത്രവും സമാധാനവും ഇതുകൊണ്ട് നശിയ്ക്കു
യാണോ ചെങ്കുണ്ടതു്? ഇം പറഞ്ഞെ പനിയേക്കാറും
നാം കണ്ണാകയോ? ഓരോ തത്ത്വം അവനവരും ദത്ത
മായിട്ടുള്ള ശക്തികളും അവയവങ്ങളും അനാസാരികളും
തന്റെ ഉയരരൂപങ്ങളിൽ വിനിയോഗിക്കണമെന്നാണു്
ഇംഗ്ലേഷ്യർ മതവും പ്രത്യേകിയുടെ നിയമവും. നാം
അതിനു വിചാരിതമായി പ്രവർത്തിച്ചു നമ്മുടെതന്നെ
ബാധിച്ചിട്ടുവുന്നതു് ആക്കാക്കാണു്,

ഓ. ഒരു പ്രക്ഷേ മിരണ്ടതെന്ന് സംബന്ധിച്ചിട്ടും തെരാളും ഈ പറഞ്ഞതെല്ലാം വാസ്തവമാണെന്നു സമൂഹിച്ചാലും, ഭാരിപ്പുത്തപ്പറിയോ, അടവാ വേദനയെ പറിയോ എന്താണു പറവാനെങ്കിൽ തു്? തതപ്രശ്നാനികൾപോലും വേദന എല്ലാറിലും ഭസ്തുമായ വുമയാണെന്നു സമൂഹിച്ചിട്ടുള്ളതു മാത്രമല്ല, അതിനെന്ന നിസ്സാരമെന്നു വാദിക്കുന്നോരുതനെന്നു അതിന്റെ ഫലം എറ്റവും കുറവാണെന്നു പറിയോ പ്രഭാസ്ത്രിക്കാതിരിക്കില്ല. വളരെ വേദനയുള്ളതു ഒരു വ്യാധിയിൽപ്പെട്ടു വലയുന്ന ഒരു തതപ്രശ്നാനിയെ കാണുവാൻ ചെന്ന സ്ഥൂഹിതൻ ഇപ്പുകാരമുള്ള സ്ഥിതിയിൽ വന്നതിനെപ്പറി ക്ഷമാപണം ചെയ്യുണ്ടായി. “ഹയ്യ”, വേദനകാണ്ടു് എന്നിക്കു പറവാനെങ്കിൽ തന്നെ തടയുകയോ?” എന്ന വോദിച്ചുംകാണ്ടു് അയാൾ വേദനയെ പാട്ടിച്ചു് ടെയിക്കം സംസാരിച്ചു. ഇടയ്യിടയ്യു് “നീ എന്നു എത്ര വേണമെങ്കിലും കഷ്ടപ്പെട്ടതിക്കോ; നിന്നെപ്പറി ബഹുമാനിച്ചു് ഒരു വാക്കു തൊന്തു് പറക്കയില്ല” എന്നു് അയാൾ പറഞ്ഞുകാണ്ടിന്നു. ഇതിന്റെ രഹസ്യം എന്തായിരിക്കോ? ഈ വേദന കേവലം ഒരു മനോവ്യാപാരം മാത്രമാണെന്നു വരുമോ? മനസ്സു മറ്റുള്ള കാഞ്ഞങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നോ നമ്മുടെ പദ്ധതിയിൽക്കുന്നോ എന്നും ഒരു വികാരം പഠിക്കാനുണ്ടോ? ഒരു പാടി വീണി അടിക്കുന്നോ, തൊലിയെ മാർക്കുവമായി ഉത്തരവാദിക്കുന്നോ? വിശ്വാസിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണോ? മഹാന്തിരം പേടിയില്ലാത്ത മുൻപാശരു പാനിയെതനെന്നു ഒന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചും അതു വേദനകാണ്ടു് നിലവിളിക്കാതിരിക്കുന്നോ? കാരാത്തതലയുന്ന മരങ്ങൾ പോലും വേദന

കൊണ്ട് മരളിനാതായി കാണാനംബാട്¹. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കേണ്ട ഒരു പ്രതിനിധിയമത്തെ ഭേദിക്കാവുന്നതാണോ? മരണ തതിൽത്തന്നെ നാം അധികമായി ദേഹപ്പട്ടനാത്രു് ഇല്ല വേദനയാണ്. പക്ഷേ സുക്ഷ്മം ആലോചിക്കുകയാണെങ്കിൽ വേദന മരണത്തിന്റെ രഹംഗമാണെന്നു വിചാരിക്കാനമില്ല. മരണത്തപ്പറി ആലോചിക്കുവോയി വേദനയും അതിന്റെ അനാധിയായാണെന്നു പിശപസിച്ചു കണ്ടിതപ്പട്ടനാതേ ഉള്ളിൽ. മരണംപോലെ അനിവാര്യവും, അനാധിവരവും, ക്ഷണികവും ആയ ദന്തിനെപ്പറി വ്യസനിക്കുന്ന ഭീഷപ്പത്തെ പഴിക്കുവോയി ഉത്തരം ദിട്ടി ഇല്ല വേദനയെ നാം ശരണംപ്രാഠിക്കുന്നവെന്നുള്ളിൽ. പക്ഷേ മരണശക്തില്ലാത്ത വ്യമകക്കൈപ്പറി നാം അതുകാഞ്ഞമായി വിചാരിക്കുന്നില്ല. പല്ലവേദനയാകട്ടെ വാതകശിപ്പാകട്ടെ, വേദനയുള്ള വ്യാധികളാണെങ്കിലും, മരണമേരുകമാണെന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കാത്തതുകൊണ്ട് വലിയ സുവക്ഷേഖകളിൽ കുട്ടത്തിൽ എന്നാറില്ല.

ഓ. മരണത്തിൽ വേദനയാണു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതെന്നു സകല്പിക്കുക. ദാർശനപ്രതിലും വിശ്വാസം, ഭാഗം, തണ്ട്രം, ചുട്ടു മുതലായ ബിംബിള്ളങ്ങളാണു കാഞ്ഞമായിട്ടുള്ള സകടമെന്നു വിചാരിക്കുക. പിന്നെ എല്ലാം വേദനയിനേലാണു കേൾക്കുകയാത്രു്. എന്നാൽ തത്തന്നെയും അതിനെ ഉന്നുലുനു ചെയ്യുന്നു കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും കഴിയുന്നതു കൗക്കി വെയ്യേണ്ടതു നമ്മുടെ ധർമ്മമാണു്. ദേഹത്തിനും ബുദ്ധിക്കും സിച്ചില്ലെങ്കിലും ആത്മാവിനു സ്വന്ധമാനത്രു് നിരാത്രേതാണതു് ആവശ്യമാണെന്നു അതേ അപ്പേക്ഷിക്കുക, സർക്കാർഡം, ബൈജ്ഞാം, മനസ്സാലോ,

മനോനിശ്ചയം ഇവയ്ക്കുള്ള മാഹാത്മയെമറ്റാണോ? വേദ നയ എത്രത്തെന്നില്ലെന്നതിലപ്പാതെ അവയ്ക്ക് എത്ര ഫ്രേ സ്വതയാണെങ്കിൽ തു്? ദേഹം മധ്യബന്ധം ആയുധങ്ങൾ ധരിച്ചു് കാറ്റം മഴയും സഹിച്ചു് തന്ത്രിൽ ഉണ്ടെ പിരണ്ടു കിട്ടും, സമസ്യക്കും വെച്ചുകൂട്ടും കുറ്റുകൂട്ടും ചെയ്യുന്നതു കണ്ടു സഹിച്ചും, പ്രണങ്ങലും കുത്തിത്തുന്നും അസുഖങ്ങൾ എടുത്തുകളുകു, കോഡിവായു് ചട്ടുകളുകു, കുത്തിത്തയ്ക്കു മുതലാണി പലമാതിരി സങ്കടങ്ങൾ അനുഭവിച്ചും അസ്പൃഷ്ട തെ സാധാരണമാരെക്കാർ മുട്ടതലായ ഒരു മഹീമ രണ്ടുരംഘാർ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതുന്നതെങ്ങനെ? വേദനയും സങ്കടങ്ങളും ശീതേരു മാറണമെന്നല്ല, ഒരേ തരത്തിലുള്ള ഇണമുള്ള തിട്ടത്തും മുട്ടതൽ അല്പപാനവും സങ്കടവും ഉള്ള തിനെ വേണും ചെയ്യാനെന്നാണു വിഭാഗമായെടു മതം. ഇതുകൊണ്ടുതന്നോയാണു വെലപ്പ്രയോഗംകൊണ്ടും യുദ്ധം ചെയ്യും കാഞ്ഞങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതു് കുറേക്കുടി രക്ഷയുള്ള ഉള്ളവഴികൾകൊണ്ടും നയോപാധങ്ങൾകൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധമായി പുരാതനമാർ വിചാരിച്ചിരുന്നു.

ഒ. പോരകിൽ നമ്മൾ പ്രത്യേകം ആശ്വാസ തനിനും വഴിയുണ്ടു് കലശലാധിട്ടുള്ള വേദന സപ്ലൈ കാലത്തേയേം ഉണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിൽ. അമവാ ദീംഗകാലത്തേയുള്ള വേദനയാണെങ്കിൽ അതിനെന്നും അസഹ്യതയും കാണത്തിരിക്കും. വളരെ ഭിസ്യമായിട്ടുള്ളതു് അധികം നേരത്തേയും സഹിക്കേണ്ടിവരികയില്ല. അതു തനിയേ ഒട്ടഞ്ചും, അസ്സേക്കിൽ നിങ്ങളെല്ലാം ഒട്ടക്കും. ഈ സപ്ലൈ നേരത്തേയുള്ള വ്യാകലത ആത്മാവിനെ അതുകൂടിച്ചു മനസ്തുളി നേടാത്തതുകൊണ്ടാക്കാനതാണു്. നമ്മുടെ

എല്ലാ അവസ്ഥകൾക്കും നിഭാനമായിട്ടുള്ളതു യാതൊനോ അതിനേൽക്കും നാം ആത്മയിച്ചിരിക്കേണ്ടതായോ. ദേഹ തതിന്⁹ എല്ലാ അവസ്ഥകളിലും ഒരേ ചേഷ്ടയും വികാര വും മാത്രമേയുള്ളൂ. അതിന്⁹ ഏററക്കുന്നിലുകൾ ഉണ്ടായേക്കാം. ആത്മാവു⁹ അങ്ങനെന്നയല്ല, പല രൂപങ്ങൾ അഡാക്ക വർപ്പുചുന്നതാണ്⁹. ദേഹത്തിന്റെ വികാര അഭിം മരറല്ലോ സ്ഥിതിക്കേണ്ടാക്കാ നിള്ള ശക്തി ആത്മാവിനണ്ട്⁹. അതുകൊണ്ട്⁹ ആത്മാ വിന്റെ പ്രതിരുദ്ധത്വം മനസ്സിലാക്കി, അതിന്റെ ശക്തിക്കുള്ള പ്രഖ്യാപന്നു പരിചയിക്കണം. യുക്തി, ശക്തി, പഴമ, ക്ഷണം തന്നെ അതിനെ എത്രക്കുവാൻ പ്രാണ്ടിയുള്ളതല്ല. അതിനു സപാധിനമുള്ളതു അസംഖ്യം ഭാവങ്ങൾ, നഞ്ചാട സപാധിതിക്കും മനോസ്വഭവത്തിനും യോജിക്കുന്നതു⁹ എന്തോ അതിനെ കണ്ടുപിടിക്കുക. എന്നാൽ യാതൊരു അലുപാനവും സങ്കടവും നമേം പീഡിപ്പിക്കുകയില്ലെന്നതനെന്നയല്ല, അപ്രകാരം പീഡിപ്പിച്ചുക്കാവുന്ന വയിൽനിന്നും സംതൃപ്തിക്കുടി അവകാശം കിട്ടിയെങ്കാം. ആത്മാവിന്⁹ ഇന്നതിൽനിന്നേ സപദോഷണ തതിനുള്ള വക കിട്ടുകയുള്ളൂവെന്നില്ല; അബഹലാഭിം⁹ മനോരംജ്ഞാഭിം⁹ എല്ലാം മനസ്സുഭവത്തിനുള്ള കേന്ദ്രങ്ങളും കിരിക്കിക്കുന്നു.

ഘ. മനസ്സിന്റെ തീക്ഷ്ണതക്കാണ്ഡാണ സുഖത്തിനും വ്യാമയ്യും ഉള്ളതിൽ കൂട്ടലായ അനാഭവം തോന്തിക്കുന്നതു⁹. ഇന്ത വിശ്വാസങ്ങളുണ്ടായതു ജന്മക്കും പ്രശ്നങ്ങൾക്കും മാതിരി അനാഭവക്കുള്ളിലും അവയുടെ ദേഹത്തിന്റെ വികാരങ്ങളുണ്ടാണെന്നും അംഗമിക്കാവുന്നതു⁹ അവയുടെ

നില ഏറ്റവും കുടാതെ ദരേ ശാസ്ത്രസ്ഥാന തത്തിരിക്കുന്നവനാളിൽ താണം¹. നാമും നമ്മുടെ ശരീരോപ കരണങ്ങളെ ധമാസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്ന് വൃതിചലിപ്പി കാതിരുന്നാൽ നമ്മക്കും അതു ഫ്രേയസ്ക്രാഫ്റ്റേ വരികയുള്ളതാണ്. എന്തെന്നാൽ, കാരോ അവധിവത്തിനും പ്രക്രിയിലെല്ലാമായ സ്ഥായിസപ്പഭാവം വേദനയും സുവഖ്യം ദരേ നിലയിൽ താങ്കുന്നതിനുള്ള സമർപ്പണമാണ്². നമ്മുടെ മനോഗതങ്ങൾക്കുന്നതുപരമായ വൃതിചലന തത്തിൽ അവധൈ പരിശീലിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുകാണണാം³; നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം നമ്മക്കു മുന്നകരമായ നിലയിൽ അവധൈ ബന്ധിക്കുന്നതിനും പ്രത്യേകം പരിചയിക്കേണ്ടിവനിട്ടുള്ളതും⁴. വേദനയും സുവഖ്യം കാഞ്ഞുമായി ഗണിച്ചു⁵കണക്കിലെത്തികും അവധിയിൽ ഭേദിക്കുന്നതുകാണണ്ടും ആത്മാവിനെ ദേഹത്തിനടിമയാക്കകയാണ്. ചെയ്യുന്ന തെന്നം അതുകാണ്ടും ആ ശ്രീലം വർഷജിക്കണമെന്ന മാണം⁶ ഷ്ടേറോ എന്ന തത്പരാസ്ത്രജ്ഞത്തിന്റെ മതം. എന്നാൽ ധമാത്മത്തിൽ ഇരു ശ്രീലം അവധൈ വേണ്ട തിലയികും ഭിന്നിക്കുന്നതുകാണണാം വർഷജിക്കണമെന്ന തെന്നാണം⁷ എൻ്റെ അഭിപ്രായം. പിതിരിഞ്ഞു റാച്ച നേഡാര ശത്രുവിനെ കരേഞ്ചുടി മദം തോന്നുന്നതുപോലെ, വേദനയ്ക്കു നാം അടിപെട്ട വലയുന്നതു⁸ ഉള്ളിപ്പകമായി തേതാനവാനാണുള്ളതും⁹. അതിനെ എതിര്ത്തു പൊതു നാവക്കാണം¹⁰ കരേഞ്ചുടി അതിനെ അടക്കവാൻ സാധിക്കുന്നതു¹¹. എത്രയും കീഴുംവണങ്ങുന്നവോ അതുയും നമെ കീഴടക്കി നശിപ്പിക്കവാൻ വളരെവള്ളുകൊട്ടക്ക കയാണുന്ന വിചാരിക്കണം. ശത്രുവിനെ എത്രക്കണ്ട നിർബന്ധമായി നേരിട്ടുകയും എതിരിക്കുന്നും ചെയ്യുന്നതോ

അതും നമ്മുടെ ശരീരത്തിനു ബലാപെയ്യുകളും ഉണ്ടോ കൂനാപോലെ, അതുമാവിനും ഈ സംഘടനംകൊണ്ട് ശക്തി വല്പിക്കുന്നുണ്ട്.

എ.. രത്നങ്ങളുള്ളപോലെ വേദനയും പ്രകാരിക്ക നാതു കേവണ്ടതിന്റെ തരാതരംപോലെയാണെന്നുള്ള തിനും എതാൻം ഉംബാഹരണങ്ങൾ പാരിശോധിക്കാം. വേദനയും നാം അനവഭിക്കുന്ന പ്രാധാന്യംപോലെയേ നമ്മും ബാധിക്കുവാൻ അന്തിനും ശക്തിയുള്ളതും വെന്നു തെളിയുന്നണ്ടും. ഒരു ശബ്ദങ്ങളുടെ തിരക്കിൽ എത്ര മറിവുകൾ പറയുന്നതും നാം ശബ്ദമാക്കുന്നില്ല; വളരെ സൂക്ഷ്മതേനാട്ട മുടി ഒരു വൈദ്യുതിന്റെ ശബ്ദം പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ നിന്നുള്ള വേദന നമ്മക്ക് വളരെ കാത്തുമായി തോന്നുന്ന മണ്ടും. സൗഖ്യകൾ മുസ്തകമായി തോന്നുന്ന സൂത്രിവേദന ഓരോ ത്രാത്തിലും നിലയിലും ഉള്ളവർ പലമാതിരി യാണും വകവെച്ചിട്ടുള്ളതും. സ്ഥാർട്ടക്കാരനായ ഒരു ബാലൻ മോഷണംചെയ്തും ഉട്ടപ്പിനടക്കിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചി അനു ഒരു കൂട്ടാൻ അവന്റെ ഭേദം കടിച്ചതിനിട്ടും മോഷണം പുറത്തു വന്നപോകമേം എന്ന ദേഹപ്പെട്ടി വേദന പുറത്തു കാണിച്ചില്ലെതെ. വേണ്ടാത്തതന്റെ പൂജ ചെയ്യുകൊണ്ടു വരുത്തിൽ തീ വിശേഷം ഭേദം വെന്തതും, പൂജ മടക്കവാനുള്ള മട്ടികൊണ്ടും, വകവെച്ചില്ല. അംഗസൗജ്യവത്തെ വല്പിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഒരുത്തല്ലാം മാതിരി പരക്കുള്ളം വേദനകളിം സൗഖ്യങ്ങിലും പൂര്ണമായം ധാതോത്തു സങ്കോചം മുടാതെ അരഞ്ഞവിക്കുന്നണ്ടും! ഭേദങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കാണിക്കുന്നതിനും വേറെ ഓരോതരം വീണ്ടും കാണിക്കുന്നതിനും

മനഷ്യർ വെട്ടകയും ക്രത്തകയും മറ്റൊ ചെയ്യുന്നതും നാം കണ്ണിട്ടുള്ളതാണ്.

ഹം. ഓരോന്നിന്റെയും ഇതലാളിപ്പദ്ധതിൽ മനോ ഭാവത്തെ അത്രയിച്ചിട്ടിരിക്കുമെന്നുള്ള തിന്റെ ഓരോ മഹാ മാത്രം പ്രധാനത്തിനു പരിശോധിച്ചാൽ മതി. അല്ല കൂടാൻഡും സീസിഡും വഴിക്കും കലാപങ്ങളിൽ തേടിനടന്ന ത്രപ്യാലെ മനസ്സും വത്തിനം സന്ദേശത്തിനം അതിനി പ്രോഥം ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടുള്ള അഴികൾ ഉണ്ടാ? സപറു ഹത്തിൽ ബന്ധുമിത്രാദികളോടുകൂടിയുള്ള സുവജീവിതം ഉപേക്ഷിച്ചു്, മനഷ്യസഞ്ചാരമില്ലാത്ത വന്നാന്തരങ്ങൾ ഒരു അലഞ്ഞുനടന്നു് അതോടെ മിട്ടക്കായിക്കൈത്തി കാലയാപനം ചെയ്യുവൻ എത്രയുണ്ടോ? ഓരോ സംഗതി യുടേയും സ്ഥായിയായ ഇണമോ പ്രയോജനമോ കൂടുതാതെ നമ്മകൾ അവയെക്കാണ്ടുള്ള അലിപ്പാനം മാത്രം കൂടുതി എന്നെല്ലാം കാഞ്ഞങ്ങളാണോ മനഷ്യർ നിത്രുത ചെയ്യുന്നതോ? അതുകൊണ്ടു അവയ്ക്കുള്ള വില അവയിൽ അടങ്കിയിട്ടുള്ളതല്ല നാം സകല്ലിക്കുന്നതേ ഉള്ളിട്ടുണ്ടും മനസ്സിലാക്കണം. നാം എത്ര വില മതിക്കുന്നവോ അതു മതിപ്പു് അതിനു സപ്രതേയുള്ളതായി നാം ആമീക്കനും. അതു മതിപ്പു് അതിനണ്ണായിരിക്കുന്നതിനു നാം നിശ്ചിയന്തി കൂക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെന്നായാണോ രത്നങ്ങൾക്കുള്ള വില. സത്തുണ്ണങ്ങൾക്കും അവ പരിചയിക്കുന്നതിനുള്ള വെച്ചമുംകൊണ്ടുള്ള വിലയാണുള്ളതോ. അതുന്നുംവെന്നു തത്തിനും സപ്രതിം അംഗീശകത്തുങ്ങങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള മതിപ്പുണ്ടോ വെയ്ക്കുന്നതോ. മരന്നിന്റെ വിലയും സുവക്കേട്ടിന്റെ ഗൈരവത്തെ അതുന്നുംചുണ്ടിരിക്കുന്നു. ധനമുണ്ടായിരിക്കുന്നതോ ഒരു ചെസ്തകത്തുവുമല്ല, സപ്രധാനിതിക്കുള്ള ഒരു ഗതി

ദേശമേ അക്കന്നിളിച്ച എന്ന് എപിന്റുറസ് പറയുന്നു. ധാരാളം ഉള്ളവക്സ്ല്യാതെ നില്ലനമാക്ക് അത്രാൾ ഉണ്ടാക്കന്നില്ല എന്ന് ഓക്സോറഡ് ഇതു വാസ്തവവു മാറ്റും.

എ. ഇക്കാൽത്തിൽ ഓരോത്തത്തിൽ അഞ്ച് ദിവംതന്നു നേരാക്കാം. ബാല്യദശ തടങ്കിയശേഷം ഉള്ള ജീവിതം മുന്ന് എടുക്കുമ്പോയി പിരിക്കാം. അല്ലോ ഒരു ഇതുപറുക്കാലിലും മറ്റൊളിവും ഒത്താഴയും കൊണ്ടുള്ള വരവേ ഉള്ളത്. ഇതിൽ തീരെ ലോഭിച്ചി ഷ്ടൈലും അതായത്തിനു സ്ഥിരത ഇല്ലാത്ത ബിംബിഞ്ചു മാണം തോന്നാവുന്നതു്. അനന്നാക്കെ കിട്ടിക്കൊള്ളുമെന്നുള്ള ഉറപ്പുകൊണ്ടു് യാതൊരു മടിയും കുടാതെ വന്നതു വരവു് ചെന്നതു ചെലവു് എന്ന രീതിയിലാണ് കഴിയുന്നതു്. ഇതുയും മനോവ്യഥയില്ലാത്ത കാലം വേരെയില്ല. പരംതെ കണ്ണിശ്രദ്ധിനു് കടം വാങ്ങുന്നതു തിരിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു് ഒരു നീംചു മാത്രം വച്ചിരുന്നാൽ അതിനോടും കടം ചോദിച്ചാൽ തരാതിരിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെ ഒരു മാതിരി കണ്ണിശ്വും മനോരജകമായ സത്രസന്ധിയുംകൊണ്ടു് സുഖമായി കഴിച്ചുകുട്ടാം. മരീറാത്തതിനു് അന്തരോന്നാളം തുണ്ടി തോന്നകയും നാാം സ്വാധമായ മുപ്പത്തി ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നതിലുള്ള സുഖം മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ തോളിൽനിന്നും ഒരു ഭാരം നീംങ്ങുന്നതു ഫോലേയും പരഭാസ്യം തേണ്ടിയുന്നതുപോലെയും ഒരാം ശ്രദ്ധിപ്പം ആണി ഉണ്ടാക്കുന്നതുകൊണ്ടു് കടം മടക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ മുത്തേകുകം താല്പര്യം തോന്നാതെവരില്ല. പിരുക്കുകയും കൂണാക്കുകയും ചുറക്കയും വേണ്ടിവരുന്ന എടുക്കുക, ഇതു കിട്ടംണ്ടുള്ളതു് തന്റെക്കാലം വേണ്ടിനും ചെയ്യുന്ന

സപ്രാവമാണ് അതു പ്രായത്തിൽ കാണുക. ഈ ഭാരം എറുവപ്രിക്കാൻ അതുരെയും കണ്ണില്ലെങ്കിൽ, എത്ര ഉപദ്രവവും ഭഷ്യപ്രോത്സം ഉണ്ടായാലും വേണ്ണില്ലെന്ന കരത്തി, അതുകൂടെ നിരത്തി ബുദ്ധിമുട്ടിക്കയേ തരമില്ല. പിന്നീളിക്കുക എന്നതുപോലെ ഈ സക്കക്കരമായ ഒരു കാൽപ്പനിക്കും വേരൊന്നും ഇല്ലെന്ന പറയാം. നല്ല വാക്കം ഡിക്കാരവുംകൊണ്ടില്ല. പടവെട്ടലാണ് അതു്. ഒഴിവിൽ ചെറുനേരത്തെ വെട്ടം തടയലും കഴിത്തു്, അഞ്ചു കാശിനു വേണ്ണി ഇരക്കുത്തം പറത്തു വാക്കിന്റെ നെറിവു വിട്ടു എപ്പാടുചെയ്യു പിരിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

മര. പിൽക്കാലത്തു് സപ്രത കാൽപ്പനിക്കും ദൈവാ ധീനവും നിശ്ചയ്യും എത്രതേതാളം അവലുംബിക്കുന്ന ണം അതിൽ അധികമായി, വരുന്നപോലെ വരട്ടു എന്ന വിചാരത്തോടുകൂടിയാണ് ചെറുപ്പത്തിൽ ചെത്ത മാറുന്നതു്. കാൽപ്പനമഹാരാധിക്കൂളിലും ഇക്കുന്ന വരവു ചെലവിനെപ്പറി നിശ്ചയമില്ലാത്തിലും ഒരു ജീവിതം വളരെ ഭേദാരമായി തോന്നമായിരിക്കാം. എന്നാൽ എത്ര മഹായോഗ്യമാരാധിക്കൂളിലും അതുകൂടി അതുപോലെ കൈയിലുള്ളതിനെ വാരിക്കോരിക്കുള്ളത്തിട്ടു് കാലവും വിധിയുംപോലെ വരട്ടു എന്ന കത്തുന്നണണ്ണു് അവർ ഓക്കനില്ല. സീസർ എന്ന മഹാൻ തന്നെ സീസർട്ടെ സ്ഥാനത്തെത്തത്തിലും കൈയിലില്ലാതെ കടവും വാങ്ങി എത്ര ലക്ഷം ചവൽ വാരിക്കുള്ളത്തുവെന്നും, വലിയ കൂട്ടു വടക്കാരാധിത്തിന്നിട്ടുള്ളവർ തന്നെ കടിയിരിപ്പുകൂടി കുടി വിറും അപകടകരമായ കൂപ്പുൽക്കൂട്ടുവടത്തിലും മറും ചണ്ണം മടക്കി ധനികമാരാധിക്കൂളിലും താണ്ണൊന്നും

അവർ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഈക്കാലത്തുനെ അടുത്ത നേരത്തെ ആഹാരത്തിന് ഈസ്പേസിന്റെ ഏദായും ആധാരമാക്കി നടക്കുന്ന എത്ര യോഗ്യമാരെയാണ് കാണുന്ന തും? എന്നതനെയും, ഈ ഉറപ്പായി കുത്തുന്ന അവ ഒട്ടു ഉറപ്പ് മറുള്ള വക്കു ഉറപ്പുകേടിനേക്കാൽ ഉറപ്പ് തുംതാണെന്ന് എന്നിക്കു തോന്തിയിട്ടില്ല. ലയമില്ലാത്ത സ്പത്തുക്കളിൽനിന്നും ശരിയായ ആദായം കിട്ടിക്കൊണ്ടി അന്വതം പണ്ടത്തിന് ബുദ്ധിമുട്ടി നടക്കുന്നതു കാണാം. എന്നാണേങ്കെ, എത്ര അധികം പണമുള്ള വക്കു അറപ്പു ഫ്രോഫുരെത ഓരോ കേടുപാടുകൾക്കാണ്ടിണ്ടായെങ്കാം വുന്ന പ്രവൃത്താശം മുൻകുട്ടി അറിവാണ് സാധിക്കുന്നതാണോ? എത്ര സുക്ഷ്മമായി ഗണിച്ചു വച്ചിട്ടുള്ള നിയുക്തി ഒഴിം ഒരു കോളിന് ഈളക്കി മർത്തേം, വലിയ പണക്കാം തും തീരെ നില്പന്നമാരായിത്തീരുന്നതു് അസാധാരണ മല്ല. സാധാരണയായി വലിയ ഡനികമാക്ക് ഇരക്കം തുടങ്ങിയാൽ എത്രയും താഴ്ന്ന നിലയിലേ വന്ന നിൽക്കുന്നതും വലിയിൽ. പണക്കാക്ക് വലിയിൽ വരുന്നതിൽ ദേശം പണമില്ലാത്തവരും വരുന്നതാണെന്നും എന്നു അഭിപ്രായം. ജോലിത്തിരക്കും ബുദ്ധിമുട്ടും അലഭ്യിലും ഉള്ള പണക്കാരെക്കാൽ വെറും ദർശനമാത്രം നിലയാണ് സുഖം. വലിയിൽ വരാതിരിക്കുന്നതു് സുക്ഷ്മംപോലെയാണു്, ആദായത്തെ അംഗസ്ഥിച്ചല്ല.

എ. തന്ത്രായി ആദായം കിട്ടിത്തടങ്കിയ രണ്ട് മതതെ സ്ഥിതി വരുന്നു. എന്നുമാതും ആദായമുണ്ടെങ്കിലും വലിയതും ആപത്തും സംഭവിച്ചാൽ പിന്നതെത കൂടു എന്തായിരിക്കുമെന്നോരും വലിയതും മിച്ചും വയ്ക്കുമെന്നും, തന്ത്രം ചെലവു ചുരുക്കി ലാഭിക്കാവുന്നതു് മാത്രമേ ഒരു

മുതലായി കരത്തുവാൻ പാട്ടള്ളിവെന്നും, ഉള്ള വിചാരത്തിൽ സപ്രൂമായ വരവിൽനിന്നും പിറ്റുകൾ മതക കുട്ടികൾ നല്ല തുക ശേഖരിക്കുന്നു. വരാവുന്ന അപ്പത്തുകൾ ക്ഷാക്കുക കരത്തിവെയ്യുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്ന പരിഹസ്തിക്കുന്നവരോട്, എല്ലാത്തിനമില്ലെങ്കിലും ചിലതിനുകൂടി, അതായതു മനഷ്യസാധാരണമായ മിക്കതിനും, അക്കമെന്നു സമാധാനവും പറയുന്നു. ഈ മുതൽശേഖരം വലിയ ബിംബിഷ്ടമായിത്തീരുന്ന അള്ളകളുടെ സ്ഥലം കാഞ്ഞങ്ങളെപ്പറ്റി സാധാരണ സംസാരിക്കുന്നവരോട് പോലും സന്ധാര്യത്തിന്റെ കാഞ്ഞം പറയാതെ കഴിച്ചു കുട്ടിക്കിയിരിക്കുന്നു. ഒരുമാതിനി അള്ളകൾ പണക്കാരാണെങ്കിലും ദരിദ്രാരാണെന്നും, ദരിദ്രാരാണെങ്കിലും പണക്കാരാണെന്നും, നടിച്ചു മനസ്സാക്കിയെ പണയം വെച്ചു വലിയ മിട്ടക്ക ഭാവിക്കാരജീളതുപോലെ ഒളിച്ചും മരച്ചും കഴിക്കുവാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. വല്ല ദിക്കിലേക്കും പോകേണ്ടിവന്നാൽ എത്ര പണം കരത്തിയാലും തുള്ളിയാകയില്ല. എന്നാൽ പണം അധികമായാൽ രണ്ടുകുടം പേടി തോന്നകയായി. ഒന്ന് വഴിക്കണ്ടായേ കാവുന്ന അപകടങ്ങൾ; മററാനു ചുമട്ടകാരനായ ഭ്രം ന്തു പേരിലും വിശ്വാസക്കുവു്. കൂട്ടു തെരിനി അവൻ പൊങ്ങുകാതെ സുക്കിക്കുവാൻ പെട്ടു പാട്ട് വില്ലെന്ന സ്ഥിതിയാണ്. ഇതുമാത്രമല്ല, വീടിൽ കരച്ചുകിലും പണം വെച്ചും കൊണ്ട് പോകേണ്ടിവരുമ്പോൾ എത്ര ശക്കളാണു്, എത്ര വ്യമയാണ് തോന്നുന്നതു്! അതിലും സങ്കടം അരോടും പറയാൻ നിവാഹമില്ലാത്ത ബിംബിഷ്ടമാണു്. ഇതുപോലുണ്ടാക്കുന്ന കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കുണ്ട് പണം ഉണ്ടാ

ക്കന്നതിൽ കൗൺസിൽ പണം സുക്ഷിക്കന്നതിനുള്ള ബുദ്ധി മട്ടുന്നു. തോന്ത്രിയേക്കാം, എന്നാൽ ഇതിന്റെ വച്ചിരി ക്കന്ന മുതലുകൊണ്ട് വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടാക്കുമോ? ഈ തുയും പണം കൈവശമണ്ഡായിട്ടും ചെലവിന വേണ്ട പണം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ട് കുറയുന്നതോടും പണം ഞേരിക്കുവാൻ മോഹം തോന്ത്രി ഒരു പതിവു വീണ്ടോപ്പായാൽ അത് നിഷ്പ മട്ടിക്കനാതു സാഖ്യമല്ല. ഒരു വലിയ കെട്ടിടത്തിൽനിന്നും ഒരു കല്പ പൊഴിഞ്ചുട്ടതാൽ ഏപ്പാം ഉള്ളണ്ടുവീഴ്മെന്നുള്ള തുപ്പോലെയാണ്¹ ഇക്കാഞ്ഞത്തിൽ തോന്നുന്നതു²; ഒരു കാശൈട്ടുത്തു ചെലവാക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സു വരികയില്ല. അതു പണാ നമ്മകളുള്ള താണ്ടനേന്ന വിചാരിക്കില്ല; ഒരു പക്ഷേ അതു തൊടണമെങ്കിൽ അതു മാത്രം ബുദ്ധിമുട്ട് തോന്നുണ്ടോ. നിത്യത ഉപയോഗമുള്ള ഒരു സാധനം തന്നെ വിൽക്കേണ്ടി വന്നാലും ഇന്തംവൈ പ്രീതിനിന്നും വല്ലതും എടുക്കാതെ കഴിക്കേണമെന്നാണ്³ സാധാരണ തോന്നുന്നതു⁴. വിശ്വേഷിച്ചും, ഈ കെട്ടി വെപ്പിനു മുതിന്നാൽ അതിലേക്കുള്ള മോഹം നിരത്തി വെയ്ക്കുന്ന വിഷമം ഒട്ടും കുറവല്ല. അധികമയിക്കുന്ന ധന ശേഖരത്തിനവേണ്ടി കുടിയേ കഴിയു എന്നുള്ളതിൽക്കൂട്ടി ലോഭിച്ചു തുടങ്ങുകയായി. ഇപ്രകാരം ധനികമാരായും കിരാഗ്രാമികളാക്കാതെ തരമില്ല. പക്ഷേ, ഇങ്ങനെയാണു പണം സമ്പാദിച്ചു ധനികമാരാവുകയെന്നു വന്നാൽ, വളരെ ധനപുഷ്ടിയുള്ള ഒരു പട്ടണത്തിൽ കാവൽപ്പണി ചെയ്യുന്നവരാണ്⁵ ഏറ്റവും ധനികമാരെന്നു പറയണം.

എ. അത്രോഗ്രം, സെന്റാസ്റ്റ് വം, ബപ്പം, ധനം ഇരു ദിവയ്ക്കാണ്⁶ മനസ്സുതട്ട സമ്പാദ്ധങ്ങൾ വരേണ്ട

തെന്നാം തപശാസ്യകാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടിള്ളതു്. അതിൽ ധനം ചെതുമ്പില്ലാത്തതല്ലെന്നും ബുദ്ധി വിവേകംകൊണ്ട് പ്രകാരിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിന വേണ്ടിവോളം സുക്ഷ്മാദ്ധിയാണെങ്കെമ്പും അവർ പറയുണ്ട്. ഇതിനുസരംമായി ഒരു രാജാവു പ്രവർത്തിച്ചുവെന്ന കേട്ടിട്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകൾക്കു ഒരു വൻ ടെറിട്ടിക്കംഡാം കഴിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നവെന്ന കേട്ടിട്ടു് അദ്ദേഹം അധാരാളും അനുയായി വരുത്തി അഥവാ മഴ വൻ കൊണ്ടിവരുന്നതിനു് അതുംതാപിച്ചു. അധാരം കരച്ചു പണം സ്വന്തം അവയ്ക്കുതിലേയ്ക്കു സുക്ഷിച്ചു വെച്ചു് ബാക്കിയെല്ലാം രാജാവിനു കൊടുത്തു്, സകടപ്പെട്ടിട്ടു് മരുരായ രാജുത്തു പോയി താമസം ഉറപ്പിച്ചു്, മേലാൽ പണം കെട്ടിവയ്ക്കുന്ന പതിവുപേക്ഷിച്ചു സുവമായി കാലം കഴിച്ചു. ഈ വസ്തുത കേട്ടു് അധാരം പണത്തിന്റെ ഉപയോഗം മനസ്സിലാക്കിയെന്നിരുത്തു് രാജാവു് അധാരാളുടെ പഴയ സ്വന്തത്തുകൂടി തിരിച്ചുകൊടുത്തുവരുതു്.

എ. ഇതുപോലെയാണു് മിക്കപ്പേക്കും പറയുന്നതു്. കരുക്കാലം ഇടവേപ്പിൽ ഭൂമിച്ചു സകടപ്പെട്ടു് എങ്കിനെയോ ഒരു സ്ഥലം ബുദ്ധി തോന്തി അതും തീരുമാറ്റുന്നതു അഭാധം മഴവും ചെലവാക്കി കാലയാപനം ചെയ്യാൻ തീരുമ്പാക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ വരവും ചിലപ്പോൾ ചെലവും തന്നിനേന്നും മുടിനിന്നുംവേണ്ടും; എങ്കിലും വലിയ വൃത്താസം കരിക്കലും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നതനുണ്ട്, അതോടുകൂടി ജീവിതരീതി കരച്ചുകൂടി സ്ഥിഷ്ടവും

രവ

സുവകരവും ആയി തോന്നകയും ചെയ്യും. ഈ രൂപാം മത്തെ നിലയിലാണ് സുവഭാസ ജീവിതം. അന്ന നാത്തെ ചെലവു സുവമായി കഴിക്കണം; മുൻകൂട്ടി നിയൈക്കിക്കവാൻ നിവാഹമില്ലാത്ത വല്ല ചെലവുകളിം ഉണ്ടായേക്കമെന്ന കരതി എത്ര സുക്ഷിച്ചാലും തികയുകയോ പ്രയോജനപ്പെട്ടുകയോ ചെയ്യാതെ വന്നേ കാം. കാലദോഷംകാണ്ട വജന കിഴപ്പാടുകൾക്കു ഫീപ്പാൻ മുൻകൂട്ടി ഒരു നിഖാരതി നമ്മുടെ വിധി തന്നെ ഉണ്ടാക്കിവെയ്യേണ്ടെന്ന വിചാരിക്കുന്നതു വെറം വ്യാമോഹമാണ്. കാലക്കേട്ടിലെ പ്രതിവിധി മനോ ഭാർഥ്ഥം മാതൃമേയുള്ള. ഓത്തിരിക്കാതെ വന്നകുടുംബം ആപത്തുകൾ നന്നേ തെങ്ങങ്ങളേന്നോടേ വരികയുള്ള. വല്ലതും സുക്ഷിച്ചവെയ്യേണ്ടെന്ന തോന്നേണ്ടതു്: അട്ടതും ഉണ്ടാക്കുമെന്ന നിയയുള്ളതു വല്ല ആവശ്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടി മാതൃമാണ്. മുട്ടവന്നേയ്യേണ്ടെന്നാൽ ദയമാക്കു ഉള്ളതു പ്രോത്സാഹിപ്പിയാക്കു തോന്നേണ്ട ആവശ്യമില്ല. പണംകൊണ്ടിട്ടുകൊണ്ടതു സമുദ്ദിയാണ്; സംതൃപ്തിയുണ്ടക്കിൽ സമുദ്ദിയുമായി.

എന്ന. സമുദ്ദിയും ഭാരിപ്പുവും നമ്മുടെ മനോ ഭാവത്തിനന്നതുപലായ അനാഭവങ്ങളേ ആക്കന്നുള്ള വെന്നു് ഇത്തുംകൊണ്ട തെളിഞ്ഞിരിക്കണം. ധനം എന്നതിനു്, യശ്ഫല്ലാ ദേഹസുവമോ പ്രോബല, അതു വെഡിക്കുന്നയാർക്കു തോന്നുന്ന സുവമോ സെംഭാഗ്രമോ മാതൃമേ ഉള്ള. സുവാം ഭാവം എന്ന പരിയന്നതുന്ന അവനവർന്നു അനംഗവത്തെത ആസ്ത്രഭമാക്കിയാണെല്ലാ. മറ്റുള്ളവർ വിചാരിക്കുന്നതല്ല അവനവൻ തോന്നുന്നതു പ്രോബലയാണ് കാര്യങ്ങൾക്കു കൂണ്ടുന്നതു്. ഈ ഒരു വിഷ

യത்தിൽ മാത്രമേ സങ്കല്പത്തിനു സപ്താവധി യാമാ ത്വർഥം ഉണ്ടാക്കിവാൻ സാധിക്കുന്നതും, നാം വിധി യെന്നോ കാലമെന്നോ പറയുന്നതു നമ്മൾ മുണ്ടെത്തയോ ഭോഷ്ടേതയോ ചെയ്യുന്നില്ല; ഓരോ സാധനത്തിന്റെ ബീജവും സത്പവും നമ്മുടെ അധിനന്തരിൽ വിച്ഛിത്ത നാതേ ഉള്ളിൽ. നമ്മുടെ ആത്മാവു തന്നെയാണെ സേപ്പട്ട് പോലെ ഓരോന്നിനേങ്ങും അപദ്വൈച്ചതി ഉപയോഗി ക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ ആത്മാവിനു വിധി' യെക്കാരം ശ്രദ്ധിയുണ്ടു്; നമ്മുടെ സുവാത്തിനും ഭിവ തതിനും രേതുചായും ഉത്തരവാദിത്പരമായി താഴും നില്ക്കു നീതു് ആത്മാവാണു്. ബാഹ്യമായി വന്നേതനു ഓരോന്നിന്റോളും ഫലവും സപ്രാവധി അല്ലെന്നര മായ സ്ഥിതിഭേദങ്ങളെ ആത്മക്കാരിച്ചിരിക്കും. വസ്തുങ്ങൾ ധരിക്കുന്നും തോന്നുന്ന ചുടു് അവയുടേതല്ല, നമ്മുടെ ദരിംത്തിലുള്ള ചുട്ടിനെ അവ രക്ഷിച്ചും പോഷിച്ചും ഉണ്ടാക്കുന്നതെയുള്ളിൽ. തണ്ടരത വസ്തുക്കളേയും മുട്ടി സുക്ഷിക്കുന്നണ്ടു്; അവയേയും അല്പകാരം രക്ഷിക്കുയും പോഷിക്കുയും ചെയ്യാം. ഇങ്ങനെ ഒരേ വസ്തുവിനു രണ്ട് വിവരിതമലങ്കരിക്കാണുന്നതുപോലെ, പറിത്പം ഒരു മട്ടിയിൽ പ്രാണസങ്കടമായിട്ടാണെ തോന്നുന്നതു്. മല്ലത്തിൽനിന്നും നിവർത്തിക്കുന്ന കാഞ്ഞത്തിൽ ഒരു മല്ല പാൻറെ സങ്കടവും, പണ്ണം സുക്ഷിച്ചു ചെലവാക്കേണ്ടി വരുന്നേരം ധാരാളിയായവൻ്റെ ബിംബിക്കുവും, വ്യായാ മത്തിനെന്നുള്ളറി മട്ടിയിൽ സുവിയിൽ ആയ ഒരത്തണ്ണു വിചാരിവും, എല്ലാം ഇതേമാതിരി വ്യാവ്യാമിക്കേണ്ട തേയുള്ളിൽ. ഒരു കാഞ്ഞത്തിനും ആയാസമോ മനോവേദന യോരി പ്രശ്നത്തും ഉള്ളിൽപ്പി; നമ്മുടെ ക്ഷീണാംകൃണിം

ഡെയൽക്കെട്ടിക്കാണ്ട് തോന്നന്നതേയുള്ളൂ. മഹത്തായ കാൺഡൈജൈപ്പറി വിചിത്രനം ചെയ്യുന്നതിനു മഹത്തായ അത്മശക്തി വേണും; ഇല്ലെങ്കിൽ അവനവന സ്പാംഡവികമായ ഭോഷണങ്ങൾ അവയിൽ അരോഗ്യ കണ്ണംതു വരുന്നതല്ല. ടെക്നോ വളർച്ചിപ്പാത്തതായ തണ്ട് വെള്ള തതിൽക്കൂട്ടി കാണാണോരും വളർത്താണോനോ തോന്തു; അതു കാണുന്ന റീതിക്കുള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ട് മാത്രമാണോന്ത് ഓമ്മിക്കണും.

എ. ഈ സമിതിക്കു വേദന സഹിക്കുന്നതിനും മരണത്തെത്ത ഭയപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനും നമ്മുടെ മനോ ഭാവത്തിനുണ്ടുപമായ ദ്രാധാരകൾ കാണാതിരിക്കാണ്ടില്ല. മറുള്ളുവരെ ഉപദേശിച്ചു. നേരേയാക്കുന്നവർ അ ദ്രാധാരകൾ അവനവനും കൊള്ളും എന്നു വിചാരിക്കുന്നു താൻ. അതിനീള്ളുമായ ആദ്യാഗ്രഹങ്ങൾകൊണ്ട് നീഹരിതവേബാധാരുളു നശിപ്പിക്കാൻ കഴികയില്ലെങ്കിൽ കുറച്ചുകരുച്ചായി ശമിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കണും. “സൃംഖത്തിലെന്നപോലെ അസുവത്തിലും ഒരു സമിരത തില്ലാതെ റീതിയിലാണു നമ്മുടെ മനോഭോധാധാര കുന്നതു. വളരെ മുഖിച്ചിരിക്കുന്നോരും ഒരു കൊള്ളുകളിൽക്കൂട്ടാകും. അതുകൊണ്ട് മല്ല മായി വേണ്ടിയുള്ള തന്നെത്താൻ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു ശീലിക്കയാകുന്നു” എന്ന് സിസരോ പറയുന്നണ്ട്. വേബനയും ഉനക്കീണാവും കുമ്ഭത്തിലെയിക്കുകയുള്ളൂടുത്തും സമാധാനമില്ലായ്ക്കില്ല. തത്പരാജാനികൾ അതിനും ദ്രാധാരം ടീരുമ്പണണ്ട്. “കൂട്ടുപ്പുട്ട് ജീവിക്കുന്നതു സങ്കട ഉണ്ടാക്കിയിൽ ഓഡിപ്പുട്ടും ജീവിച്ചുകൊള്ളുന്നതുമാണോ നിർ-

ബന്ധമില്ല.” “അധികം നാൽ സങ്കരപ്പേടേണ്ടിവരുന്നതു് അവനവൻറെ കരംകൊണ്ട് മാത്രമാണു്.” എന്നാൽ ഇരിക്കുന്നതിനും വാദിയോ ഉരിക്കുന്നതിനും ബെഡ്മോ ഇല്ലാതെ തകരുന്നിൽക്കുന്നതിനും തിരിച്ചേരുന്നതിനും കൊള്ളാത്തവരെ എന്തുചെയ്യാം?

—:(o)—

സ. പഴമപരിപ്രയം

എ. കൂടിയായിരിക്കുന്നോരുത്തുൽ ഒരു കന്നിനെ കരുംബാധിച്ചും ലാളിച്ചും പരിചയിച്ചും ഒരു സ്കീക്കും അതു പ്രായമായ ശേഷവും അനാധാരണനും അതിനെ എടുത്തുകൊണ്ട് നടക്കവാൻ കഴിഞ്ഞിൽനാവെന്നും ഒരു കമ്പ പറയാറുണ്ടു്. കമ്പയിൽ എത്രതേരാളം വാസ്തവമുണ്ടു് അനേപച്ചിക്കേണ്ട കാഞ്ഞമില്ല; അതു പഴക്കം കൊണ്ട് വരാവുന്ന പരിചയത്തെ ഉഭാവരിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യുഷഭ്യാനമായി സ്പീകർച്ചാക്കുന്നതു് മതി. പഴമ പരിചയം സ്ഥിരപ്പെട്ടുപോയാൽ ഇതുമല്ല ഇതിലെ കാഖും വരാവുന്നതാണു്. അല്ലാലുമായും അവിച്ചാരിതമായും കാലങ്ങൾക്കും അതിനെന്ന് നില ഉറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞതു് അതിനെന്ന് അധികാരിക്കിപ്പുരത പ്രകടിപ്പിച്ചതുകൂടായി. പിന്നീടു് അതിനെ നിരാകരിക്കുന്നതിനോ പ്രതിഷ്യിക്കുന്നതിനോ കൈല്ലും ദൈം തുവും ഉണ്ടാകുമില്ല. പ്രതിതിസാധാരണമായ സകല ചൗക്കേയും ഭേദിക്കുന്നതിനും കൂടി അതിനു ശക്തി

യുണ്ട്. വിഷമന്തന ആഹാരമായി ഉപയോഗിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്ന ചിലജട കമ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. മര ശ്രൂദം ക്ഷേമരീതികര പരിശോധിക്കുക. ചിലക്ക് മസുമാംസാഡി ഒരു കണ്ണാൽ മനും പുരും, ചിലക്ക് അതല്ലാതെ കേൾച്ചുകൂട്ടാ. മലയമാക്ക കട്ടിയായ മഞ്ഞത്തു കിടക്കുന്നതിനും അതുപോലെ സെപ്പരമായി അതുപോലെ വെയിലത്തു സബ്രഹ്മണ്യന്തിനും ധാതൊ വിഷമവുമില്ല. മല്ലച്ചിട്ടിത്തക്കാജം ഭേദമായും ഇടിയും വെച്ചുകൊണ്ടു കളഞ്ഞന്നില്ല; സാധാരണമാർ എത്ര ധീരമാരായാലും വിവരങ്ങാരായിപ്പോകുന്ന.

2. ഇങ്ങനെ നിത്യത പരിശോധിച്ചുതു കാണാ വുന്ന പ്രതിവെവപരിത്രനെപ്പറ്റി അതുപെപ്പുകാ നോന്നമില്ല. ഓരോയത്തനേരും പഴമപരിചയം കൊണ്ടു സകലേന്തൃയങ്ങളുടേയും സ്വപ്നമിതി ദേശിച്ചു പോകുന്നതാണ്. നൽകിനബിഡിൽ വെള്ളച്ചാട്ടം അധി കമുളി സ്ഥാനങ്ങൾക്കെത്തു താമസിക്കുന്നവക്ക് ശബ്ദ ഞങ്ങൾ തിരിച്ചറിവാർ പാടില്ലാത്തവിധി ബധിരത സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. സെപ്പരയുമ തതിൽ ചുററിത്തിരിയുന്ന ഘനവസ്തുകൾ തമ്മിൽ കൂട്ടി ഉത്തരവേം ഉണ്ടാകുന്ന കണ്ണാനദകരമായ ശബ്ദ ധോരണിയിൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ ഇളക്കി അടച്ചുന്നതായി അഭാനികര വാദിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ചെവികൾ കറിന ശബ്ദങ്ങൾ പരിചയിച്ചും ഇതിനെ തിരിച്ചറിവാൻ ശേഷിയിപ്പോതായിട്ടുള്ളതാണുന്നതാണ് അവരുടെ മതം. ഇതിനും തത്പര ഏങ്ങനെന്നും പരിചയം കൊണ്ടിണ്ടാകുന്ന ശ്രവണവൈകല്യത്തിനും നമ്മുടെ

ഇടയിൽത്തന്നെ പ്രസ്താവനങ്ങൾ ധാരാളമണിക്ക്. കൊല്ലി
മംസ്, തട്ടാമാർ, കനാമാർ മുതലായ തൊഴിൽക്കാർ
നിത്യവും പരിചയിക്കേണ്ടി വരുന്ന ശബ്ദവാഹ്നല്പ്
തിൽ നമ്മുടെ ചെവിയും വൈദ്യുക്കാണ്ട് കഴിച്ചു
കുട്ടകയാണെങ്കിൽ എത്രമാതൃം സകടപ്പെട്ടുമെന്നു്
ഉന്നമിച്ചുനോക്ക.

ര. അതുപോലെതന്നേയാണു്, പ്രസന്നന്ത്രിയ
ത്തിന്റെയും അന്നഭവം. എത്രക്കിലും സുഗമസദ്വൃ
ഡിരു നാം പതിവായി പരിചയിക്കുന്നതു മുന്നോ
നാലോ ദിവസത്തേയ്ക്കു നമ്മക്ക രസകരമായിതോന്നുണ്ട്.
അതു കഴിഞ്ഞതാൽ അടുത്തു നിൽക്കുന്നവക്കുള്ള പോലെ
കൈ സുഖം നമ്മക്ക തോന്നുന്നില്ല. സുഗമധിക്കരിക്കുന്നവക്ക് കരാച്ചുകഴിഞ്ഞതാൽ
അവയുടെ വാസന ഇല്ലാതായപോലെ തോന്നും. അടുത്തു
വരുന്നവർ അറികയും ചെയ്യും. നിത്യത പഴക്കണമെന്ന
തന്നേയില്ല. അപ്പുഴപ്പുഴായി ഇടയ്ക്കിട അന്നഭവ
പ്പെട്ടുന്ന സ്ഥിരിപ്പേണ്ടു പരിചയിച്ചാലും ഈ നില
വരുന്നതാണുള്ളതിനാ പള്ളിമണികരക്കു സമീപം
താമസാളിവർ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതാണു്.

ര. നമ്മിൽ വേദ്യനി ഉറച്ചപോയിട്ടുള്ള ഫല
വാസനകളും മന്ത്രകളി എത്രയും കുറത്ത ശ്രദ്ധവ
കാലത്തിൽത്തന്നെ സ്ഥിരപ്പെട്ടപോയിട്ടുള്ളതായിട്ടാണു
കാണുന്നതു്. അതുകൊണ്ട് ബാലമാരകട രിക്ഷക്കു
തിൽ പ്രത്യേകം മനസ്സിൽത്തേരുണ്ടതാണു്. മകൻ ഒരു
പട്ടിയേരെയാ ചുംബയേരെയാ ഉപദ്രവിക്കുന്നതു് അമ്മമാർ
കാണ്ട രസിക്കും; സാധുക്കളായ ഭത്രുമാരേയോ അതാളി

നാരേരോ ശാസ്ത്രികയും ശക്തിക്കയും ചെയ്യുന്നതു ഭരണസാമർപ്പത്തിന്റെരേയോ തന്റെത്തതിന്റെരേയോ സൂചനയായും, സതീർപ്പണാരെ ചതിച്ചെല്ലാ നാശപറ എത്താ പററിക്കുന്നതു് അതിബുദ്ധിയുടെ ലക്ഷ്യണം കൊണ്ടാടാതെവരായ അനുമാതം ചുതകമാണ്.

എന്നാൽ, ഇവയാണ് നിഷ്പരത, അധികാരോമതതത, രാജുവമുന്ന ഇവയും ബീജമായിത്തീരുന്നതു്; ഇവ തിരന്നിന്ന പൊടിച്ചുവളർന്ന മുളകളാണ് കാലപ്പൂഴിക്കം കൊണ്ട തഴച്ച പരന്നു് എങ്ങനെല്ലാഭിരയ അവരണംവെ യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു്, ശൈഖവത്തിലോ ബാലു തതിലോ കാണുന്ന മുള മാതിരി സൂചനകളിൽ, പ്രായ തതിന്റെ ചെരുപ്പുകൊണ്ടു് സംഗതികളിടെ ലാഘവം കൊണ്ടു, സമാധാനപ്പുട്ടിരിക്കുന്നതു് വളരെ അതാൾ കരമായിട്ടിരുന്നതാണ്. കൗമാത്രു്, സ്ഥായിയായ സ്വഭാവം ദർശവല്ലും വർദ്ധമാനവുമായ അദ്വില്ലട തതിൽ സ്വയം മാച്ചുവെയ്ക്കുന്നതിനു കെല്ലില്ലാതെ യമാത്മാനുപത്തിൽ ചെടിപ്പുറപ്പുട്ടേക്കുന്നതാണ് മുള പ്രവൃത്തികൾ. രണ്ടാമത്രു്, അവയുടെ വിലക്ഷണത ഏതിൽ കാണുന്നവോ അ സംഗതിയുടെ ലാഘവപ്പോൾ കൊണ്ട ലാഘവപ്പുകുന്നതല്ല; നേരേരിച്ചു് ചെറിയ കാഞ്ഞങ്ങളിൽ ചെരുതായിരിക്കുന്നവോലെ വലിയ കാഞ്ഞ ഹിൽ വളതായി കാണുമെന്ന വേണും സമർമ്മിക്കവാൻ. ഓരോ ദിശയിൽത്തിന്റെരുയും നീചപ്പെക്കാണ്ട തന്നെ അതിനെ വജ്ജിക്കുന്നതിനു ബാലമാരെ ശീലിപ്പിക്കാ എതാൾ മുതാണു ദോഷം. ഓരോ ദളിലവത്തിന്റെരുയും വൈദ്യുതം ശ്രിയായി പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി, അതിനെ പ്രവൃത്തയിൽ മാത്രമല്ല സകലപ്പത്തിൽപ്പോലും വെരുക്ക

ആക്കവേണ്ടം അവരെ പരിചയിപ്പിക്കണം. കട്ടികളിൽ എത്രയും ഗൗഡാവത്രമായ തൊഴിലാണ്. അവങ്കുടെ കളി കൾ; ചെറിയ കാർഷങ്ങളിൽ വലിയ കാർഷങ്ങളിൽ തമിൽ അവക്ഷയ്യുത്ത്രാസമിപ്പ്; അവയെ സംബന്ധിച്ചിടതോളം അനുഭാവം സ്പജനങ്ങളിൽ ഒരോലേയുമാണ്. അവ നവഞ്ഞരു കുറു കാലും അവനവഞ്ഞരു ദേശികരുക്കാണെങ്കിലും ചെങ്ങമാരനാപോലെ അനുഭാവക്കാണെങ്കിലും ചെങ്ങമാരക്കാണെങ്കിലും തനിക്കു ശങ്കയുണ്ടാക്കുന്നതും അയി വേറാനമില്ല.

ഓ. കയ്യോ കാലോ ഇല്ലാത്തവർ മറ്റൊരുവയവങ്ങളെ കൊണ്ടു മറ്റു റലു പ്രകാരത്തിലും അവയുടെ മുത്രങ്ങൾ നിവധിക്കുന്നതും അതിൽത്തന്നെ വളരെ വൈദികപ്പും പ്രാഹിക്കുന്നതും നാം കണ്ണിട്ടുള്ളതാണ്. പഴമപരിപ്പ് യുംകൊണ്ടു അവയവങ്ങളിൽ സ്പായിനത്തിൽ മാത്രമല്ല അവയുടെ പ്രവൃത്തികളിലും അത്തുടർക്കരമായ സാമ്രാജ്യം കാണിക്കാമെന്നിരിക്കും, അവയെപ്പോലെയും അവയെ മാറ്റുന്നതും പ്രതിരോധകരക്കിയില്ലാത്തതും അതു ഹാനസിക്കശ്രദ്ധിക്കുന്ന ഇതു് എത്രമാത്രം ബാധിക്കണമെന്നു് ആലോച്ചിച്ചു നോക്കുതനെന്ന് നമ്മുടെ വിശ്വാസങ്ങളിലും അഭിപ്രായങ്ങളിലും ഇംഗ്ലീഷ് എന്തല്ലാം ഭേദഗതികൾ വന്നുന്നുാ? എന്തെല്ലാം മാതിരി മുഖ്യമായോസങ്ങളിൽ അബവല്ലങ്ങളായ അംഗമാനങ്ങളിലും നാരോ ആതരിലും കടന്നങ്കുടിക്കുണ്ടെന്ന മനസ്സിലാക്കുവാൻ കൂടിയ യന്നതല്ല. ഇച്ചയാം ജനസാമാന്യത്തിൽ വ്യാപിച്ചു് സമൂഹായബന്ധങ്ങളിലും നിയമങ്ങളിലും കലാരിച്ചിട്ടുള്ളതും അപ്പോൾ അവയെ റലു മാതിരി സ്വാധീനം ചെയ്യാനോള്ളുന്നതുമാണ്. തത്പര്യാനുജ്ഞതനും രാജാക്കാണും

അവയെ പ്രതിനിധിച്ച യമാത്മ കല്പനകളായി സമാ രാധികനും. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള വിഭിന്നങ്ങളായ സന്തുഷ്ടിയും അടഞ്ഞതു കാണബോരും അനേകാനും അവജ്ഞയ്യും വകാദ്ദുണ്ട്. പക്ഷേ ഏതെങ്കിലും നന്ന പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള വക്ക് അതിൽ യാതൊരു നൃനതകളും തോന്നുമില്ല. ഈ വസ്തു മതസംഖ്യമായ കാൽങ്ങൾ ഇലാണ് അധികവും ശ്രദ്ധാർഹായി കാണുന്നതു്. എന്നാൽ അവ ദൈവാനന്തരമുള്ളുള്ള മഹാജാക്ഷില്ലാതെ നിവാരണം ചെയ്യാൻ സാല്പുമില്ലാത്തതിനാലും, മനസ്സുകായികൾക്കും അതിലുംലിക്കുന്ന സംഗതികളായി സങ്കീഴ്പിച്ചുവരുന്നതിനാലും ഇങ്ങനുള്ളതിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും എത്ര വിശയത്തിലും മനശ്ശുണ്ട് അതിലോചി നാശകൾ ദ്രവ്യരിക്കാതെയില്ല; അതു ചെല്ലുന്നിടത്തോ കൈ പഴമപരിചയങ്ങളാൽ പരിമിതമായിട്ടേ പ്രവർത്തി ക്കവാൻ സാധിക്കുമുള്ളത്. അതുതുല്യതങ്ങളായ ദൈവിക കാരണമുണ്ടായാൽ എന്ന പറയുന്നവതനെ അവയുടെ യാത്മാത്മാത്മത്തില്ലാറി ശ്രദ്ധിയായി അനേപശിക്കുന്നതിനു നമ്മുക്കു കുറിപ്പില്ലായ്ക്കാണ്ട് അപ്രകാരം കൈക്കൊണ്ട് പോകുന്നതാണ്. നമ്മുടെ അജ്ഞാനത്താലല്ലാതെ അഞ്ചു നസ്തിലിക്കൊണ്ടല്ല അവയെ അപ്രകാരം വക്കവയ്ക്കുന്നതു്.

നം. ഇപ്രകാരം സംഘര്യാനവും സംഖ്യാപകവും അയ ഇ ശക്തിയെ ഒരു വിശ്വദൃതിയെന്നതനെ പറയാം. അന്തിക്കരണം എന്ന നാം പറയുന്നതു തന്നെ പഴമപരിചയത്തിന്റെ ശാസനകളാണ്. അവനവന്തെ സമുദായത്തിൽ കൈക്കൊണ്ട് അതിലുള്ളപോകുന്ന നടപടികളും ബോധങ്ങളും നിരാകരിക്കുന്നതു്

ആക്ഷം മന്ത്രലൈത്യതോടുകൂടിയപ്പാതെ സാധിക്കായില്ല; നേരേ മറിച്ച് അവയെ അനാസരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും പ്രത്യേകമായ തീരുത്തുത തോന്നാതേയും വരികയില്ല. പഴമപരിചയംകൊണ്ട് സ്ഥിരപ്പെട്ടവോയിട്ടുള്ള സംഗതികൾ നമ്മും വരുപ്പെട്ടതിൽ ഭാസമാരാക്കകയാണു ചെയ്യുന്നതു്; അവയിൽ തത്പാനേപ്പച്ചണം ചെയ്യുന്ന തിനു നമ്മുകൾ കഴിയുന്നില്ല. നാം മലപ്പാലിക്കൂടി അല്ലെങ്കിലും അസ്പദിക്കുന്നതു്, കാഞ്ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രായമായതു മതകൾ ചുറ്റം കണ്ണികൾക്കിട്ടുള്ളതു്, ലോകഗതിയെപ്പറ്റി നജ്ദിയും ഉരുവോധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതു് എല്ലാം ഇത്തന്നെന്ന. ഇതു സർവ്വസാധാരണവും സർവ്വമായ ദമാത്മവും അതണ്ണനു നാം ധരിക്കുന്നു; ഇതു പന്നമാവിൽ സബ്രഹ്മണ്യതാണു നജ്ദിയും ധന്മാനം കുത്തവുകൾക്കുമുന്നും നാം ദുഷ്മായി ധരിക്കുന്നു; ഇപ്പുകാരം പഴമപരിചയത്തെ ലംഘിക്കുന്നതു സകലവിധത്തിലുള്ള സ്വാധീനത്തിനു സത്ര്യത്തിനു വിഹരിതമാണുന്നു, പ്രകൃതിക്കം ദൈവസാനില്ലുത്തിനു ധിക്കാരമായി വരുന്നതാണുന്നും നാം വ്യാമോധിക്കുന്നും ചെയ്യുന്നു. സത്ര്യാനേപ്പച്ചണം ചെയ്തു് ആത്മഹൂലി വരുത്തിയിട്ടുള്ള മഹാമാത്രതെ വാക്കുകൾക്കൊണ്ടു് ശാരോ ജീതാം അവനവരുടെ നടപടിയെ പരിശോധിക്കുന്നതിൽ ദമാത്മസ്ഥിതി ബോഖ്യപ്പെട്ടമായിരുന്നു; എന്നാൽ ഇവക്ക് തത്പരബോധങ്ങൾ തന്നിൽ എഴിയവക്കായി സകലിച്ചിട്ടുള്ളവയാണുന്ന തീരുമാനിച്ചു് എത്ര യോഗ്യമാണും അവയെ അവരുടെ നേർക്ക് പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എഴിസ്ത്തമാക്കി സംഭരിക്കുന്നേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ.

6. സപാതരൂപം പരമോദ്ദേശമായി കയറി
സമുദ്ധായനില്ലെങ്കിൽ കവിതയും യാതൊരാധികാര
തതിനം കീഴുംപേടാതെ പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ജനങ്ങൾക്ക്
മറ്റൊരുത്തരം ഭരണസമ്പ്രദായവും പ്രതിവിജില്ലമായും
നിഷ്ഠില്ലമായും തോന്നും. അതുപോലെതന്നെയാണ്
രാജകീയഭരണത്തിൽപ്പെട്ട് നടക്കന്നവയെന്തെങ്കിലും മതം;
മറ്റു തരത്തിൽ ഉള്ള ഭരണാധികാരം സ്ഥാപിക്കുന്ന
തീരുമാനം സൈക്കിളും കിട്ടിയാലും അവർ അധി
കരും സ്വന്ധമായിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ; ഒരു പക്ഷേ, വള്ള
ദേശഗതികളിലും വന്നപോകയാണെങ്കിൽ കഴിയുന്ന വേഗ
തതിൽ രാജാവിന്നെപ്പോലെയുള്ള ഒരു അധികാരിയെ
സ്വീകരിച്ചു് അന്താരാഷ്ട്ര കീഴുംപെട്ട് തൃപ്തമാരായിക്കണി
യുന്നതിനാണു് അവർ അനുഭവാനു്. എൻ വേണ്ട,
പഴമപരിചയക്കോണാണു് ഓരോത്തത്തനം താൻ ജനി
ശ്വരൻ്ന് ദേശവും സമുദ്ധായനിലയുംകൊണ്ട് തുള്ളിപ്പെ
ടിന്നു്. ഇവർക്കിൽ ഓരോന്നിനേയും സാദുവാക്കാണാളി
പ്രത്യേകം സ്വാധൈക്കരം തേടിപ്പോക്കേണ്ട അതിന്റെ
അടിസ്ഥാനം മുൻപെലമായിക്കാണും. ബ്രഹ്മത്തിലുള്ള
വിവിധ സമ്പ്രദായങ്ങളെപ്പറ്റി അറിവു വലിക്കുന്നതോടും
ഈ അശ്വദ്ധം ചലഞ്ചിക്കും. വരുന്നതാണു്. ഇവയെല്ലാം
നിയമഘണ്ഡനകൊണ്ടാണുള്ള ശക്തിയും ഗതാന്തരത്തുപെ
കൊണ്ടാണുള്ള .പ്രചാരവും മാത്രമേ സ്ഥായിയായിട്ടുള്ളില്ല.
മറ്റു സ്ഥാത്രിക്കായ പ്രമാണങ്ങളെ അനേപാഷിച്ചു് കഷ
ണിക്കുണ്ട് സ്ഥാത്രിച്ചില്ല; അതിലേവയ്ക്കു തുനിയുന്നവർ തങ്ങ
ഉവിയാക്കേ പ്രശ്നപരിചയത്തിന്റെ വിവിധത്രാഖ്യങ്ങളെ
പൂറ്റി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടു് തുള്ളിപ്പെട്ടുകയാണു കലാം;
അപ്പേക്കിൽ അവർ അതിലും കണ്ണമായ അത്മവാദങ്ങളിലും

നീതിത്തപ്പങ്ങളിൽ പുരുഷരിൽ തങ്ങളേയും മറ്റൊരുവർക്കുമാരാക്കുന്നു.

ഡ. എന്നാൽ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായും സമചിത്തത യോടു അല്ലോച്ചിക്കുന്നവർക്ക് ചുറവം കാണുന്ന പല കാര്യങ്ങളിലും സ്വാധീനായ അഭിപ്രായവും ത്രാസത്തിന് അവകാശമുണ്ട്. സംഘായത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ അധികവും പഴമപരിചയത്തിന്റെ സാമ്പില്പ്പും കൊണ്ടു മാത്രം അധികാരം നടത്തിപ്പോരുന്ന നടപടികളാണ്. ഈ മുടി നീക്കി നോക്കംതോടു ഒരു നിലവില്ലാതെ തോന്നുമെങ്കിലും, ഒരുവിൽ സുഖമിന്നുമായ അഭിവൃദ്ധിയിലും ശ്രദ്ധപ്രത്മായ നീതിയിലും കലാശിക്കാതിരിക്കണില്ല. ഒരു സംഘത്തിനെ അല്ലോച്ചിക്കുക. മനസ്സുക്ക് നിത്രതയുള്ള ചുമതലകളായി വിചാരിക്കാവുന്ന ജനനം, മരണം, വിവാഹം, ക്രയവികുലം ഇത്രും സംഗതികളിൽ പോലും സൗഖ്യവുമല്ലാതുള്ള ഏതെല്ലാം നിബന്ധനകൾ എല്ലാം പഠിക്കേണ്ടില്ലോ? പലതും കൂടിപ്പുമായി എഴുതി. പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു ഉള്ളടക്കാത്തവരാണ്; ഉള്ളടക്കാത്തവരും നോരും മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് പലരേഖയും അതുകൊണ്ടും; ഒന്നുണ്ടാക്കുവാനുള്ള ഫോറൈറ്റും ദ്രോവയും ത്രാവയും പോരാ, അവരെ സാധ്യവാക്കുന്നുമെങ്കിൽ സങ്കടക്കാരൻ നീതിന്റും മേഖലയിലും പാണം ചെലവിട്ട് ഫോറൈക്കേണ്ടിവിരിക്കുന്നു. നിത്രത വേണ്ട ഏടപാടുകൾ പരസ്യമായും ആദ്യാജനകരമായും നടത്താത്തക്കവാനാം നിയന്ത്രിക്കുയും, വഴ്ക്കകളിൽ വരുവനകളിൽ ഉണ്ടാക്കാത്തവിധം ഉച്ചത്വത്തിലും പരാധിനായും അക്കകളിലും ചെയ്യണമെന്നും, ഒരു തത്പര്യത്വാനി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുമല്ല

കാംപ്പുങ്ങളുടെ ഗതി. സമുദ്ദായനീതി ഒന്ന്; നീതിന്റൊഴിലായ കോടക്കികളിലെ നീതി വേരാന്ന്; ഇങ്ങനെന്നുണ്ട്. മനസ്സുകൾ ഉം, ഭോധനയ്ക്കിൽ തോന്നുന്ന നിവൃത്തി ഒരുവിധം; നൃജീവകാരം നിയുക്തിച്ചിട്ടുള്ളതു് വേരാത്തവിധം; രണ്ടുകോണും സകടനിവൃത്തി വരിക യില്ലാജിറിക്കാം. എക്കിലും നീതിൽ മനസ്സുമാധാനം ഉണ്ടാകുന്നു; മറതിൽ അതു കുടിയില്ല. ഹട്ടികോണഭട്ടിനു പകരം ഒന്ന് കൊട്ടക്കുന്നതു സമാധാനത്തിനേക്കിലും മാർഗ്ഗമായിരിക്കും; കോട്ടികളിൽ സകടം ഭോധിപ്പിച്ചു കാത്തുകെട്ടി നിന്നു വല്ലതും ശിക്ഷ കൊട്ടപ്പിക്കുന്നതു കൊണ്ടു് ഉപദ്രവിയായവനു സകടമുണ്ടാക്കാമെന്നല്ലാതെ സകടം സഹിപ്പിച്ചവനു പ്രതിവിധിയായെന്നു പറവാൻ വകയില്ല. ഈ നൃജീവമാണെങ്കിൽ മറതും ദൈർଘ്യമാണുന്ന പറയാം; ഈ നീതിയാണെങ്കിൽ മറതും ബലവുമാണ്. പക്ഷേ നീതിനിന്നും സമാധാനരക്ഷയും സമാധാനമിതിയും ഉണ്ടാകുന്നു; മറതിൽനിന്നും സുമുദ്ര വിപുലങ്ങളിലും കലാപങ്ങളിലും ഉണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു്, ബുദ്ധിമാനാർ ഇതിൽ ഒരു ഇടത്തരം നിലയെ ശരണം പ്രാപിക്കുകയേ തന്മുള്ളത്. സ്വ-സാധാരണമായ നടപടി കൂടു ചരസ്യമായി സ്വീകരിക്കുകയും, ആത്മരിക്കുകയും ചെയ്യു. വസ്തുധാരണത്തിലും മറ്റും ഓരോത്തുതന്റെ കാണിക്കാരിക്കു ശ്രൂജിക്കരു കണ്ടു് എത്തുമാത്രം പുച്ചും നമ്മുക്കു തോന്നുന്നവോ അതുപോലെയാണ് സമുദ്ദായനിയമങ്ങൾ ലംഘിക്കുന്ന എല്ലാ പ്രവൃത്തികളിലും പോതുവെ തോന്നുന്ന അവജ്ഞ. എന്നാൽ അത്തുണ്ടാലിമാനവും മനിസപാതയ്ക്കും ആക്ഷം പണ്ടയപ്പെടുത്തുന്നുമെന്നു പറയുന്നില്ല. സപ്പമുഖ്യമായി തന്നെ ഇരിക്കുന്നവോടു ഓരോ ആവാരത്തിനും നടപടിയേയും യഥാദ്ദേശാല്പം പരിശോധിച്ചു

വിമർശനത്തിലും ആക്ഷം അസ്ഥികാരജീവികൾ . ഈ തുല്യ അപഹരണ മനസ്സാട്ട് സ്വീകരിക്കണമെന്നതും അതുകൊം സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യാം . ഇതുപോലെയുണ്ട് മഹാ നായ സാമ്രാജ്ഞിന്റെ കഴിഞ്ഞതൽ . തനിക്ക് ഉള്ളാർക്കുകൾ വിധി ചെയ്ത ഒരു ദായായിപ്പേരും അദ്ദേഹത്തിനു പൂർണ്ണം ഭാവാധാരായിരാറാക്കിയില്ലോ ഒരു ദായായിപ്പേരും വിധിയെ നിസ്സാരാക്കി പരസ്യമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം ഒരു ദായിയില്ല.

എ. സമുദായനിയമങ്ങളും പ്രതിശേധിക്കാൻ ഒരു ബൈഡിന്നതിൽ വേരോരു സംഗതിക്രൂട്ടി ആലോച്ചിപ്പാനുണ്ട് . നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ഒരു ഏപ്പംഗാട്ടിനെ ഭേദപ്പെട്ടതുനാതിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മുണ്ടം ആ മാറ്റത്തിനു വേണ്ടിവരുന്ന കഴിപ്പുത്തക്കാഡാ അധികാരായി അനുഭവ ത്തില്ലോ ഫലാർത്തില്ലോ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാണോ എന്നു സംശയമാണ് . ഈ മാറ്റത്തേതാട്ടക്രൂട്ടി സമുദായനിലത്തെന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടുനാതുകൊണ്ടും പുതിയ നിയമം ആലോപ്പം വിചാരിച്ചപോലെ ശോഭിക്കുകയില്ല . ഒരു സമുദായസ്ഥി തിതനെ ഏറ്റവേണ്ട അംഗങ്ങളും ഓരോ സ്ഥാനത്തുനിന്നും സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ എവിടെയെങ്കിലും ഒരു മുളകം സംഭവിക്കുന്നോരു പോതുവെ ബലക്കുയരത്തിനിടയാകുന്നു . ഈ തത്പരം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടാണു പുരാതനസമുദായങ്ങൾ എല്ലാത്തരം ഭേദഗതികളും തടയുന്നതിനു ഫലമാതിരി വില്ലുകൾ പ്രശ്നാഗ്രി ചൂിഞ്ഞതും . ദരിടത്തും , ജനസമുദായം കൗചേര്സ് സ്പസ്മിതിസംരക്ഷണത്തിലേയ്ക്കായി സത്യം ചെയ്യും വിപരീതമായ നടപടിയും കണക്കാടിച്ചു ശിക്ഷിപ്പാൻ പ്രത്യേകം ചുമതലക്കാരും നിശ്ചയിക്കുയും ചെയ്തിരുന്നു .

മരനാരിടത്തു് ഒരു പുതിയ നിയമം കൊണ്ടുവരുന്നയാൽ നിങ്ങളുമാലെയിൽ ചാജരാക്കേബാൾ കഴുത്തിൽ കയറ്റിട്ടും കൊണ്ടുവരുന്നെല്ലാശ്വരം വെച്ചിരുന്നതു്. അയാളുടെ അഭിപ്രായത്തോടു് എല്ലാവരും ദോജിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ നേരേ കൊലപക്കളുത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോവുകയാണി. ഇതു വളരെ കഴുമാണെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ കാഞ്ഞർമ്മില്ല. ഓരോ നിയമത്തിനേറ്റും സ്വന്തകരാഡ പ്രവർത്തിച്ചുകാണുന്നോവാണേ മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. അതുവരെ വിചാരിച്ചിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തോന്നും അപ്പോൾ ഉണ്ടായില്ലെന്നും വരാം. അപ്പോൾ തന്റെ അഭിപ്രായത്തെക്കറിച്ചു് അതുഡിക്കമായ മതിപ്പോടു ഒരു ചാടിപ്പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഒരു വിദ്യാർഥി സമുദായത്തിനു് അതുഡിക്കമായ ഹാനിയാണു ചെയ്യുന്നതു്. മാറ്റം കൊണ്ടുള്ള ക്ഷേഖവും അസ്ഥിരതയും നിഖലാമാണു്; സ്പന്ദിതിയിൽ ഉള്ള ആക്ഷേപങ്ങളും മുഖ്യങ്ങളും രണ്ടു വിധത്തിലും കാണുന്നവർ ഉണ്ടായിരിക്കും. സ്പന്ദമേ ഒരു പുതിയ പന്ഥാവു തുരക്കുന്നവർക്കാണുകിൽ പിന്നെയും സമാധാനം ധരയാം. കണ്ണോ കേട്ടോ എഴുകണം തുടങ്ങുന്ന നാവരദ്ദുറി ദരിക്കലും ക്ഷമിക്കാൻ തരമില്ല. ഒത്തതൻ തുടങ്ങിവയ്ക്കുന്ന നടപടികൊണ്ടുതന്നു സമുദായത്തിനു ഹാനി സംഭവിക്കുന്നു; അതിനേരു വിസ്തൃവഞ്ചളിൽ അയാളും ആട്ടക്കാരും നാമിക്കായും ചെയ്യുന്നു. പിന്നീടും നീനിനൊന്നു തുടൻം എന്നും മാറ്റങ്ങളുണ്ടാണു്; ഈവ എത്തു കടവിൽ അട്ടപ്പിക്കുമെന്നു് അക്കും ബോധവില്ലെന്നാണും.

മം. സ്ഥിരപ്രതിഘ്യയോടുകൂടി നിയമങ്ങളും നടപടികളും അനുസരിക്കുന്ന വരാളുടെ നില ചീൽ നിന്നും എത്തുവേണ്ടുന്നതും അവയെ മാറ്റുന്നതിനും

ഈപ്പെട്ടതുന്നതിനും തുടങ്ങുന്നവരുടെ നില. അതുകൊത്തു അരധകൾ പഴമച്ചവിചയമെന്നും, ദാനാസരണശീലവെന്നും, സ്വന്മാധിതിനിശ്ചയെന്നും മറ്റും കാരണിച്ചുവരും പ്രായം. അഹാരം എത്തുന്നു അവബലം കാണിച്ചുവരും മനഃപൂർവ്വം ഭ്രാഹിച്ചവെന്നുള്ള അപരാധത്തിനു പാത മാക്കിപ്പിടിച്ചു; കവിതയുവനാൽ അയാളിടെ നിംഖ്യേത്തു വേണമെങ്കിൽ പഴിക്കാം. എന്നാൽ രണ്ടാമതൊന്ത് കുട്ടൻ മനഃപൂർവ്വം ഒരുവെച്ചുന്നവരാണ്; അവർ സ്വീകരിക്കായ അല്ലെങ്കിലും കൊണ്ട് ക്രമാഗതമായ വസ്തുസ്ഥിതികളെ തുലനംചെയ്യാൻ തുടങ്ങും; തങ്ങളിടെ വ്യാമോധരങ്ങൾ മുഴുവാണെന്നു സമുദായബന്ധത്തെ നിലപ്പിക്കുവാൻ മടിക്ക നില്പു. അതുകൊണ്ട്, അവക്ക് ധാരൊയും സമാധാന തത്തിനും വകയില്ല; എത്തു കാഞ്ഞങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ ദോഷങ്ങളോ അവയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സക്തി കഷ്ടങ്ങൾ കുറയും മുഴുവൻ അവർ ഉത്തരവാദികളുണ്ട്. സാധാരണായി ഇടപെടുന്ന സമുദായികവ്യാസമകളിൽ അവർ കഴഞ്ഞുകയും കലാപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യു വോരു ദൈവികമായ വിഷയങ്ങളിൽ പായേണ്ടതു ണ്ണോ? അവയിൽ മനശ്ചൂനാൽ കഴിയുന്നതും നിലനിന്ന പോന്നിട്ടുള്ള തത്പരങ്ങളിം ആ വാരങ്ങളിം വ്യാപ്പാനിക്കു കയ്യും ക്രമപ്പെട്ടതുകയും മാത്രമാണ്. അവയെ പരിപ്പൂർണ്ണമായി കണ്ണാതിനോ നിങ്ങൾക്കായി കണ്ണാതിനോ ദരിക്കലും തുട അഭാവനാൽപ്പു. എന്നതനൊയ്ക്കു, ദൈവികവിലാസങ്ങ ക്ഷേപ്പാറി വോയ്ക്കുന്നാക്കുന്നോടു ഇന്ത്യരാജീവ പ്രഭാവ തേയും മഹിമയേയും ബഹുമാനിക്കുയും സ്വർഖരായും ചൗജാനത്പ്രാതെ, അവയെ അനുകരിക്കുവാൻ ചുറവേള്ളുക്കുത്തും.

മ്മ. എന്നാൽ, ചില കാലങ്ങളിൽ കാലവൈ
ചരിത്രംകൊണ്ട്, നമ്മുടെ ഉദ്ദേശ്യവും മനോഭാവവും
വകവയ്ക്കാതെ നിയമങ്ങളിൽ നീതികളിൽ എറക്കരെ വഴി
ങ്ങാം വന്നുയ്ക്കാം. അങ്ങനെ സമ്പാധനമിൽ
കരക്ക ബലാൽ മാറ്റം വരുന്ന കാലത്തു് പഴയ എപ്പു്
ടക്കളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി പുതിയ ഭരണകത്താക്കാ
ജോട്ട് എതിക്കുന്നതിൽ വളരെ ബൈഷമുണ്ടാക്കണ്ട്.
സ്വാത്മപോഷണത്തിനവേണ്ടി ഏതു സ്വാധീനം കൈ
കൊള്ളാമെന്നിരിക്കുന്ന പ്രതിപന്നമിക്കജോട്ടാട്ടതിൽ
ബോർ നാം തന്നെ നമ്മുടെ നില വിച്ഛപോകാതെയും
ഗതുകൾക്കു പിടിക്കാട്ടക്കാതെയും കഴിച്ചുകൂട്ടണം. ഏ
തെക്കിലും നിയമപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കയെന്നതു് ഏ
തിർക്കുക്കിയും കീഴു്വണ്ണങ്ങളും ഒരു നിയമമുണ്ട്
കിലേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. സ്വാധാരണസരണമായ എപ്പു്
കൾ, ഒരുത്താതിരി അസ്പത്രമായും, നിരന്മേഷമായും,
സാവധാനമായും പ്രവർത്തിക്കുവയ്ക്കാണ്. അവ താനേതാ
നികളായ ഘാതകനാർ അധികാരിസ്ഥരാക്കേണ്ട പ്ര
ഡോഗിച്ചു ഫലിപ്പിക്കുന്നതു സാല്പുമല്ല. ഇതുപോലെ
യുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ നമ്മുടെ നിരോധനക്കാണ്ട് മരക്ക
ക്കുവെയു ഉന്നതമാരാക്കാതിരിക്കുകയാണു നല്ലതു്.
നിഷ്ടപ്രയോജനമായി അവരെ എതിത്തു് നമേഖയും ന
മ്മുടെ ഫുട്ടകാരേയും നശിപ്പിച്ചു രാജ്യവും ക്ഷീണിപ്പിക്ക
നാതിനെക്കാരം കുറച്ചുകൈ കാലാന്തരണമായി കീഴു്
വണ്ണങ്ങകയാണു നല്ലതു്. നാം നശിപ്പാൽ നമ്മുടെ മത
ഈം നശിക്കുന്നു; നാം ഇതിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിനെ
എപ്പുംഫേക്കിലും വകവയ്ക്കാതെ തരമില്ല. നിവൃത്തി
യില്ലാതാക്കേണ്ട അതുകൊണ്ടിടതോളം ചെള്ളാൻ

പഴിതേട്ടകയേ വേണ്ടി, പഴമകളെപ്പറ്റി ഏററവും ബഹുമതിയുണ്ടായിരുന്ന പ്രാചീനകാലം ഇങ്ങനേയേ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാവികന്മേതപ്രതിനിശ്ചയാനുഭവം കൊണ്ടുള്ള ഉള്ള വെന്ന വേബാല്പുമായപ്പോൾ, ഒരേ ഉദ്ദോഗസ്ഥനും അതേ സ്ഥാനത്തെയും രണ്ടുവരണ തെരഞ്ഞെടുത്തുതുടങ്കുടെ നാണ്ഡായിരുന്ന ചട്ടത്തിൽനിന്നും ഒരു കുട്ടൻ ഉപാധി കൊണ്ട് രക്ഷപ്പെട്ടു. വേരാരാഞ്ചു അ ഉദ്ദോഗപ്പോരോ എ നിയമിച്ചുവെക്കിലും അധികാരം മൃച്ചവന്നും യോഗ്യത കൊണ്ട് അഭ്യേസരനായ അതുകൊതനെ കൊടുത്തു.

—————:o:—————

ഡ. അന്നഭവരാജത്താനം.

പ്ര. അതാനസബാദനത്തിനെക്കാൾ നൃായമായ ഒരു അതുകൂടം ഇല്ല. അതിലേയ്യോധി നിവൃത്തിയുള്ള എല്ലാ മാർദ്ദങ്ങളിലും നാം തുടങ്ങാം. യുക്തികൊണ്ട് സാധിക്കാത്ത കാഞ്ഞങ്ങളിൽ അന്നഭവരത്തെയാണ് പ്രയോഗിക്കുന്നതു്. പലവിധത്തിൽ പഠിക്കണമെന്ന കഴിച്ചു സ്ഥിരത വന്നിട്ടുള്ള അന്നമാനങ്ങളും അന്നഭവരജത്താനം. എന്നാൽ യാമാത്മ്യത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ ഇതു് യുക്തിയെപ്പോലെ ഉപകരിക്കുമെന്ന തോന്നന്നില്ല. യുക്തിക്ക പല വകുപ്പേങ്ങളിലും ഉള്ളതുപോലെ ഇതിനു മണിക്കു്; വിശ്വേഷിച്ചു്, രഹസ്യവം എല്ലാ അംഗത്തിലും മററാനീനെപ്പോലെ അസ്പൃഷ്ടതുകൊണ്ടു്, അന്നഭവരജീവിക്കിനിന്നുള്ള അന്നമാനത്തിനു തന്മയത്പരം മത്തിയറ്റ

ക്കേം എൻ്നും സംശയമാണ്. വിഭിന്നത്പൊലെ ഒന്ന് മാറ്റം എല്ലാ വസ്തുകൾക്കും ഉള്ള താജാം. അതിയിൽത്തന്നെ ഓൺ, മരറാൻ‌പോലെ ഒന്നാം വൃത്രാസം ഇതിനെ അതു യിച്ചിരിക്കുന്നു. മനസ്സുടെ പ്രവർത്തികളിൽ അതു കിച്ചു പറവാൻമില്ല. എത്തെന്ന ഗ്രമിച്ചാലും എപ്പോൾ അംഗങ്ങളിലും ഒന്ന് മരറാൻമാത്രനെ അക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല.

ര. ഇം വിവിധത്പൊക്കാണ്ട് അന്നവേദത്തിൽ സ്ഥിരത്വാർത്ഥക്രമാളിപ്പുമെന്നു വാദിക്കുന്നവയും ഇല്ലെല്ലാണു. നീതിന്റും കോട്ടീക്കളിലെ വിധികളിൽ നിയമങ്ങളിൽ അണ്ട് ഇക്രാന്റും ഉഭാഹരണമായി പറയുന്നതും. വിധിക്കു അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതിനു നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനുബന്ധം തീരുക്കുകയും പരിശോധിച്ചും അവയിലുള്ള സ്വാധാരണങ്ങളെ അസ്വദമാക്കി നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതായിട്ടാണു പറയുന്നതും. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇവ നിയമങ്ങളായി എഴുതി ഉറപ്പിക്കാതെയുരുക്കാനുണ്ട്. ഇവിടെ എങ്ങനെ കാഞ്ചം സ്വയിച്ചുവെന്ന് ഫോറിച്ചേയ്യോ. സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണും ഒപ്പാണി. നികുമം ഉണ്ടാക്കിയതുതന്നെ ഏങ്കിനെയെന്നും ഒന്നാണിവാകന്നില്ല. ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും അതിൽ വിവരിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങൾക്കും എല്ലാം തിക്കണ്ണിട്ടോ മാത്രമായിട്ടോ ഒരു സംഭവമാക്കുന്ന സംഗതിയാക്കുന്ന കോടതികളിൽ കണക്കിട്ടുന്നും എന്ന് സംശയമാണും. മുൻതീരുപ്പിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതിനും മാത്രം വിധിയെഴുതുന്നതിലും എത്രാണുണ്ടുമുള്ള കേസുകൾ ഒന്നാക്കിയാലും തത്സാഹപര തീരുമാനിക്കുന്നതും സംഗതിയാപ്പോലെ എല്ലാ കാഞ്ചത്തിലും തെരുവുതന്നു ഒരു സംശയത്തിനും അതിനു മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ളതും

കാൺാൻ പ്രയാസമാണ്. എഴുതിത്തീർപ്പ് വര്ത്തിയിൽ കൂടി നിയമങ്ങൾക്ക് ഒരു വൈഷ്ണവം കൂടിയിണ്ട്. അവ യൊരുവ്വാനിക്കുന്നതിൽ വേണ്ടവോളം സാമത്യം കാണിക്കാമെങ്കിൽ അതിൽ ഒരു വിധത്തിലും വളയ്ക്കാവുന്നതേ ഉള്ളി. എത്ര നല്ല ഗലുകാരമായം വിദ്യാമാരം നിയമസംബന്ധമായ കാഞ്ചത്തിൽ അതിൽ വ്യക്തമാക്കുവാൻ അനുകൂലമായിട്ടുണ്ട്. തന്ത്രിൽ ചിത്ര റിക്കിട്ടക്കുന്ന് രാസശക്തിയെല്ലാം എക്കോപിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുവോലെയാണ് ഇതിൽ അനുഭവം. ബുദ്ധിയെ എത്രമാറും ദാനമുന്നോട്ടും അന്തര്യും സ്വക്ഷുഭേദാധികാരം വ്യാപരിക്കുന്ന; വൈഷ്ണവാധികാരം കണ്ണെത്തുനിടത്തോളം പേരു വൈഷ്ണവാധികാരം ഇടമുണ്ടാക്കുന്നതെങ്കിലുള്ളി. ഇത് വിശ്വാസം ശാസ്ത്രമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഒരേ കാഞ്ചത്തിൽ രണ്ടുപേക്കൾ ഒരേ അഭിപ്രായം ഉണ്ടായി എന്ന വരുന്ന തല്ല; രണ്ടാള്ളികളിടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ എന്നവേണ്ടാതോടുകൂടി രണ്ടു സമയത്രുണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ ഒരുപോലെ ഇരിക്കുന്നതുമല്ല.

2. വ്യാപ്പാനം കൂട്ടണ്ടാറും സങ്കേരം വർദ്ധിക്കുന്നു. എത്രയോ പ്രമാണങ്ങളിൽ തത്പരങ്ങളിൽ, സ്വാധീനം സമമതിച്ചാലും ഇനി ഇതിനേരു നന്നാം ചൗവാനില്ലോനു തോന്തിയുണ്ടാക്കുന്ന കൂട്ടിട്ടോ, കൂട്ടത്തെ വ്യാപ്പാനം വേണ്ടിനാവുമുള്ള വകീലമാര്ജ്ജന സഹായം വേണ്ടാതു കേട്ടിട്ടില്ല. ഇതാണു മനോവ്യാപാരങ്ങളിടെ രഹസ്യം. കൂടിലിട്ട് മെത്തവിനേണ്ടപ്പാലെ മനസ്സു സദാ ആശത്രും വലിച്ചും ചാകിയും ഓടിയും വഴി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നാണ്. എന്നാൽ ഒരു ചിടവു കുറത്തു് കൂ

ശമനതായി അതു വ്യാമോഹിക്കുന്ന; അവിടെ ഏതു ന്തിനു മുമ്പുതന്നു പല തടസ്സങ്ങളിൽ കണ്ടികഴിഞ്ഞു. മനസ്സിനു തുള്ളിയോ സമാധാനമോ വന്നവെന്ന പറയുന്നത്, അതു ക്ഷീണിച്ചുവെന്നോ, അതിന്റെ കൂടു കിരഞ്ഞവെന്നോ പറയുന്നപോലേയാണ്. ചെച്ചതന്റെ മിഥ്ര ഒരു മനസ്സിനു നിന്നു നിലയിൽ നിൽക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല; അതിന്റെ അപ്പോഴതെത്തു നില കവി എന്നു് അതുന്നതാണ് അതിന്റെ പ്രവൃത്തി. അതിന്റെ നോട്ടർന്തിനു് അതിരോ യുക്തിയോ ഇല്ല; അന്നുമാ ഒരു അതുല്യതെത്തു അക്കഷ്മിക്കുന്നതിലാണ് അതിന്റെ വളർച്ച. ഏന്നാൽ ഏതു സമയത്തും നമ്മുടെ വ്യാമോഹി പ്രിക്കക മാത്രമേ ചെയ്യുന്നതുമില്ല. ജലാശയങ്ങളിലെ തിരമാലകൾപോലെ ലാക്കോ രീതിയോ ഇല്ലാതെ സദാ ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ് അതിന്റെ പ്രതിം. അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ നവ്യമായ സ്വർണ്ണങ്ങൾ ഉണ്ടായി ഉപേഗതേതാട്ടകൂടി കുനിനൊന്നു തുടർവരുന്നു. സംഗതികളെ വ്യാവ്യാനിക്കുന്നതിനെക്കാഡി വ്യാവ്യാ നങ്ങളെ വ്യാവ്യാനിക്കുന്നതിനൊന്നു വൈഷമ്പ്രാ; ചന്ദ്രക ഔദിപ്പുറി പുസ്തകമെഴുതുന്നതുപോലെ വേരു നീ നെപ്പുറിയും കാണുകയില്ല. തമിൽത്തമിൽ വ്യാവ്യാ നിക്കകയുണ്ട് നമ്മുടെ മുവ്യമായ തൊഴിൽ. വ്യാവ്യാ നങ്ങൾ ധാരാളമണ്ണു്; ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാക്കു ലോറം ഉള്ളി. കുനിനൊന്നിനു തുടർന്നാണു നമ്മുടെ അഭിപ്രായ ശത്രി; ഒരത്തൻ പറഞ്ഞുനിൽക്കിയ്ക്കു പിടിച്ചു മരറായ തന്റെ തുടങ്ങിനും. ഒട്ടവിൽ പറഞ്ഞയാളുക്കാഡി കരടി മുദ്രാക്കു പോകുവൻ കേമന്നായി. ഏന്നാൽ സംശയനി ഘുത്തി വരുന്നതുമില്ല. കരിക്കൽ സാക്രമീസു് മരറായ

തതപ്രജന്മാനിയോട് മഹത്പാം' എന്നതാണെന്ന ചോദിച്ചു.
 "മഹത്പാം പല തരതിലുണ്ട്. ഒരു പുഞ്ചം ഒരു കൂറിക്കം; ഒരു ഭരണാധികാരിക്കം പെണ്ണരാം; ഒരു യുവാ വിനം മുഖ്യം ഓരോഴത്തിനം മഹത്പാം ഓരോ വിധ തതിലാണു" എന്നായിരുന്നു അധ്യാളിക്കുന്ന മരവടി.
 "തൊൻ ഒത്തരം മഹത്പത്രതു അനേപാഷിച്ചിരിക്കും. ഇതു ഒരു പടയിളക്കിവയന്നു" എന്ന പറഞ്ഞു് സാകുട്ടിനു് മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇതുപോലെയാണു കാൽഞ്ഞാളിക്കുന്ന ഗതി. തമിൽത്തമിൽ, ഏല്ലാത്തിലും ഒന്നപോലെ അല്ലെങ്കിലും പലതിലും സാമാന്യമുണ്ടാക്കുന്ന വസ്തുകൾ എത്തോ ഉണ്ട്. രണ്ട് വസ്തുക്കളെ താരതമ്പ്രപൂട്ടുന്ന നാത്തനെ ദർശനത്തിലും സാമാന്യസ്പദാവം കാണാതെ ചെയ്യാവുന്നതല്ല. എന്നോ ചില സാമ്പ്രദായകരിക്കാണു് ഏല്ലാ വസ്തുക്കളിൽ നന്നിലോന്നു സംശയകിക്കുന്ന ബണ്ണക്കിലും അനഭവംകൊണ്ട് മാത്രം അനുമിക്കുന്നതിൽ വൈപരിത്യം വരുന്നിട്ടു വിഷമിക്കയേ ഉള്ളൂ.

ഒ. ഓരോയത്തിനം അവനവൻറെ നടപടിയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമങ്ങളിൽ പോലും ഇതുമാത്രം ബിം ബിഡ്സ്പ്രോഫേണ്ടിവയുമോരു സമുദായമെച്ചുള്ള പലമാതിരി നടപടികളെ ബന്ധിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾക്കു പല വൈഷ്ണവങ്ങളിലും കാണുന്നതിൽ അതുപരമപ്രഥാനില്ല. നിരഹരാധികളായ എത്ര ജനങ്ങളുണ്ടു് അന്വാധമായി കിക്കു അനഭവിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുള്ളതു്. അസന്നമരണനായ ഒത്തനെ ഏകാക്കിയായി ഒരു വിജനപ്രദേശത്തു കാണാകയാണെങ്കിൽ അധ്യാളെ മുത്തുപണിക്കുവാൻ ആക്കം ദൈർഘ്യംബന്ധാക്കരും ഇതുകൊണ്ടാണു പുരാതനമാർ “പൊതുവെ സ്വാധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവൻ അല്ലാലും

അന്നുായം കാണിക്കാതെ തരമില്ല; സപ്പു സംഗതിക ഇൽ അന്നുായം ചെയ്യാവുന്നവരേ വലിയ കാൺക്രീറ്റിൽ ന്നായം പ്രവർത്തിക്കയുള്ള്” എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. കഴിയുന്നതും നീതിന്നുായങ്കോടതികളുടെ അധികാരത്തിൽപ്പെട്ടാതെ സുക്ഷിക്കുന്നതാണു ഒക്സ്. നഞ്ചുടെ തല കഴത്തിനു മകളിൽത്തന്നെ ഇരിക്കണമെന്നു എന്നഷ്ട കാൺതതിൽ മററൊരുത്തന്നെന്ന് വാദശാക്കിയേണ്ട മുന്നാമ തോതുതന്നെന്ന് ഉണ്ടാണോവമെന്നു അതുണ്ടിക്കാൻ ഇടയാ കാണുതെ കഴിക്കണം. നമ്മുടെ ഇണവും ദോഷമും, ആരു യും ശക്കളിലും, നമ്മിൽത്തന്നെ കഴിയട്ടു; മന്ത്രാദയയ്ക്കിരി ക്കുവാൻ പ്രതിഹാരംകൊണ്ടുതന്നെന്നും മതിയാവുകയില്ല. ന്നായംപോലെ പഞ്ചവസാനിച്ചാലും നഞ്ചും കുടാതെ കട നാപോരാൻ വിഷമമാണോ.

ഡ. അന്നുവേജാനത്തിനു് എററവും ഉത്കന്നതു് അതുമുണ്ടായനുംനോയാണോ. അതിനു യാതൊരു തത്പരതാനിയുടെയും സംരാധം വേണ്ട. കോപാന്ധനായി താന്നതനെ സപ്പും മുപ്പു ചെയ്യേണ്ട പരക്കണ്ണു ചെയ്യു സംഗതികളെ ചാമ്പിക്കുക; മനിസപസ്ഥതയോടുകൂടി ആവശ്യ വിഭർജ്ജിക്കുക; അപ്പോൾ ആ വികാരത്തെ യുമാത്മയുപരതിൽ കാണുകയും എന്നെന്നേയുള്ളും വെരു കുകയും ചെയ്യാതിരിക്കുകയില്ല. അവനവും കുള്ളപ്പാ സമിതിപ്പേരുണ്ടുള്ളോ ചാമ്പിക്കുന്നവർക്ക് നിരുത ടകളിലും സമിതിപ്പേരുണ്ടുണ്ടിയും സപസ്ഥിതിയുടെ യുമാത്മ യുള്ള മാറ്റങ്ങളുണ്ടാറിയും ശരിയായ ബോധം ഉണ്ടാക്കാം. മഹാ ഭത്തപ്പററിയും ശരിയായ ബോധം ഉണ്ടാക്കാം. മഹാ മാങ്കുടെ ജീവഹരിതും വാനിക്കുണ്ടാണു നഞ്ചുടെ നിലവെയുള്ളതു് അതുപുക്കില്ലും അതുമുണ്ടായനു ചെയ്യുന്നതാണു വേണ്ടതു്.

അവക്കിൽനന്ന് പലപ്പോഴും അബൈദ്യം പിണ്ണത്തിട്ടശേഷം നാ കംബമ്പോരു നമ്മുടെ അപ്പഭ്യർഥിക്ക പിണയാ വുന്ന വലിയ അബൈലുങ്ങളെപ്പറ്റി ഉണ്ടുണ്ടാക്കാതെ വരുമോ? മരീറാരാധക്കണ്ണായ തെററില്ലാരണകളിൽ അവയെ നിവാരണം ചെയ്യു യുക്തികളിൽ പറത്തുകേൾ ക്കുന്ന സമയം, ഒരു പുതിയ അറിവുണ്ടായതായോ, അതു വക അബൈലുങ്ങളിൽനിന്ന് ദളിയുവാൻ കാരണം കണ്ണ പിടിച്ചതായോ വിചാരിക്കകയല്ല, നമ്മുടെ ധാരണകൾ കൂടം ബോധാക്കുകയും ഉള്ള താഴെ ക്ഷീണിതയെ ഓമ്മിച്ചു കൊള്ളുകയാണു വേണംതു്. നമ്മകൾ അതേ അനുഭവം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു കാതരിരിക്കുതു്; അതിൽ സംഗതിയും വകവെയ്യുംതെ പൊതുവേയുള്ള തത്പരത മനസ്സിലാക്കുക. മരീറാരാധ വിഡ്യാശിത്തം പറത്തുവെന്നോ കാണിച്ചുവെന്നോ മനസ്സിലാക്കിയതുകൊണ്ട് കാൽമില്ല, നാഞ്ചം വിഡ്യാശികളാണെന്നു ധരിക്കുന്നും. അവനവുണ്ടു് ഓഫീസുക്കും എക്സാമിനേഷൻ ഉണ്ടാക്കുന്ന എന്നും അവ മുമ്പിട്ട് നിന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നോരു അവയുടെ പ്രസരിപ്പു് എക്സാമിനേഷൻലും സൂക്ഷ്മാലോചന ചെയ്യുംതു സൗക്കിൽത്തന്നെന്നും, അവ ടാക്കാതിരിക്കുന്നോരു ചുംബി പൂരപ്പെട്ടുകയോ, കുട്ടപ്പക്കുകരിക്ക പ്രേരിക്കയോ, നമ്മുടെ അടിമപ്പെട്ടതുകയോ ചെയ്യുംതെ സൂക്ഷ്മി ക്കും.

ഒ. അവനവുണ്ടു് അജ്ഞതയെപ്പറ്റി ഭവാധ മുണ്ടാക്കാതിന്തനെ ഒരുമാതിരി ജഥാനം വരാതെ സാധിക്കുയില്ല. അടച്ചുകാണുന്ന വാതിൽ തജ്ജിനോക്കിയാലേ അകത്തു പുട്ടിയിട്ടശേഷം എന്ന നിശ്ചയം വരുത്താവു. മെമ്പായ കാലത്തു്, ലോകത്തിൽ എഴു പോൾ

തന്നെ അഥാനികളായിപ്പറവാനണഭായിരുന്നില്ല; ഇപ്പോൾ അതും മുമ്മാരെങ്കിലും വിഷമം. ശരിയായ വിദ്യപത്രം ഉണ്ടായതുകൊണ്ടല്ല ഈ മാറ്റം വന്നതു്, ഓരോത്തുക്കാം തന്നെപ്പറവിയുള്ള മതിപ്പിന്റെ വ്യത്യാസംകൊണ്ടാണോ. അഴികൾ അഭിപ്രായങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്നതുാം വാദം കൊണ്ടുപിടിക്കുന്നതും കേട്ടാൽ ആത്തന മായ മതങ്ങളിലും തത്പരങ്ങളിലും ഉൽപ്പോഷിക്കുന്നതുനാണോ. ഈ മുട്ടവാദങ്ങളിലും മക്കടമുഖ്യിപ്പുംതന്നെ യാണോ മുമ്മാരുടെ ലക്ഷ്യം. വിദ്യപാഠം ഓരോ വാക്കം അലോചിച്ചു സംസാരിക്കുന്നു ഉള്ളി. ഓരോ അനുഭവങ്ങളുപരി വാദിക്കുന്നുതെ പൊതുതപ്പെ ഞങ്ങളേ സമർപ്പിക്കുന്നതിനോ അവർ വളരെ മടക്കുന്നു. അഥാനം എന്ന പറയുന്നതു് ഓരോ ഭാഗവും ഇണക്കി ചെയ്തതു് സ്ഥിരത വരുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു കൈട്ടിടംപോലെയാണോ. തങ്ങൾ കാണുന്ന പലമാതിരി സംഭവങ്ങളേയും ജനങ്ങളേയും തരം തിരിച്ചു് അനുഭയാജ്ഞതപോലെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതു സാധാരണമാക്കു വളരെ വിഷമമുള്ള സംഗതിയായിരിക്കും; അവയിൽനിന്നും ഒരു സമർപ്പിയായ അവയും സ്ഥാത്തിയായ ഒരു ശക്തിയോ സകലിനുമല്ല. പണ്ടു് മാസിദ്ദോണിയായിലെ രാജാവായിരുന്ന പെൺസ്ത്രീനെപ്പുറാറി പറയ്ക്കിട്ടുള്ളതുപോലെയാണോ അക്കപ്പാടു മനഷ്യരുടെ പുതുതം കണ്ടുവരുന്നതു്. നന്നിലും ഇടത്തരത്തിൽ നില്ക്കുന്ന സ്ഥിരതയില്ലാതെ ഒരുത്തതല്ലുക്കിൽ മറ്റാരറ്റത്തു്, അഞ്ചാൻ്റെ നെബുതതല്ലുക്കിൽ കളിക്കു പുറതെത്തന്ത്രം മട്ടും; വളരും തിരിവും കുറക്കേ കടക്കുന്ന അന്നവയിൽ ഇടവഴികളിലും നിരംതര പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗം; അക്കു

ക്രോട്ടി കരിക്കല്ലും നിയുഗിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തി ഭൂത്തി ഒരു സമ്പദാധമാണ് സാധാരണ എപ്പാറിലും കണ്ടിവരുന്നതു്. വല്ലവരും മുഴ്ചും പരിയുകയാണെങ്കിൽ അതു കേരളക്കന്നതിന്തന്നെ പ്രത്യേകം ക്ഷമ വേണം; കോപം വരാതെ കേടുപോകുന്നതു തീരെ ഭസ്താല്പുമായി രിക്കന്ന; പക്ഷേ അതിനായിട്ട് തുടങ്ങാതാണ് എറെയും അപൂർവ്വമായിട്ടിള്ളതു്. മരുള്ളവൻ്റെ ഗ്രന്ഥത്തിന്തേവ ഞാഡി അധികാരി വേദനിപ്പിക്കാനും ദയപക്ഷേ വിരോധ ക്രമീകരിച്ചതുവാനും തുനിയുന്നയാർ അഭ്യാസം ഒട്ടം കുറഞ്ഞ തരത്തിലല്ല സ്ഥാപിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ അതുമുഖ്യാധികാരി തന്നിരെ അറിയുന്നപോലെ, അസ്ത്രബന്ധം ചേഷ്ട കഴിം പ്രവൃത്തിയുംകൊണ്ട് അധികാരി അന്തര്ദ്ധരാജാഭൂപരിയും, അധികാരിയും അറിയാവുന്നതിൽ ക്രമത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

എ. അന്നഭവംകൊണ്ട് കുമീകരിക്കാവുന്നതിൽ ഏററാവും സൗകര്യമുള്ള സംഗതി അവനവന്റെ ദേഹ സ്ഥിതിയാണെന്നിള്ളിൽ സംശയമില്ല. ബുദ്ധിമാനായ ദയത്തന്റെ തന്റെ ദിനചര്യയെപ്പറ്റി വേണ്ടിടതോളം സുക്ഷിക്കുന്ന ക്രമത്തിലാണെങ്കിൽ തന്റെ ദേഹസ്ഥിതി യൈക്കരിച്ചു് എത്ര ഭിഷക്കിനെക്കാഴ്ചിം ക്രമത്തെ അറിവുണ്ടാക്കാതിരിക്കയില്ല എന്ന സാങ്കുട്ടിനു് പരഞ്ഞതിട്ടിണ്ട്. മഞ്ഞനകളാജിത്വം മാഹാത്മ്യംതന്നെ പരിക്ഷിച്ചുനോക്കിയിട്ടുള്ള മിച്ചക്കാണ്ണാല്ലോ. ഇക്കാൽത്തിൽ അന്നഭവംകൊണ്ട് എതാരം തത്പര്യം നമ്മൾ അന്നമാനിക്കാവുന്നതാണ്. വളരെക്കാലമായി പരിചയിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ള ധാരതാനു കൂടണ്ടിം ചിന്നിടോരു ദോഷം വരുന്നതു് സാധാരണമല്ല,

ങ്ങ പതിവു വീണപോയാൽ ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകം അതിനോട് യോജിച്ചുപോകയേ ഉള്ളി. പരിചയംകൊണ്ട് സ്പായീസമാക്കാവുന്നവയിൽ ദേഹപ്രത്യേകവലെ നന്നാംതന്നെയില്ല. ഇങ്ങനെന്നയാണ് പല ദിക്കുകളിലും പല മാതിരി ജീവിതകുമം എപ്പുട്ടുപോയിട്ടുള്ളത്. ചെറുപ്പു കാലത്തുനാണ് എത്തുവിധിത്തിലുള്ള കൂദ്ധപ്പാടുകൾക്കിടു വഴിക്കുവരുന്നും ദേഹത്തെ പരിചയിപ്പിക്കണം. അവ ശ്രൂപോലെ എത്തുതന്ത്തിലും ഉപജീവിക്കുന്നതിനുള്ള വഴിയും ഉണ്ടാക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഇപ്പുകിൽ ദരിദ്ര നാക്കം ധനികനാക്കം കാരോതരം ജീവിതരീതി പഴകി മുപ്പോക്കനാതാണ്. അടക്കയപ്പിച്ചിച്ചു മെത്തയിൽ കിടത്തുന്നതുപോലെ'യാണ് ദരിദ്രനാക്ക് ഉന്നതപദവിക്കുന്നയോ ജൂമായ വിഭവങ്ങൾ കൊടുത്തു തുള്ളിപ്പുട്ടതുവാൻ നോക്കുന്നത്. ധനികനാക്ക് എല്ലാത്തിലും പ്രത്യേകം തുക്കങ്ങൾ കുടാതെ കഴിയുകയില്ലെന്ന പഴകംകൊണ്ട് വന്നപോകുന്ന. അവക്കുടെ കാഞ്ഞത്തിൽ കളിക്കുന്നതിനും ഉള്ളുന്നതിനും വേണ്ട സാമ്പത്തികരാ, ദിനചത്തുയുടെ രീതികൾ, ഇവയിലെല്ലാം എഴുളിവും വ്യത്യാസം വരാതെ നോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സപ്രതേ നന്നായിരുന്നാലും ചില വയോടു പ്രത്യേകം അവശ്യതയും, ചീതയായിരുന്നാലും ചിലവയിൽ പ്രത്യേകം താല്പര്യവും അവക്കണ്ണാക്കാതെ വരുന്നില്ല. മരറാരാളിടുടെ നടപടിയിൽനിന്നും അവക്കു പുറി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ധാരണ മാത്രം പിന്നീടും ഒരു നിഃജ അയിത്തിരുന്നതു സാധാരണമായിട്ടണ്ട്. ഇണ്ട്രൂമെന്റ് നിടുള്ളി രീതികൾക്കുനാണ് ഭാസ്യപ്പുട്ടുന്നതു മല്ലുമുഖ്യമാണ്. നല്ലതെന്നു അനുഭാവിക്കുന്നവയും ഉടനെ കീഴുംവൈഭവിക്കുന്നതു വളരെ അപകടകവുമായിരിക്കും,

ഒ. ക്ഷുമകേട്ട് വരാതെ എത്തു സുവക്കേട്ടുകളിൽ സധി കണ്ണം. ജീവജ്ഞന്മാരുടെ സമിതിയേം തന്നെ ദീനങ്ങൾ ഇല്ലോ കാണുന്നണ്ട്. അവയുടും ഉള്ളത്തി, വളർച്ച; വുലി, ക്ഷയം; മതലായ മാററങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. സുവക്കേട്ടുകരാക്കു സ്ഥിഷ്ടമായ കാലാവധിയുള്ളതിനിടയ്ക്ക് അപാരകത കാണിക്കുവോഴാണു വെവശമുപ്പേട്ടുന്നതു്. മനസ്സും അവയെ നിരോധിക്കയാക്കുടെ, ഭയംകരാണ്ടു് അവയുടുക്കി ഫീഡബൈക്കയാക്കുടെ ചെയ്യേണ്ടു്. അവയുടെയും നമ്മുടെയും ഗതിക്കരണസരണമായി ജീവിക്കുന്നതാണു തത്തമം. ഈ വഴിക്കു് എത്തുയും കടക്കുമായവയെപ്പോലും ചെറിക്കാം. വെവല്ലുമാർ വിചാരിച്ചാലും ഇതിൽ മുട്ടുകളായി ദാനം സാധിക്കുമ്പോൾ. പ്രത്യുതിക്കു സപ്രതേ ഉള്ള നിയമങ്ങൾ പരീക്ഷിച്ചുകൊള്ളുടെ; അവനവരെൽ ഏപ്പോടുകൂടി അവനവന്നുണ്ടു് അറിഞ്ഞുകൂടു്? പക്ഷെ, ഇതേ സുവക്കേട്ടുകൊണ്ടു് അത്യാദി മരിച്ചു, ഇരും മരിച്ചു എന്ന പരിയമായിരിക്കാം. രണ്ടിം മൂന്നിം ദിശ ഗ്രഹങ്ങൾ സദാ മുടിയിരുന്നിട്ടും അജൂഡികൾ മരിക്കാതെ എന്നും ജീവിച്ചിരിക്കയുണ്ടോ? തൽക്കാലതേതയ്ക്കു തച്ചി കുടോ അസുവമേം ഇല്ലേക്കിൽ എത്തു മരുന്നം സേവിക്കുന്നതിൽ വിരോധമില്ല; അതുകൊണ്ടും ഒരു സമാധാനമുണ്ടാലും? സുവക്കേട്ടുകൊണ്ടു് നാം ഒരു വിധ തതിൽ കഷ്ടിനിക്കുവോരു ചികിത്സകൊണ്ടു് മരറുണ്ടു് വിധത്തിൽ വലയേണ്ട കാഞ്ഞമുണ്ടോ എന്ന സംശയ യമാണു്. അതുകൊണ്ടു് രോഗികൾ ചെയ്യേണ്ടതു് സപ്രതേ യുള്ള മാർക്കളിൽ ശ്രദ്ധയോടുകൂടിയിരിക്കുക മാത്രമേ യാളിക്കും. മനഃപ്രശ്ന ജനനാൽ തന്നെ വയസ്സാക്കവാൻ, മുഴീനിക്കുന്നു, രോഗിയാക്കാൻ ഭവാല്പുസ്ഥിന്നാണു്;

എത്ര മരാറിനം ഈ പരിശാമം നിവാരണം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതല്ല. മഹ്മീദോക്ഷാജക ഇടയിലുള്ള ഒരു പതിവു് ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണോ. അം വിടെ ഒരു കൂടി ജനിച്ചുപാടു “ക്രേതെ, നീ ഭരിതങ്ങൾ സധിക്കാനാണു ജനിച്ചിട്ടുള്ളതു”. സക്കടപ്പെട്ടുകു, സധി കുക, മെഴുനം ദീക്ഷിക്കുക” എന്ന സപ്താഗതം പറത്തു് അതിനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നു. ഏതൊരാർഡകു, വരാ വുന്ന ഭിഖാദരു രഹിക്കു വന്നുകാണുന്നോരു ബൈവ തെരു പഴിക്കുത്തു്. അന്നഭവം ഒരു കണ്ണാടിപ്പോലെ യാണോ. ദരിക്കൽ എന്നോ, മരുരാറിക്കൽ മരുരാന്നോ, ഇങ്ങനെ പലതും കാണുന്നതും കാണേണ്ടതും അക്ക യാൽ എന്നകൊണ്ടു മാത്രം അനുമാനം ചെയ്യാവുന്നതല്ല. നിങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമായുള്ള ഭരിപ്പുള്ളമാണെങ്കിൽ വേണ്ട വോളം പഴിക്കുത്തെന്നു. അതാ പട്ടവുലുന്നായ രഹിക് “അയുസ്സും അരോഗ്യവും തന്ന രക്ഷിക്കേണു”, എന്ന ബൈവതേരാട്ട പ്രാത്മികനും. അയാൾക്കു രണ്ടാമത്രം യൈത്യവുന്നു സില്പിക്കണമെന്നാണോ അതു പ്രാത്മനയുടെ താല്പര്യം. സാധുമാണപ്പോൾ, അയാളുടെ ദേഹസ്ഥിതികൾ കും അപ്രകാരം ഒരു മാറ്റം അസാല്പുമാത്രേ. ക്ഷീണം, കിത പ്പു്, അരുചി ഇവയെല്ലാം പ്രായാധിക്രൂതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാണോ; മുൻസബ്യാരത്തിൽ ചുട്ടു്, മഴ, കാറഡു് ഇതെല്ലാം ഉണ്ടാക്കുന്നപോലെ അയുർഭേദപ്രത്യേകത്തിൽ ഇവയും വന്നുചെയ്യുന്നു. ധനപത്രത്തിനെ ജരാനര സംഭവിച്ചു ഒരീറ്റത്തിൽ പ്രാണനെ ദീംഖിപ്പിക്കുവാൻ വിധിച്ചിട്ടില്ല. പ്രധാനമാരായ സന്തതികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനോ തന്റെ നാട്ടിനം തൊഴിലിനം അയാളെ പ്രയോജനപ്പെട്ടു കൂത്തുറത്തിലുള്ളി.

പരിഗ്രമം ദൈവനീതിയെ സമുദായരക്ഷയോ അതിനിലിക്കുന്ന വേണ്ട. പ്രധാനമാരിൽ ദൈവാധ്യതമായ നിയമം എല്ലാ വസ്തുകളിൽ പ്രയോജനകരമായിരിക്കണം മെന്നതേ. ക്ഷീണനായ ഒരു മാഷ്പുന്ന, ജീന്നിച്ചു ഭവനത്തിനു താഴെകാട്ടത്രു് വെള്ളം ഘുത്തനാത്രപോലെ, വെല്ലവില്ലകൊണ്ട് താങ്ങി നിരത്തി കാഴ്ത്തിയിൽ മേനി പ്രേക്ഷിത്വാർ കഴിയും; എന്നാൽ ഈ പത്രമോടിയിൽ പീടം താഴെകളിൽ എല്ലാം നന്നിച്ചു മറിഞ്ഞുവീഴ്വാൽ അധികംകാലം വേണ്ട; അതിലുള്ള വാസ്തവം സുക്ഷിച്ചു തന്നെ വേണോ.

പ. നിരുത്തിയില്ലാത്ത കാൽഞ്ഞാളിൽ സഹിക്കുന്നതനോയാണ് നിവാരം. സംഗീതമാധ്യത്തിലുംപോലെ ഭിന്നങ്ങളായ പല വണ്ണംങ്ങളിൽ എക്കോപിച്ചുള്ള ഒരു ശത്രിയാണ് നമ്മുടെ ജീവിതം. ഈവരെ എല്ലാം എക്കോപിച്ചിണക്കി, മുണ്വം ദോഷവം മടക്കലത്തിക്കൊണ്ട് പോകുന്നതിലാണ് ജീവിതരഹസ്യം. നന്നാകുടാതെ മറ്റൊരു ശരിയാകയില്ല; ഓരോന്നും ജീവിതക്രമത്തിൽ അതുനൊപ്പേക്ഷിതങ്ങളാണ്. ഒരു സുവക്കേട് വന്നവെന്ന വിചാരിക്കുക; എത്ര മഹാമാരാണ്? അതേ സുവക്കേട് കൊണ്ട് വലഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്? അവക്കൊത്ത ഒരു അനഭ്യവം നമ്മുടെ വരുന്നതു് അവരുമായി ഒരു സവർജ്ജനയതാപത്തിനു് അവകാശം തങ്കില്ലോ? അക്ഷമമനാരാധ എതാനം അള്ളകളിൽ ദൈവനുമായ സ്ഥിതി കണ്ട് ഭയപ്പെട്ടു്, അതിനെപ്പറ്റി നേരിട്ടിയുന്നതിനു മുമ്പു് പേടിച്ചിരുന്നപോലെ ഒരു സങ്കടം ഖാതൊഴി ഭീനക്കാരനും യട്ടാത്മത്തിൽ അനഭ്യവിക്കുന്നതോ എന്ന സംശയമാണോ. ഒരുപക്ഷം, കരെ കൂപ്പുമാണെന്നു തന്നായിരിക്കുന്നു.

ഈ സക്കൽനിന്നും പരിമാണം എറക്കരെ എവക്കും അറിയാവുന്നതുകാണ്ട്, പെട്ടെന്തോട്ടുകൂടി അതി കു സഹിക്കുന്നതു നിങ്ങൾക്കും മറ്റൊരുവക്കും എത്രമാത്രം ആദ്യപാസകരമാണെന്നു നിങ്ങൾ കാർണ്ണില്ല. ഈ ഓ ചായകരമായ ഒരു സുവക്ഷേടാണെന്നു പറയുകയാണെ കിൽ, സുവക്ഷേടകൊണ്ട് നിങ്ങൾ മരിച്ചുവെന്നു വരിക യില്ല. മരിക്കുന്നതു ജനിച്ചതിന്നും ഫലമാണ്, ജീവൻ ഇതുകാണ്ടാണു മരിക്കേണ്ടിവരുന്നതു്. മരണത്തിനു രോഗത്തിന്നും സഹായം ദേശമെന്നില്ല; എന്നതെന്ന യല്ല, ചിലർ രോഗങ്ങളുകൊണ്ട് ഭീഷണ്ടുസ്ഥിരവി ക്കാം ഇടയായിട്ടുമെന്ത്. അമധ്യം, മരിക്കേണ്ടിള്ള ശൈ നിങ്ങളിൽ ഉല്ലാഡിപ്പിക്കയാണെങ്കിൽത്തന്നെ വാർ ഇക്കും അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നോരും അങ്ങനെനു ഒരു സുരഖ ദേശത്താണെന്നു തോന്നുന്നില്ലോ? നിങ്ങളുടെ ദേഹസ്ഥി തിരെയുട്ടറി ശരിയായ ഉറക്കേബാധം ഉണ്ടത്തി ഭാവിയെ പുറി സദേശത്തും സുരിക്കുന്നതിനും ഇട തരികയല്ലോ ചെയ്യുന്നതു്; ബാന്തിരിക്കാതെ എപ്പോഴുക്കിലും വന്നെ തതാവുന്ന അന്വുനെ ഉടൻ സ്പീകറിക്കുവാൻ കഴിയാ തവക്കു് അയാളെ പലപ്പോഴം കാണുന്നതിനു സൗഖ്യമില്ലാക്കുന്നതു് ഒരു വലിയ കാൽമാണം. എന്നാൽ സാധാരണയായി സംഭവിക്കാണുള്ളതുപോലെ, ക്രമേണ ആദ്യപാസം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീടുള്ള ദേഹസുവ തത്തപ്പറി എന്തൊരാനുമാണോ! സുവഭോഗങ്ങളുമ്പു റിന്നുള്ള ശരിയായ മതിപ്പു വരണ്മെങ്കിൽ ഇതൊക്കെ അന്വേഖിക്കാതെ കഴികയില്ല; ഒന്നിനൊന്നിനു തുടന്നു് അവ വന്നകൊണ്ടിരിക്കയും ഒന്നിൽനിന്നു മരാളു് ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

എ. ചെരുപ്പുകാർ എരുവും അലിക്കേണ്ടതു സഭാ അഭ്യന്തരവും മനസ്ത്രഖലയും പരിചയിക്കുന്നതിനാണ്. അതിലേയും ദോജിച്ചിട്ടു ഒരു തൊഴിൽ സെന്റിക്കുത്തിയായും. അതിന്റെ മാഹാത്മ്യം പറയുകയാണെങ്കിൽ, അവനവൻ്തോളം രാജുത്തിന്റെ സമാധാനവും സമുദ്ദിയും രക്ഷിക്കുന്നതിൽ അടിയതായി എന്തെങ്കിലും ഒരു തൊഴിൽ ഉണ്ടാ? സെപ്പറേഷായിട്ടുള്ള ജീവിതം, പെശുകൾ ഷത്രു ഉഡിപിട്ടിക്കുന്ന പ്രവൃത്തി, പലമാതിരി തൊഴി ഭക്തി, സഹവാസത്തിനും സംഭാഷണത്തിനും പല മാതിരി ആളുകൾ, അനേകതരത്തിലുള്ള നവൃത്താഭ്യവ അംഗൾ, ഈ മാതിരിയുള്ള ജീവിതകുമാർ വേരെ ഒരു വഴിക്കും സാല്പ്പമായിട്ടുള്ള തസ്തി. പലരേയും ഒരപോലെ ബാധിക്കുന്ന അപകടങ്ങളിൽ കാരാത്തത്തിനും വിശ്രാംക്കു ദൈപ്പുച്ചവാനില്ല; മററല്ലാവരും തുനിഞ്ഞിരഞ്ഞുന്ന കാഞ്ഞം അള്ളിൽ ഒരത്തനായിട്ടു മടിക്കേണ്ട കാഞ്ഞമില്ല. വാലമുഖംപോലും, കുട്ടിബാണ്ടക്കിൽ എന്തിനും ദെയൽമാണ്. അതുജ്ഞപ്പോലും ദെയൽമില്ലാത്തവൻ്റെ ജീവിതം എന്തിനും കൊള്ളാം? മറുള്ളവക്ക് അബാനംകൊണ്ടാ, ബലംകൊണ്ടാ, ധനംകൊണ്ടാ തനിൽക്കൂട്ടത്തെ യോഗ്യതയുണ്ടാക്കിത്തിനു പലരേയും പഴി പറയാം. എന്നാൽ, മനസ്മാര്യത്തിൽ അവരെക്കാരം മോശക്കാരനാക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി വേരെ അതിലും പഴി ചുമതലാനില്ല. ദീനപ്പായിൽ കിടന്ന മരിക്കുന്നതുപോലെ ഇതു ഭീസ്യമാവും ദീർഘമാവും നികുഞ്ഞാവും അതു ഒരു മരണം ഇല്ല. എത്ര സുവക്കേടിനും ഒരു വെടിയുണ്ട് കൊള്ളുന്നതിലും പേരുന്നയുണ്ട്. ജീവിതദശയിൽ സാധാരണ സംഭവിക്കുന്ന വുന്ന അപഹരണക്കുള്ള നേരിട്ടന്നതിനു വേണ്ട സന്നാല്ലത്

യെക്കാട് കുട്ടതൽ ദെയൻഡ് ഒരു യോലാവാക്കവാൻ വേണ്ടി അവയ്യുമില്ല. അല്ലോപ്പുമായി മരിക്കേണ്ടാൽ വയോറുല്ലി വരുന്നവക്ക് ബൈവായത്തമായ ഒരു അസം ഗ്രഹമാണ്. ഓരോന്നായി അവയവങ്ങളിടെ കെൽപ്പും മഴപ്പും നശിച്ചും കുട്ടവിൽ മരിക്കുന്ന കാലത്തിൽ, മുൻപ് സണ്റയിൽനാട്ടിയുള്ള കാൽ ഭാഗമോ, പക്കതിയോ മാത്രമേ നശിപ്പാൻബാക്കയുള്ളത്; അവക്ക് മരണം ഒരു സങ്കടവുമായിരിക്കേണ്ടില്ല.

എ. പണ്ഡാക്ക മരഞ്ഞുക്ക് ഇപ്പോഴുള്ളതിൽ കുട്ടതൽ അധികാരിപ്പിച്ചവും പെറ്റവഷവും ഉണ്ടായിരുന്ന വെന്ന പറയുന്നപോലെ അതുപോലും അതിനീർല്ല മായിതന്നെവന്ന് ഒരു മിച്ചാദ്ദോധനക്ക്. ഇതിന് അടിസ്ഥാനമുണ്ടാക്കുന്ന തോന്നന്നില്ല. (രണ്ടായിരത്തണ്ണേറ്റ, കൊല്ലത്തിനു മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്ന) സോളോൺ എന്ന പോരായ തത്പര്യാനി മരഞ്ഞായുസ്സ് എഴുപത്തു വയസ്സ് വരേയേ നിൽക്കുന്നള്ളെ വെന്ന പറത്തിരിക്കുന്നു. പ്രതി സിലമായ വാസനപോലെ ഉപജീവിക്കുന്നതു് എന്നും സുവകരവും അതുപോലും മുന്നവും അതിരിക്കേണ്ടില്ല. മരറാരാട് സപാദോട്ടക്രടി അനാദിവിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ നമ്മുക്കു പിടിക്കുവാനും ഭാവിക്കുന്നതും, അതാരസാധന അഭിം പ്രത്യേകം നിശ്ചിൽ കാണിക്കുന്നതും ഇത്തരം തത്തിൽ പെട്ടതല്ല. ഭക്ഷണത്തിൽ പ്രത്യേകത ശീലിക്കുന്നതു് എല്ലാംകൊണ്ടും ചീതയാണ്; സുലഭങ്ങളായ വസ്തുക്കൾക്കുണ്ടു് സുഖിക്കുന്നതു് എന്നും ശ്രദ്ധകരും മായിരിക്കും. ഇതിനാണു ചെറുപ്പും മുതലേ പരിശീലിക്കേണ്ടതും. ബാലമാരാടെ ഭക്ഷണകാൽത്തിലും മാത്രാ പിതാക്കുന്നാർ ചുമതലയേൽക്കുന്നതു നന്നല്ല. മരഞ്ഞ

സാധാരണമായ പരിചയംപോലെ പ്രകൃതുനസ്തണം അവർ പരിചയിക്കുട്ട്. വളരെ ടൈഗിച്ചും ലോഭിച്ചും അനഭവിച്ചു കുമേണ സുവദ്രാഗങ്ങൾക്കു തയാറാവുകയാണ് വേണ്ടതു്; കൂട്ടപ്പാടുകളിൽനിന്നു നിവത്തിച്ചു ശീലിക്കയല്ലാതെ അവയിലേയ്ക്കു ചെന്നചാടാൻ ഇടയാക്കാതിരിക്കുണ്ടോ. തന്നേടം വന്നതിനശേഷം കുമാർത്ഥമായ ഏതു സുവദ്രാഗളിലും വെരായ്ക്കും ഭാവിക്കേണ്ട അവസ്ഥിപ്പ്. അവയെത്തിരെത്തുപോകേണ്ട; ഒഴിത്തുപോകും വേണ്ട; വരുന്നവയെ സ്റ്റീകരിക്കുകതനും. അവയുടെ നിസ്തേജതയെപ്പറ്റി ഉള്ളതിൽ കുടക്കുവരുത്തു ദയപ്പെട്ടത്തന്മെന്നില്ല; കാലക്രമംകൊണ്ടു അതു സ്വന്തേ ബോല്ലപ്പെട്ടന്നതാണു്. ദരിക്കലും തുപ്പിവരാതെ, കനിഡും ദ്രശ്യമുതമില്ലാതെ, ചഞ്ചലമായിരിക്കുന്ന നജ്ഞകു നിത്യസാഹിത്യായ മനസ്സുതനും ആ നിലയിൽ എത്തിക്കൊള്ളുന്നു. പക്കുന്ന വസ്തുക്കൾക്കു കേട്ട ഓജാക്കനു ചില പാതക്കൾപോലെ, എത്തും കൊള്ളുമെങ്കിലും ഒന്നും മുണ്ടപ്പെട്ടാതെ ഒരു പാതമാണു് ഈ മനസ്സു്. മുണ്ടപ്പെട്ടാതെ സുവദ്രാഗങ്ങൾ വെരും കാരംപോലെ തൽക്കാലം ഒരു ലധു കുട്ടി രെററത്തുനിന്നു മരുരാറരാത്രേയയ്ക്കു പോകുന്നവയാണുണ്ടും സമാധാനപ്പെടാനേയുള്ളൂ. എന്നാൽ എല്ലപ്പുകൂടിരിക്കുന്ന കാഞ്ഞത്തിൽ നിശ്ചിഷ്ടയോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നവരെ മാത്രമേ ഈ ഗൃഹം ബാധിക്കയുള്ളൂ. അതിൽത്തനും മനസ്സിനു നിരത്തിക്കൊള്ളുണ്ടെന്നോ, അതിനടിമയാക്കിഞ്ഞീക്കുണ്ടെന്നോ ചരയുന്നില്ല. കുടക്കിലിതനു് അനഭവിക്കുക; പരക്കാനോ കിടക്കാനോ അമിക്കരുതു്. ദേഹം മാത്രവും ആത്മാവു മാത്രവുമായിട്ടില്ല രണ്ടും കുടിയുള്ളതാണു

ജീവിതം, ഉറങ്ങുവോടു ഉറക്കമായിരിക്കണം, കളിക്കു
വോടു കളിയായിരിക്കണം. മനോഹരമായ ഒരു ഉല്പാ-
നത്തിൽ നടക്കകയാണെന്നിരിക്കും. എപ്പോഴും അതി
നെപ്പറ്റിത്തനെ നാം വിചാരിച്ചുവെന്ന വരികയില്ല;
പക്ഷേ സപ്ലൈനേരം മറ്റൊരു വല്ലതും ഓർത്തപോക്കമെങ്കിലും
കൂടക്കുന്ന നമ്മകൾ ചുറുക്കും, അതിന്റെ
മനോഹരതയെയും, അതു സ്ഥലത്തിന്റെ എക്കാന്തര
യെയും, നമ്മെത്തനെന്നും പററി ആലോച്ചിക്കാതിരി
ക്കുമോ?

എ. നമ്മകൾ ജീവസന്ധാരണത്തിനു വേണ്ടിവരുന്ന
സകല പ്രവൃത്തികളിലും അഭിരച്ചി തോന്നിക്കുന്നതു് അതു
തിശ്വരൻ സ്നേഹപ്പൂർവ്വമായ ഒരു കത്തലാണ്. അഭിരച്ചി
മാത്രമല്ല, അവയിലേയും അവേശവും കൂടി തോന്നിക്കുന്ന
ണ്ട്. എന്നിട്ടും, അവയെ നിശ്ചയിക്കുന്നതു് അതിനുമമാ
യിരിക്കയേയുള്ളൂ. സീസർ, അലക്ട്രാൻസർ മുതലായ മഹാ
ശാർ അതിമഹത്തായ പ്രവൃത്തികളിൽ എപ്പട്ടിരിക്കു
വോഴും അധാരാഡി സുഖഭേദഗങ്ഗങ്ങളിൽ അതുംസംക
മാരായിരുന്ന എന്ന പരയുന്നതു് അവയുടെ മഹത്തു്
തതിനു് ഒരു കൂക്കമായിത്തീരുന്നതല്ല. അവയുടെ ഉള്ളജ്ജ
സപ്ലമായ ബുദ്ധിശ്രൂതിയും മാനസാദ്ദേശവും സാധാ
രണ കാഞ്ഞങ്ങളിലേയും നയിക്കുന്നതു് അവയെ സ്പാണാ
വിക്രൂണങ്ങളായി പ്രോഫില്ലീക്കുന്നതിനു് ഉചകരിച്ചിരി
ക്കണം. ഇത്തരം തൊഴിലുകൾ സാധാരണമായും, മറ്റൊ
പ്രവൃത്തികൾ അസാധാരണമായും കത്തിയുതിലാണ്
അവയുടെ ബുദ്ധിവെദ്വേം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതു്. “അവൻ
ഒരു മട്ടിയനാണു്” “തൊൻ ഇന്തു് ഒന്നം ചെയ്തില്ല”
എന്ന നാം പലപ്പോഴും ചരയാടണ്ടു്. ഇത്തരം ചിന്ത

കര നമ്മുടെ ഒഴുവുത്തെത്തക്കാണിക്കുന്നു. ജീവിക്കുന്നതു തന്നോയാണ്” എല്ലാതൊഴിലുകളിലും പ്രധാനവും മഹത്പമേറിയതും അതു തൊഴിൽ. “എത്തെങ്കിലും ഗൗരവമേറിയ കാൽഞ്ഞരു എല്ലിക്കൈട; എൻ്റെ മിച്ചക്ക് അപ്പോൾ കാണിച്ചുകൊടുക്കാം” എന്ന പലതു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. സ്വന്തജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശത്തെ ‘മനസ്സിലാക്കി അതിനെ നയിക്കുവാൻ ശീലിച്ചിട്ടണഞ്ചിൽ എത്രയോ ഗൗരവമേറിയ സംഗതിയിൽ അതിസാമയം കാണിച്ചു കഴിത്തെറിക്കുന്നവും നിസ്സംശയം പായാം. മനഷ്യൻ്റെ ബുദ്ധിവെവഭവം കാണിക്കുന്ന തിന്റെ പടവിളക്കം തിരനോട്ടവും സന്നാഹങ്ങളിലും അവ ശ്രദ്ധിപ്പ്, നിങ്ങളുടെ നടപടിയെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ വശമുള്ളതെന്നും വലിയ സാഹിത്യകാരനോ തത്പരതയാനിയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽ കുടുതലായ ഒരു പിജയം നിങ്ങൾ നേടിക്കഴിത്തെറിക്കുന്നു; യമാത്മമായ വിത്രുമതിന്റെ രീതിയും സുവാദവും നോധുമാണഞ്ചിൽ നിങ്ങൾ നാട്ടം നഗരങ്ങളിലും പിടിച്ചുടക്കിയിട്ടുള്ള യുദ്ധവീരന്മാരുടെ മാരി മാനുന്നായ ജേതാവാണ്”.

മര. പ്രയോജനകരമായ ജീവിതമാണു മനഷ്യൻ്റെ ഏററവും പ്രധാനമായ കൂത്തും. അധികാരം നടത്തുക, ധനം സന്ധാരിക്കുക മുതലായവ അതിലേ യുജിള്ള രക്ഷകളിലും അതിന്റെ പലങ്ങളിലും മാത്രമേ അതുകൊണ്ടുള്ള സൗഖ്യം സുപ്രസിദ്ധനായ ഒരു സേനനാനായകനോ മന്ത്രി സത്തമനോ കുടുകാരോടെയുള്ള വന്നിക്കയും രസിക്കയും ചെയ്യുന്നതും അവർ ഒരു യുദ്ധം നടത്തുകയോ, ഒരു സഭയെ നയിക്കുകയോ ചെയ്തുകാണുന്നതിനെക്കാരാം സഭന്താഴകരമാണ്. ജോലിത്തിരക്കുകൊണ്ടും ഭാരവും

യിത്പംകൊണ്ടോ മതികേകളും വരുന്ന അല്ലെന്നാക്കം മാത്രമേ തങ്കാലതേയും മറ്റ് കാഞ്ഞങ്ങളെ നിരത്തിവെച്ചു മന ഷ്വരായി കഴിയുവാൻ സാധിക്കാണ്ണുള്ളത്. മറ്റ് സഹ യങ്ങളിൽ എറ്റവും നടത്തീടുള്ള ഭാരമേറിയ തൃതൃങ്ങളിൽ സുരണ്ടനെ ആഹാരത്തിന്റെ ഒച്ചിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണെ വേണ്ടതു്. ഇങ്ങനെന്നും മഹാമാർ ജീവി ചുട്ടുള്ളതു്. പുരാണപ്രസിദ്ധമാരായ ജ്ഞാനികൾ ഇക്കാം തുടർത്തിൽ പ്രത്യേകം നിശ്ചിഷ്ടികയും ചെയ്തിരുന്നു. സർ ജന്തനെന്നും സമതിക്കുവാൻ യോഗ്യനായ എത്താരാളിം, നിത്യതയുള്ള ജീവിതചെത്തുകളിലെന്നാപോലെ പ്രത്യേക സർബ്ബമായ എല്ലാ ധർമ്മങ്ങളും പാണ്ഡിത്യം സന്ദേശി ചീരിക്കണമെന്നാണു് അവർ വെച്ചിങ്ങന്നതു്, വാർദ്ധക്യ ദശയിലാണു് സംകുട്ടിസു് സംഖിതം അല്ലെന്നില്ലതു്. അതിലേയും വിനിശ്ചയിച്ച സമയം ഭവ്യരായമായി അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചില്ല. യുദ്ധസന്നാഹത്തിനിടയിൽ ഭന്നാ രൈപ്പാവയം കാണുക ഒരു ദിവസം മുഴുവൻ ചീനതാമന്ദ നായി ഉൽക്കണ്ണയോടുകൂടി നിന്ന ഇദ്ദേഹം തന്നേയാണു് എത്രയോ ഭാഗം പ്രാഥുല്യങ്ങളിൽ ഭന്നാക്കിടയിൽ ചാടി വീണു് പ്രസിദ്ധമാരായ യോദ്ധാക്കളെ അപായത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടതിയതു്. നിഷ്ഠം രജാരായ ഭന്നാ ധികാരികൾ ഒരു പേരുളപ്രമാണിയെ അനുരാധമായ മരണമിക്കയും കൊണ്ടപോകുന്നതു കണ്ടു്, കട്ടംകൊപ്പ തേതാടക്കുടി നിന്നിരുന്ന ജനസാമാന്യത്തിനിടയിൽനിന്നും മുമ്പ് ചാടിവീണു് അയാളെ രക്ഷിക്കുവാൻ ശ്രമി ചെയ്തു ഇദ്ദേഹംതന്നെ. എല്ലാ യുദ്ധങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ഇവിടു പോരുവാൻബിതനും; ഉജ്ജകാലത്തും ശീതകാലത്തും ക്രൈവാനും ധരിച്ചിങ്ങന്നതെയുള്ളതു്; അല്ലപ്പന്നവും സങ്കു

കവും സഹിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനെപ്പോലെ ക്ഷമ അർക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭാരിപ്പറ്റം, വിശ്വാസ്, പുതുനാ തട്ടെ അനുസാരണങ്ങളും; ഭാഗ്യരുടെ ശാസന, ഇങ്ങനെ കാരോ സൗക്രാന്തിക ഇത്വത്തോടുകൂടി അനുഭവിച്ചു്, ഒട്ടവിൽ അനൃംധമായ അപകീര്ത്തി, അധികാരികളുടെ അപനയം, തടവു്, മരണവിക്ഷ, ഇങ്ങനെ അദ്ദേഹ തതിന്റെ ജീവിതവും അവസാനിച്ചു്. അത്രവസാനം ഒരു ക്ഷമക്കേടോ ഭാവദേശംപോലുമോ അദ്ദേഹം കാണി ക്കായുണ്ടായില്ല. ഏതുമാതിരി കളിയിലും, ഏതു തര ക്കാരോടും എന്നും ചേരുന്നതിനു് അദ്ദേഹം സന്നദ്ധ നായിതനും; ഭേദമാത്രതു തീരുസഭയ്ക്കിൽ എന്നാമത്തെ കടക്കിയൻ സാങ്കേതികസായിതനും; കട്ടികളോടുകൂടി ഗോലി കളിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം അത്രപോലെതന്നെ ഒരുക്ക മായിതനും. ഇങ്ങനെയാണു് യമാത്മജീവിതം നയിക്കേ സിദ്ധതു്. അറിവും കുടിപ്പോക്കേബാൾ അത്രതും ചാടിയും ലാക്ക നേപക്കി ഇഷ്ടപ്പോലെ പോകാമെന്ന വിചാരിച്ചു നടവഴിയിൽക്കിനും തീരുന്നതു സാഹസമാണു്. മിച്ചക്ക പോലെ സൗകര്യം കുടാമെന്നുള്ള വക്കം അതു മാന മായ ഒരു വഴിയാണെന്നും നടക്കുന്നതിനോ മറ്റൊള്ളവ രോടും അനുകർപ്പാൻ ഉപദേശിക്കുന്നതിനോ കൊള്ളാ വുന്നതല്ല. മഹത്പത്രതിന്റെ ലക്ഷ്യം എങ്ങനെയും ഉയൻവന്ന മുഖ്യാട്ട കയറുന്നതല്ല; സ്ഥിപ്പമായ ഒരു പരി ധിക്കൈക്കത്തു ജീവിതം നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് പോകുന്നതാ ണു്. ഏതും മഹത്തായ തുത്രമായിക്കൈത്തി സാധാരണ സ്ഥംഗതികളിൽത്തന്നെ ഇം നിശ്ച കാണിക്കുന്നതാണു് അതിന്റെ പ്രതിബന്ധം. പുതഞ്ചപ്പത്തോടുകൂടി എല്ലാ കാഞ്ഞതിലും നിയതമായ നിശ്ചയങ്ങളായി പ്രവർത്തിക്ക

നൗതുപേപ്പലെ ദയാദ്രോഹം എല്ലാവും അതയ നേരംതന്നെ വില്പി; ഈ ജനമ വേണ്ടപോലെ നിവർത്തിച്ചു ദയാദ്രോഹ നേട്ടിനാതാണ് എത്തും ചെവഷ്ടമുമെറിയ ശാസ്യം; മര ഷ്ടുക്ക് സപാഭാവികമായ ഏല്പി സൃഷ്ടനകളിലുംവെച്ചു നീചമായിട്ടിരിക്കും സപന്തം ജനത്തെ പഴിക്കുന്നതും തന്നെ.

എ. ദേഹത്തിൽ അസപാനമ്പും തോന്തരവും മനസ്സിനെ മറ്റകാൽക്കുങ്ങാമ്പിൽ. പ്രവർത്തിപ്പിക്കാമെന്നതു ഫർ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ തരക്കേടില്ല. അല്ലാത്തവർ എല്പായുംപേശും മനസ്സും ദേഹവും തമിലുള്ള ഭാവത്ര ജീവിതത്തിൽ സമകരിച്ചും പങ്കൊണ്ടം കഴിയുകയാണെ വേണ്ടതും. സപാധത്തമായ ടാറോ അവസ്ഥ കളിലും അവനവക്കുന്ന സ്ഥാനം സ്പീകർക്കുയേ വേണ്ട; ബുദ്ധിമാനാണെങ്കിൽ ടാറോനിലും മിത്രിലുതോടുകൂടി വര്ത്തിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ അവയെക്കാണ്ട് സപാഭാവം ഭാഷിച്ചു പോയെക്കുമെന്ന ശക്കിക്കാം. അമിതസപദാവ മാണം എത്ര സുവത്രതയും ഭാഷിപ്പിക്കുന്നതും; മിത്രിലും അതിനെ അസാധ്യമാക്കുകയല്ല അവതിന്നുന്ന ഒരു കുട്ടിക്കു കുഞ്ഞുമാണ്. സുവാവും ഭാവവും മനോനിശ്ചയോടും കൂടുക്കുന്നതും ടാറോ റൈറ്റിയിൽ നോക്കുണ്ടതായിട്ടാണി ഭിക്കുന്നതും, എനിൽ സന്തോഷതോടും മററതിൽ കക്കാ അക്കതോടും ഇരിക്കുക; ഇതിനെ നിരുത്തിയുണ്ടക്കിൽ അഭിപ്പിക്കുക, മററതിനെ പോഷിപ്പിക്കുക. സന്തോഷ അഭൈ എത്രതോടും സമചിത്തയോടുകൂടി നിരീക്ഷ എം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നവോ, അതുതോടും സന്താ

പാദപ്രസ്ഥം ശരിയപ്പെട്ടി നിന്തപ്പേട്ടതുവാൻ വന്നതയുണ്ടാകും. പുമയുടെ അതിലുടങ്കങ്ങളിലുള്ളതും അല്ലെങ്കിലുമായ പുന്നാട്ട് എത്രമാതൃ അഞ്ചിവാങ്ങുമായും തോന്മേം, അതും അനാശാസ്യമാണ് സംഭവിച്ചതിന്റെ അന്തരുള്ളതിലുള്ള പൂർണ്ണതയും. രണ്ടും രണ്ടും അജവികളായി വിചാരിക്കാം, ഒന്ന് മതനുപോലെ അത്യാവലുമില്ലെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും ഉച്ചയോഗിച്ചുകൊള്ളുന്നു; മറ്റും ദാഹശമനത്തിന്റെതെ മതിമരക്കത്തക്കവാനും കഴിക്കുന്നതും. സന്താപം, സന്ദേശം; സ്നേഹം, വിരോധം; ഇവയാണ് കട്ടിക്കാലത്തുനെന്ന അല്ലെങ്കിലുമായി ജനിക്കുന്ന വികാരങ്ങൾ; എന്തോടുകൂടിയുണ്ടാക്കുന്നോ അതിനും അതും അവയിൽത്തന്നെ അല്ലെങ്കിലുമായി പ്രയോഗിക്കുന്നതാണെന്ന മഹത്പാഠം.

മർ. അവനവൻറെ ജീവിതത്തെ വസ്തുവിശയം യും കഴിച്ചുകൂടുന്നതിനായി സമയം കൈവിധം നിസ്സാരമായും, ശല്ലുമായും കുത്തി, മുടാ വുയം ചെയ്യുന്നവ കുടെ പതിവിൽനിന്നാണ് ‘നേരവോക്ക്’, എന്ന വാക്കിനും ഒരു പ്രത്യായ അർത്ഥവുകൾിൽനിന്നും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും. ധമാത്മത്തിൽ, ജീവിതം പൂണ്ടിമായി അന്നഭവിക്കത്തക്കു സകല സൗകര്യങ്ങളും പുതുതിയെന്ന സജീകരിച്ചിരിക്കുന്നോരും, അതോടു ശല്ലുമായോ മിച്ചയാഡോ തീരുന്നതു നമ്മുടെ പിശകക്കാണ്ടുതന്നെയാണെന്നുള്ളതിനും യാതൊരു സംശയവുമില്ല. സമയം കഴിഞ്ഞുപോകുന്നതും അക്കം മാറ്റാവുന്നതല്ല; പക്ഷേ അതും ഒരു ശല്ലുമായിക്കൈത്തി എങ്ങിനെയും ഒഴിച്ചുവിടാശ്ശു ഉത്സാഹം കരെ കൂട്ടുമാണ്. അതിൽ പലതും അബദ്ധവിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്; നാം എത്രയും അതിൽ

അതുസക്തി കാണിക്കുന്നവോ അരതുപോലെയേ ആ അന്നവേ
ക്കുറാക്ക് അതുസപ്താല്പതയുണ്ടാക്കുകയുള്ളിൽ. പലക്കം ഹ്ര ശല്യം
ചെറിയുന്നതുകൊണ്ട് വലുതായ സംതൃപ്തിയും ചാരിതാത്മ
വും ഉണ്ടാക്കുന്നണ്ട്. ഉറക്കം അന്നവീക്കുന്നപോലെ
ജീവിതം അതുസപ്തിയും മതിയെന്നാണ് അവരുടെ
വിചാരം. ഓരോ ഉൽക്കർഷത്തിലും അത്രമാവിനെ ഇന്ത്രി
യദ്ദേശാട്ട സംഘടിപ്പിച്ചു് അതതിനെ നിരീക്ഷണം
ചെയ്യണം. ഇപ്രകാരം ത്രാവന്തു വിലയറിഞ്ഞു് ആ
സപ്തിക്കുന്നവോഴേ അതിന്റെ പരിപൂർത്ത പ്രാപിക്ഷക
യുള്ളിൽ. അപ്രോഫാണു് ആ ദിവ്യാനുസ്രഹതതിനായി കാരി
ബന്ധുത്വത്തിയായ ഇംഗ്രേസെന നാം വാഴ്ന്നതു് നമ്മുടെ
വീഴ്കൾക്കായി അപ്രേരം നമ്മകൾ തങ്ങാവല ശിക്ഷകൾ
കിടയിൽ നമ്മുടെ സമാഖ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഇതുപോലെ
തെ സന്തോഷാവസരം തന്നാൻിനു് അപ്രേരണത്തോടുള്ള
കടമ മുഴവനും ആ സമയത്തെ ബോല്പുമാക്കുകയുള്ളിൽ. തൽ
ക്കുന്നതിൽ മരുന്നാവികാരങ്ങൾക്ക് ശാന്തതയുണ്ടായി.
മനസ്സാക്ഷിക്ക നിർവ്വുതി വന്നു്, ദേഹത്തിനു് അതരോഹ്ന
മായി. എവിടെ നോക്കിയാലും തെ ശങ്കയേണ്ടാ ഭയ
ത്തിനോ അവകാശമില്ല; സകല വാഞ്ഛകളിൽ ആ നിമി
ഷത്തിൽ അസ്ത്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇം മഹാജ്ഞതിയെവിടെ,
'നേരംപോകുന്ന'വരുടെ മന്ത്രപ്രഥമം എവിടെ? കരസ്യ
മായവരെ നിസ്സാരമെന്ന നിരസിച്ചു് അതശാജന്മുഖങ്ങളായ
സകല്പങ്ങളും അന്നധ്യാവനം ചെയ്യുന്ന ഇം യോഹുമാ
തെ ദിവസപ്പേനു് പിന്നുടയന്നതിന്റെ ശീമുത
യേണ്ടപ്പും തപരിതഗാമികളായ മിച്ചാതുപങ്കുള്ളാണു്
അവരുടെ ജീവിതയമ്മം ഇം അന്നധ്യാവനം മാത്രംജാണു്.
സവകാരകനായ മഹാശ്രൂക്തി തന്റെ നമ്മയേണ്ടപ്പും

നിശ്ചലങ്ങമായി ഭാഗം ചെയ്യുന്ന റാറോ വിഹാസമേഖം മലിനപ്പെട്ടതുകയോ ചെയ്യുന്ന തിൽ കുട്ടതലായ സ്ഥിരജീവനത്തെ വേരെ എന്തുണ്ട്?

ശ്രീ. ഏധികസുവാസമുള്ളിൽ മനസ്സു ചെലുത്തുന്നതു നില്ക്കുമാണെന്നുപദ്ധതിക്കുന്ന തത്പരമാണെന്ന നില്ക്കുമായിട്ടുള്ളതും. ദേഹസുവാസമരം നിസ്സാരങ്ങമുണ്ടാണെന്നു സാകുട്ടിസു തന്നെ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. മനസ്സുവത്തിനു ശക്തിയും, സ്ഥിരതയും, മഹത്പര്യം ഉള്ളതുകൊണ്ട്, അതു കുറേ കുട്ടി കാഞ്ഞമായി അദ്ദേഹം വെച്ചിരുന്നവെന്നേയുള്ളത്. മനസ്സു ദേഹത്തിന്റെ അലസതയെ അകററി ആവുത്തി കൂലിലേണ്ണേ ഫ്രേഡ്രിക്കടെ; ദേഹം മനസ്സിന്റെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ യഥാർത്ഥം അനുഭവിക്കുന്നതിൽ നിരത്തി വിലയും ഗൈറ്റ് വരും ആവുത്തിനിനു സഹായിക്കുന്നതു. ഇങ്ങനെ ഇവ അംഗീകാരം സമാധിക്കുന്നതാണെന്ന ധർമ്മം. ദൈവം നമുക്കു തന്നിട്ടുള്ളതിൽ ഒന്നും നിസ്സാരമായിട്ടുള്ളതല്ല. റാറോ രോമത്തിനും നാം ബാഖ്യസമ്മാരാണോ. ഇതു സൂജിയെ അതാരു സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിരത്തി ശരിയായി പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു തെളിവായും നിർബന്ധമായും നമ്മുടെ അഭ്യർത്ഥനാ പിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചതന്നെ എന്തിനോ? നിത്യമായ പരമാനന്ദത്തിനായി ദേഹത്തെത്തന്നെ ബലിക്കാട്ടുകൊണ്ടു മഹാമാരു ഇതു കുട്ടത്തിൽ ചേക്കുന്നില്ല; അവർ ഇംഗ്ലീഷുചെത്തന്നും സാക്ഷികരിപ്പാൻ അവതരിച്ചിട്ടുള്ളൂണ്ട്. കാമക്രോധാദിവികാരങ്ങൾ കൂടി വിളന്നിലമായ സാധാരണ മനഷ്യർ ചാട്ടുന്നതും ഒന്നും പരിചയിക്കുന്നതു മറ്റൊന്നും ഇന്ന് രീതിയിൽ ജീവിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയേ ഇവിടെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതും. മന്ത്ര

ശ്വരൻറ പരിപൂർണ്ണമായ യോഗ്യത ജീവിതക്കുത്തുരെത്ത നിംഫലിക്കനാതിൽനിന്നണാകേണ്ടതാണ്. മറ്റ നില കൗഞ്ച അതുചുമ്പിക്കന്നതു് ഇതിനെന്റെ മഹത്പൊ അറിയാതെത്തുടക്കാണ്ടതെന്തു. മനസ്സിനെ മറ്റ കാൽഞ്ഞാളിലേയേ തിരിക്കന്നതു് ഉള്ളിടത്തു് ഇതെത്തവാൻ കൈല്ലില്ലാണ്ടി ക്രോനോ വരികയുള്ളതു്. കഴിയുന്നതു നിഷ്ടപ്പയോട്ടകുടി ജീവിതം കുമപുട്ടത്തുക. പിന്നെയും അധികം സമയം പ്രയോജനത്തുന്നുമായിക്കാണാതിരിക്കയില്ല. ദേഹത്തിൽ നിന്നും നിവർത്തിച്ച മനസ്സിനെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ ഇതാണ സമയം. ഫോയേണ ഈ പതിവു തുടങ്ങന്നതു മനശ്ശൃതപൊ ഉപേക്ഷിക്കന്നപോലെയാണ്. എന്നാൽ ഈ വഴിക്കു് ദേവതപൊ കിട്ടുകയല്ലാ ചെയ്യുന്നതു്, മുഗ്രപതിന്തിനാണ് എഴുപ്പും. നിയേയമായും ഈ എപ്പുംടക്കാണ്ടു മനസ്സിനാം അപകടപ്പമല്ലാതെ ഉത്തരവാദിം വരുന്നതു പി. അലക്സാഡ്രർ ദേവാംശമാണെന്നു് ഇംജിപ്പുതുകാർ സമതിച്ചതായി കേടുപ്പോരു അദ്ദേഹത്തിനെന്റെ ഒരു ഭാഗവിത്തിൽ ഇപ്പുകാരം എഴുതി:— “നിങ്ങൾക്കു് ഈ മാസ്തു കിട്ടിയതിൽ എനിക്കെ സന്തോഷം തന്നെ. എന്നാൽ ഒരു മനശ്ശുനൈക്കാരി കവിതയെ നിലയും, മനപ്പുത്തപ്പത്തിൽ അതുപ്പിയും ഉള്ള ഒരു മനശ്ശുനൈരുടെ നടക്കകയും അയാളെ അംഗസ്ഥിക്കകയും ചെയ്യുന്ന മറ്റ മനശ്ശുരൈപ്പുറി എനിക്കു് കരച്ചു സഹതാപം തന്നെന്നുണ്ടെന്നുണ്ട്.” ഇതാണു് ഇതുടർപ്പുറിയും പറയാവുന്നതു്. രോമാണൈനാനിയും മഹാനമായ പാംപിക്ക ഗ്രീസിൽ സകല കലകൾക്കും നിബാനമായ ആത്തൻസു് നഗരത്തിൽ സപാഗതം പറത്തെത്തുതനെന്ന “അങ്ങു കേവലം ഒരു മനശ്ശുനാണെന്നു സമതിക്കുന്നിടതേരാളിം ഒരു ദൈവമാണെന്നു ഒരു ഇനിയിക്കുന്നതെ ഉള്ളു്” എന്നാണു്.

இல்லை வாக்குகள் என்றிலிருக்கின்றன. இல்லாத கெட்டி பொன்னி நடக்கினாறுகொண்டு புதோஜனம் ஏற்றுள்ளது, காலு வலிச் செய்தனன்றேபோகிறதீது? ஏது வெல்மாய ஸிஂஹாஸ்திரியில் இரிக்கவோதும் அங்கு நடிநேலலேபே ஹரிஷ்சுந் உரையூக்கியித்து? அதுகொண்டு ஏற்ற வும் ழூால்புமாய, ஜிவிதம் ஸாயாரள மாஷுக்க் கூவதை மாய ஜிவிதம் தனையென்றதீர் ஸஂஶயமில்லை; அதூத்துறுப்புகளைக்கொ நிலவிட குழுக்கூக்கொ டூர் பூட்டாதெ அவங்வகீர் நிலதித் துமாரதமாய துறுப்புகள் கரியாயி நிப்பிக்கினாறுதனையாள மஹாமாத்தெயும் இர.

— :0: —

④. ஸம்஭ாஷணம்

ம. உண்ணின்ற பூத்திக்கலீத் தேரிரவும் பலபு பவும் ஸபாஞ்சிகவும் அதிக்கிறது ஸம்஭ாஷணமாளும். ஸம்சாரிக்கானம் கேர்க்கானம் உதித் ஸபாயிங் போக்கிற தேஷ்டிக்கர பேசுக்கிறில்லை ஸகூக்கிறமாளைங்கு அங்குவைப்பற்ற வரத்திரிக்கொன. ஸம்஭ாஷணரீதி கலீத் புதேகும் சாதுந்துகிறவரே டுராதங்கால் வகுர மானிசுத்தென. டுஸ்க்கப்பு வாயிக்கொன்றித் தினம் அல்லால்மாய உரைவோயம் உள்ளக்கின்றதூதெ மங்கிலம் கை உணேஷம் உள்ளக்காரில்லை. ஸம்஭ாஷணம் அப்புக்கொயல்ல; ஸம்஭ாஷணக்கொண்டு பரிசுக்கொதுமல்ல, புதோயிச் சுரிசயிக்கொதுமல்ல ஸாயிக்காம். வாசத்தித் தாஷியும் புலவிக்க தீக்குத்தெயும் உதித் வதமாயி ஸங்கு

രിക്ഷവോർ അവധാരം ആശയവ്യാപ്തി നമ്മുടെ മനോ വീക്ഷണത്തേൽക്കും സാധാരണ നിലപാതിക്കിനും ഉയര്ത്തി പിടിന്നതു കൂടാതെ മത്സരത്തിലുള്ള രസംകൊണ്ടം ജയിക്കവാനെങ്കിൽ വാഗിക്കൊണ്ടം മനസ്സിനു ചുത്രതായ ഒരു ഉദ്ദേശ്യം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിൽ രണ്ട് സംഗതിയേ നൂക്സിക്കവാനെങ്കിൽ, ബുദ്ധിവികാസവും അഭി പ്രായനില്ലെങ്കിൽ ഉള്ള വത്തമായി സംസാർിക്കുന്നതു് എത്രയും മുണ്ടുമാണോ അതുകൂടുതലും പ്രയോജനങ്ങളുമാണോ അല്ലബുദ്ധികളും അസ്പത്രതമായിട്ടുള്ള സംഭാഷണം, അറിവിനായിട്ടല്ലാതെ വാക്കുസാമർപ്പം കാണിച്ചു വിതരു നേടുന്നതിനവേണ്ടി മാത്രം ഈ തൊഴി ലിൽ ഏപ്പുട്ടുകയും അതതു്.

2. ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളോടുള്ള ഘടംഞ്ചാ നമ്മകൾ മാറ്റ കുട്ടകയേ ഉള്ളിൽ; വിശ്വേഷിച്ചു്, അധികാരസ്ഥാന ത്രാനിനും പുറപ്പെട്ടുന്ന ശാസനകളില്ലാതെ, സൈപ്രസ്രമായി അനേകാനും ഇടപെടുന്നതുകൊണ്ട് വളരുന്ന മനോ ദീപ്തി സുസാല്പുമായിരിക്കുന്നതു, അതിനെ നിരസി ക്കുന്നതു് ആത്മസംസ്കരണത്തിനു വിചുവന്നാരായിരിക്കുന്നതുപോലെയാണോ. സാധാരണയായി വിവരിതകക്ഷി കളെക്കണ്ടതുന്നവോർ അവധാരം നില സാധുവാണോ എന്ന പരിശോധിക്കവാൻ നാം ഫോറിക്കുന്നില്ല, വല്ല പിയേന്നയും മാനമായി പിൻവാങ്ങണമെന്നു കരുതുന്നുള്ളി. ഇതുനുണ്ടെന്ന നമ്മുടെ ആശയവിസ്തൃതികൊണ്ട് സാധിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും പ്രതിപന്നിയെ വണ്ണിക്കുന്നതുകൊണ്ടേ നമ്മകൾ തുള്ളിയാകയുള്ളി. ഭിന്നാഭിപ്രായം കേരാക്കുന്നവോർ കോപിക്കയല്ല, അല്ലിക്കയാണു വേണ്ടതു്. അബൈലംബന്നുണ്ടാണെന്ന പ്രത്രക്ഷമായ ദൂഢ വിശ്വപാസങ്ങളുണ്ടായാലും അവരെ വിശ്വപ്രസിക്കയും ചെക്ക

കൊള്ളിക്കുന്നതിൽ ദോഷവില്പനയും, എതിരാളിയുടെ ബുദ്ധിമോശമായിരിക്കും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു്; അതെങ്കിലും ഉണ്ടാവുന്ന സമാധാനിക്കാം. എന്നതെന്നായപ്പു, വേറെ ന്റും തന്നെ മുല്ലാത്തപ്പോൾ ഇതു ആഡവിശ്വാസങ്ങൾ എന്നെങ്കണ്ണം പ്രചാരമുള്ള വയാഞ്ചനാവിച്ചാർജ്ജു പരി ശോഭിക്കുന്നതിലും വിരോധമില്ല. നിരുത്തിയുണ്ടാക്കിൽ മുന്നപോരായിട്ടും രിടത്തേക്കു പറപ്പുടാതിരിക്കു. മുന്നാ മതാരാശ്ശേ തേടിപ്പിടിച്ചു് തന്റെ അഭിപ്രായസ്പാത ഗ്രൂപ്പേത പ്രവൃഥം ചെയ്യണമെന്നില്ല. ശക്കങ്ങൾ നോക്കാൻ തന്മുള്ളപ്പോൾ നോക്കു; ഇപ്പാത്തപ്പോൾ ദ്രോഗിക്കുന്നും വേണ്ട. സാധാരണ പ്രവാരമുള്ള അഭിപ്രാ യങ്ങൾ തെററായാലും ശരിയായാലും ഓരോതരം മനോഗ തിയേധാണ കാണിക്കുന്നതു്. അതു കേരക്കാൻപോലും ക്ഷമയില്ലാത്തവർ അഭ്യവിശ്വാസം ഒഴിയുവാൻ വേണ്ടി ഭവ്യാഗ്രിയെ പ്രകടിപ്പിച്ചു വശ്രമാരായിത്തീരകയാണ ചെയ്യുന്നതു്; ധമാത്മമായിട്ടുള്ള എത്ര തത്പരവും എപ്പോ വക്ഷമുള്ള ഒരു പൊതുസ്പത്രായതുകാണ്ടു് എതോ രാഹിത്തിനാം ആ ആശാനം കിട്ടുമോ അയാശ്ശേ സെന ഹാർദ്ദിരത്താട്ടുകി എതിരേക്കുന്നേ വേണ്ടി. കോപം കൊണ്ടു് എതായാലും ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല; മനസ്സിനെ സ്പന്ദിക്കുന്നതുനിന്നുക്കി അലോചിക്കാനം അഭിപ്രാ യം ഉറയ്ക്കാനം ഉള്ള തന്റെടു നശിപ്പിക്കുന്നതുകാണ്ടു് ഉത്തരം മട്ടാനാണു് എഴുപ്പും. മറുള്ളവരുമായി യുക്തി വാദം നടത്തുവോൾ പറയുംവെച്ചുംകൊണ്ടായാൽ കൊ തു മുമ്പുന്നുടി എന്നിക്കാജ പക്ഷമുണ്ടു്. “കഴിതെ യാണു് എന്നെന്നു അജ്ഞത്തയും ഭവ്യാഗ്രിയുംകൊണ്ടു് ഇതു മുപ്പൊ നഷ്ടം വന്നു” എന്ന ക്രടക്കുടെ ബാധ്യിക്കുന്നതു്

ബുദ്ധിക്ക പാകത വരാനം ഓരോരിക്കലും മനസ്സിലാ ക്കിയ അശ്വിവുകൾ മറക്കാതിരിക്കാനം ഉപകരിച്ചേണ്ടാം.

ഒ. സംഭാഷണത്തിൽ എല്ലാഘോരം മനഃപൂർവ്വ മായ അഭിപ്രായങ്ങളെ സംശയിച്ചും തുറന്നപറയണം. മേഖല ഹിതമാരകമായിട്ടാണെങ്കിൽ പറയുന്നതിന്റെ ഉന്നശ്ശജി തവം തീക്ഷ്ണതയുംകൊണ്ടുവേണം സൗഹ്യാർദ്ദം നിശ്ചയി ക്കുന്നതു്; യമാത്മഭേദം ഇല്ലാത്തവർ മാത്രമേ മേഖല ഭംഗം രജിച്ചു ഭംഗിവാക്കം ‘ലൗകിക’തയും വിടാതി രിയുക. സാധാരണയായി ആളുകൾ യാമാത്മം മറച്ചു സംസാരിക്കുന്നതിനേ ശീലിക്കുന്നുള്ളൂ; മറുള്ളവന തെററ ചുവാൻ ക്ഷുദ്ധിബാധിക്കുന്നും. യമാത്മ ജനാനം മോഹിക്കുന്നവക്കും തങ്ങളുടെ യാമാത്മബന്ധി പുരതത്രിയണമെന്ന താപ്പിപ്പുട്ടന്നവക്കും ഇം രണ്ടു ബന്ധിതികളിലും വിരോധമുണ്ടാക്കുന്നുല്ല; എന്തെന്നാൽ, നാാം പലപ്പോഴം നമ്മുടെ ഓരോ പ്രവൃത്തികളുംപുരി പഴിക്കുന്നും പരിശോധിക്കുന്നും ചെയ്യുന്നണ്ടു്; അതു നാാം തന്നെ ചെയ്യുന്നതിലും മറ്റാരാധ ചെയ്യുന്നതിലും വലിയ വൃത്രാസം വിചാരിക്കേണ്ട കാഞ്ചമില്ല. പാരതത്തുകഴി തന്താൽ ഉടനെ മറുള്ളവൻ തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ മിരസാ വഹിച്ചു കീഴടക്കിക്കുണ്ടുള്ളുണ്ടുമെന്ന നിർബന്ധ മുള്ളു വരുണ്ടു്. അങ്ങനെ ചെയ്യാത്താൽ അവക്ക് വിരോധം തോന്നുകയായി. ഇങ്ങനുരോടു സംസാരിക്കുന്നതു കുറെ വൈഷ്ണവത്തെന്നു, നമ്മുടോടു എത്തേയോ ഉപരിയാണുന്നുള്ള ഭാവവും നമ്മുപുരി അധികമായ പുംബവും കാണുന്നിടത്തു് പല കാരണങ്ങൾക്കാണ്ടം സങ്കേത ചത്തിനാണു് ഇടയുള്ളതു്. മോശക്കാരനാണുന്ന നാശക തോന്നിയിട്ടാണെങ്കിൽ മുകുഷ്മിയുടെ ഏലംത്രം അതി

ഉസ്സുവർമായിതേതാനുകയില്ല; അയാളിൽനിന്ന് സിലിക്ക് കുന്ന ഉത്തരവുംകൊണ്ട് നാമായിട്ട് അയാളെ അനുസരിക്കുന്നു എങ്കിലും അതുപോലെ തീരെ ഉന്നേഷമില്ലാത്തതും ഒരുവിധം ഹാനികരമായിത്തന്നെ കരതാവുന്നതും അതിനും നമ്മുടെ അന്ത്യാദരവോടുകൂടി ബഹുമാനിക്കുന്നും നാാം എന്നതു പറഞ്ഞാലും ശരിവെയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നവ അമായിട്ടുള്ള സംഭാഷണവും.

ഡ൉. ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള വിമർശനങ്ങളിൽ യുക്തിവാദ ഔദിച്ചിലും മറ്റൊരു മുലമായ കരാറുള്ളടക്ക കുടുതലിൽ ചേര്ക്കാവുന്നയാത്ര. അതല്ലവസാനം ദോഷപീജ്ഞാന കൊണ്ട് മലിനമായി എത്തെല്ലാം കലാപങ്ങളും ഇവ യിൽനിന്നണണാക്കന്നതും! മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായ ഒരു അക്കേഷ്യപിച്ചും കുമേണ അവരേയും അക്കേഷ്യപിച്ചും തുടങ്ങുന്നു. യുക്തിവാദമല്ല വെറും വാഗ്പാദമാണു കാണാ രംഭിതും! വെറുതെ എത്തിക്കാൻവേണ്ടി മാത്രം മന്ദ്രാരാധ പരയുന്നതിനു വിവരിതം പരയുക എന്നായിട്ടുണ്ട് നമ്മുടെ നില. തൊൻ പരയുന്നതു മരുന്നാരാധ വണ്ണികക്കു, അയാളിടെ അഭിപ്രായം മുന്നാമതൊരാറു, ഇങ്ങനെ സ്വാധവും സത്യവും മനസ്സിലാക്കവാൻ കുടി നിഃം ഹമില്ലാതായിതീരീതനും. കാഞ്ചനായിട്ട് നന്നാം പരവാനി ല്ലാത്തവരോടും എത്തക്കാതിരിക്കുന്നും. ഒരു സംഘത്തിയെ തുടക്കം കാരോങ്ഗത്തെനും ഓരോ വഴിക്കു പോയി തുടങ്ങിയ കാഞ്ചനതന്നെ വിസ്തരിക്കുന്നു. രഹംകും ഒരു വാക്കോ സാദ്ധ്യമോ പിടിക്കിട്ടിയാൽ മതി, അയാളിടെ പോകും തന്മൂലസംഗതിയുമായി ഒരു ബന്ധവും കാണാകയില്ല; മരുന്നാരാധ എത്തിത്തും പരയുന്ന വാദങ്ങളെ ത്രാവിക്കരേണ്ടും

അവയുടെ മഹാപട്ടി പറക്കേണ്ടുതും ഒരു വഴിക്കു
തന്നെ പാതയുംകൊണ്ടിരിക്കും; മുന്നാമതൊരാൾ കേരി
എൽക്കോൻ ദെയൽമില്ലാതെ നേരം കേരിക്കാനും നേരം
പറയാനും തുനിയാതെ കാഞ്ഞും തെററി മനസ്സിലാക്കുക
യാണ്; അല്ലെങ്കിൽ വാദമല്ലെ ഉത്തരം 'മട്ടി മെഞ്ഞ
തെരു ശരണംപൂച്ചിച്ചു' മേലാൽ തക്കിക്കുന്നതു ഗൗരവ
ക്കിവെന്ന ഭാവത്തിൽ വാദത്തിൽനിന്നൊഴിയുവാൻ
നോക്കുന്നു. ഒരാൾ മാടക്കുക്കിക്കു കൊള്ളുന്ന ഏതും പറ
യാമെന്നു കയറി സ്പവക്ഷിം. തന്നെ ശിമിലമാക്കുന്നു;
മരറയാർ അയാളിടെ വാക്കെന്നീ വ്യാവ്യാനിക്കാൻ
തുടങ്ങുന്നു: മുന്നാമൻ 'തൊബ്രക്കിറി' ജയം നേടാമെന്നു
കയറുന്നു. വളരെ യുക്തിവാദങ്ങൾ കഴിഞ്ഞും തന്റെ
പ്രമേയത്തിനെതിരായ ഒരു തീരുമാനത്തിലാണ് ഒരു
വിദ്യാർഥി കലാം; മരറാൽ വിദ്യാർഥി പീരികകളിലും
ആരിതപ്പങ്ങളിലും പ്രിഷ്ടാന്തങ്ങളിലും കഴിഞ്ഞു
വാദമുഖ്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ല; മുന്നാമതൊരു വിദ്യാർഥി
വായ്പാട്ടി ക്ഷീണിച്ചു കൈകൊണ്ടുതന്നെ നോക്കാൻ
തുനിയുകയാണ്; ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്നയാണ്' ഒരു മഹാ
വിദ്യാർഥി ചില താങ്കികപ്രയോഗങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു
ആരിപ്പാരം ചെയ്തു വരുത്തുവരുമ്പുകയ്ക്കുത്തു നിതിനി ജയഭേദി
മുഴക്കുന്നതും; അയാളിലും കാഞ്ഞുതിന്തിന്തു സാരം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.
വിവരമുള്ളതുവർപ്പോലും ഇങ്ങനെ ചെയ്ത
ബോർഡുങ്ങളിലും പരിപ്പരവും മതിയെന്നു ബോധ്യാർത്ഥത
വരും അതിശാക്കാക്കും? വാഗ്മിലുംബന്നിയും താങ്കികരിതി
കളിലുംകൊണ്ടു മനസ്സിൽ വലയുടുക്കയല്ലാതെ പ്രയോജനം
നേരം ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല. ചെയ്തപ്പറിവിലുകൊരപ്പോലെ അവ
തട കൈഞ്ഞല്ലവും സാമർപ്പിച്ചും നന്മെ അന്യാളിപ്പി

കിന്നതേയുള്ളിൽ. സൂക്ഷ്മവോധത്തിന് ഈ പ്രയോഗവും ഫലിക്കുന്നില്ല. അതാനും എത്ര പ്രകാരത്തിലുള്ള തായാലും മാനിഡേണ്ടതുതന്നു; എന്നാൽ ബുദ്ധിയിൽ കൊള്ളിട്ടും തത്തിന് പുന്നകർത്തിക്കുന്നില്ല പ്രമാണങ്ങൾ വരയുന്നതു അതാനികളിടെ മുഖതയായി വിചാരിക്കാനേ യുള്ളിൽ. പറിപ്പംകൊണ്ട് ഇക്കാലത്തു നിത്യവുത്തിക്കു വഴിയുണ്ടാകുന്നതല്ലാതെ ബുദ്ധിക്കു വികാസം വരുന്ന നേം എന്ന സംശയമാണ്^۱. മറ്റൊരുക്കളും അഭ്യന്തര വരംകുടുത്തി നന്നിനും കൊള്ളിട്ടാതെ ഒരു ചുമട്ടുകളും തയാറാകുന്നു. അതിനു സപ്രതേയുള്ള മാർദ്ദവപ്പേട്ടതി പരീക്ഷയും ഗ്രൂഖിച്ചു സംസ്കരിച്ചു മാർദ്ദവപ്പേട്ടതി പരീക്ഷയും തയാറാകുന്നു. അതിനു സപ്രതേയുള്ള മാർദ്ദവപ്പേട്ടതി പരീക്ഷയും കാണകയില്ല; ഒരുനിലയിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ളവക്ക് വളരെ പ്രയോജനമുള്ള ഒരു സന്ധാര്യമാണെങ്കിലും സാധുക്കരാക്കുക; ഒരു ദിനുമഹമായ ചുമട്ടതനു. വിലയുള്ളവക്ക് അതുകൊണ്ട് വിലയുള്ളിൽ; വിലയിടിച്ചു വാങ്ങുവാനും സാധിക്കുന്നില്ല. ചിലക്ക് അതൊരു അധികികാരമുദ്ദയാണ്, മറ്റൊരു ചിലക്ക് അതും വെറും കളിപ്പാടുമത്രേ.

ഓ. യമംത്മജതാനത്തിനു വേണ്ടിയാണു നാം തിരയേണ്ടതു്; അതിലേയുള്ളിൽ അനേപാഷണം ഭക്ഷ്യവും അസംഗതവും അതു വിധത്തിൽ തുടങ്ങുന്നിലുള്ളു നുന്നത്യും നാം ഉത്തരവാദികളാണ്. യമാത്മതെന്തുക്കണ്ണ റിഞ്ചു മനസ്സിലാക്കാത്തതിനെപ്പറ്റി തോന്ത് പഴിക്കുന്നില്ല; നമ്മൾ അനേപാഷിക്കുന്നതിനേ കൈയ്ക്കുള്ളിൽ. അതാനുവോധം ഉണ്ടാകുന്നവർ നമ്മുടെ ഉച്ചരിതായ ബുദ്ധിസംഘത്മുദ്ദീപനാണ്, വിദ്യാർത്ഥി എഴു

തിരിട്ടിള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നോഴം വിഭ്രാമം തന്റെ സംഭാഷണം കേരഡക്കുന്നോഴം സംഗതിയുടെ സാര തേതയോ ഗൗരവത്തേയോ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് മതിൽ കയല്ല, അവതന്തെ രീതി കണ്ടുപിടിച്ചു് അനുകരിക്കുന്ന തിനേ അളളുകൾ ശ്രമിക്കുന്നുള്ളൂ. ഈ മിച്ചുമോഹ മാണം. യഥാത്മമായിട്ടുള്ള തത്പര്യം അക്കം പറയാം; അവയെ കാര്യകാരണബന്ധത്തോടും, മിതമായും, പൂർണ്ണ മായും, പ്രവൃംബനം ചെയ്യുകയെന്നതു് എത്രയോ കുറച്ചു അളളുകൾക്കു മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അളളുകളുടെ വിശദം വിത്തന്തന്ത്രിയു് അവരെ നിക്ഷിക്കുന്നതു ന്രായമല്ല; എന്നാൽ അവതന്തെ ഉള്ളഖണ്ഡം, തുച്ഛിക്കുവുകളും, നാണ കളിം നിർബന്ധമായിത്തീരുന്നോരും കോപിക്കാതെ നിവാഹവുമില്ല. എന്നാണു പറയുന്നതെന്നും എന്തിനായിട്ട് പറയുന്നവെന്നും മനസ്സിലാക്കാതെ വാദിക്കുന്നതു കേരഡക്കുന്നോരും പോതു പിടിക്കേണ്ട ഉള്ളൂ. നമ്മുടെ അധികാരത്തിൽപ്പെട്ടവരാണെങ്കിൽ താനേതാനിത്തന്നങ്ങളും നിർബന്ധിലഭും വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്നതു് എത്രയും അസാല്പമായിരിക്കും. ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടുക്കിൽ ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുണ്ട്; അവക്ക് മാല്ലു കൊടുത്തു സന്തോഷി പൂശു ശരിപ്പേടുത്താമെന്നു പിച്ചാരിക്കുന്നതു് ദരിക്കലും നടക്കുന്നതുമല്ല. ഈ വക കാര്യങ്ങളിൽ ഒരു മാല്ലും സാക്രട്ടീസു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഹാമ്പയിൽ ഇരിക്കുണ്ടതാണു്. “നിങ്ങളിൽ നിങ്ങളുടെ മകൻം അന്നുനായ മരുന്നാരാളിം ഓരോ അബ്ദവും പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നിരിക്കുണ്ട്; അല്ലോ അവനവൻ ചെയ്യേണ്ടതിനെ മനസ്സുകുംണിക്കു പരിശോധിച്ചു സ്വന്നം നിക്ഷിക്കാണും, പിന്നു വേണ്ടും മകന്നുപൂറി പിച്ചാരിണു നടത്തുന്നതു്, അതിന്നശേഷം

മാത്രമേ മുന്നാമനെന അരുക്കേഷ്ടപിക്കാവു്.” എങ്ങനെന്നെന്നയാളും അവനവഗസ്ത് തെററക്കെഴു മനഃപുവ്മായി പരിശോധിച്ച പ്രായശ്ശിത്തം ചെയ്യുന്നവക്കേ മററള്ളിവത്തെ കംത്തിൽ നായമായി പ്രവേശിക്കാൻ അർഹതയുള്ളിൽ. നാം മറ്റായത്തെനെ അപഹസിക്കുന്ന വാക്കുകളിലും ന്രായങ്ങളിലും തന്നെ നമ്മുടെ നേരേ പ്രയോഗിക്കുവാൻ ഇടയാക്കുന്നതു്. അതുമണ്ണാധന ചെയ്യുന്നവർ തെററക്കാരാബന്ധിലും മററള്ളിവത്തെ തെററക്കെഴുപ്പുറി പരിയാവുന്നതും പരയേണ്ടതും അതിം. അവനവഗസ്ത് ഭോഷങ്ങൾ കൂളിക്കിട്ടു മററായത്തെനെ നന്നാക്കുവാൻ സാധിച്ചുവെന്ന വത്തനാതല്ല; അനുനിൽ വേദത്തിനി ഉറച്ചിട്ടിപ്പാത്ര ഒരു ഭോഷഖീജം കണ്ണഡക്കെന നശിപ്പിക്കുന്നതുകാണ്ടു് അയാൾ നന്നാക്കാൻ ഏഴുപ്പുള്ളിവക്കും അതും തരം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുനന്നല്ല. തന്മൂലം തന്റെ തെററകളിലും അതേ തോതിൽ ന്രായശ്ശാധന ചെയ്യുന്നവക്കു് പരാക്രമ്പം ബാധകമായി വത്തനാതല്ല. പക്ഷേ, നിത്രുതയായിക്കണ്ടിവത്തന്നതു് ഇങ്ങനെന്നോ? നമ്മുടെ പുരകിലേയ്ക്കു നമ്മുടെ ദിശയിലേയ്ക്കു; ചെല്ലുമെങ്കിൽ നമ്മിൽതന്നെ കുറേ കൂട്ടി പ്രത്യക്ഷമായ സൂനതക്കെഴുയാണു നാം അനുനാരിയിൽ അപഹസിക്കുന്നതെന്നെ നമ്മുക്ക് ബോധുമായേനെന. ഒരു കൂട്ടി തങ്ങളിടെ കൂഷ്ഠം തങ്ങളിടെതോക്കുവോരു അഭിമാനിക്കുവും ചുക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു്, അനുനാരിയിൽ അതേ കൂഷ്ഠം കാണുവോരു യാതൊരു ന്രായമോ ചേർത്തേം കൂട്ടാതെ അപഹസിക്കുന്ന. ഇവരോടു മററായി സമാധാനവും പരയേണ്ടതില്ല; മററള്ളിവക്കും അതേ കൂഷ്ഠമണ്ണിനു പറയുന്നതു് നമ്മുടെ തെററ തീക്കുന്നതിനു

സഹായിക്കുന്നതില്ലോ. അതുമുഖ്യം ചെയ്യാത്ത മരം
ഷുർ തങ്ങൾക്കുള്ള കുപ്പും തിരിച്ചറിയാതെയോ ത
ങ്ങൾക്ക് അതു കുപ്പുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെയോ
നമോട് ചരയുന്ന സകല നൃാധാരണം നമ്മിൽ അതേരോ
പിക്കന്ന സകല ദോഷങ്ങളിൽ നമ്മിലും പതിനടച്ചു
അവക്കുതനെ കൊള്ളുന്നതാണെന്നു സമാധാനപ്പെട്ടുക.

സ്രീ. സമുദ്ദായാചാരപ്രകാരം അതുകൂടി തമി
ഉള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ ചില മണ്ണാർക്കളിൽ മരകളിൽ
അനുസരിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. എങ്കിലും മരം
ഷുരാക്കേണ്ട ഉള്ളിലുള്ളതു ചുറ്റു കാണിക്കാതിരിക്കു
യില്ല; അതുകൊണ്ടു് മരംഉള്ളവരെപ്പറ്റി ശരിയായ ഒരു
മതിപ്പു് അതല്ലെങ്കിലുണ്ടാകുന്നതു ഷാമ്പുരുത്തിയങ്ങൾമുല
മാണു്. ഈതിൽ കുറച്ചു സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അതുകൂടിടെ
വേഷവും ഭാവവും, അധികാരവും നിലയും, ഓരോ
വഴിക്കു് അവത്തെ ജ്ഞാനഗൗണത്വത്തെ സൂക്ഷിപ്പിക്കുന്ന
തായി അന്യാളിച്ചേയ്യുണ്ടോ. ഇങ്ങനുള്ളതെ വാക്കുകൾ മാത്ര
മല്ല, മുഖ്യതു കാണാനു വികാരഭേദങ്ങളിൽ, കൈകല്ലാശ
ങ്ങളിൽ, എന്നിയെടുത്തു വ്യാവ്യാനിക്കുന്നതിനും അതുകൂടി
അധികമിണ്ടാകും. കൂട്ടാം മനവും മയങ്ങി അടിമപ്പെടാ
തെ, അതെങ്കിലും സ്വന്തമായി വല്ല വാദവും ചുരുപ്പെട്ടവി
ച്ചാൽ അഞ്ചു തത്പരങ്ങളായി, മനുണ്ഡായ പരിചയ
ങ്ങളായി, നിരവസ്ഥവകമായ ഭാവങ്ങളായി—അംബലു
നാം എതിരാളിയെ സ്വീകരിക്കുവാൻ പല ശ്രദ്ധങ്ങളിലും
അവർ പ്രയോഗിക്കുന്നു. ഒരുമാതിരിക്കാൻ അതു
കൊണ്ടു് അതുപരമായതുന്നാരംകുണ്ടു്. ഈതിൽ കുല
ങ്ങാനില്ല. ചുഡയ പരിചയങ്ങളേണ്ടു്, അറബിവജ്ഞങ്ങളേണ്ടു്,

തതപ്രാണിജ്ഞാ എന്തല്ലാം കൊണ്ടുവന്നാലും സംശയ നിവൃത്തി വരുത്താൻ കൈല്ലില്ലെങ്കിൽ അവക്ക് എല്ല ശ്രദ്ധയാശ്രിതത്തു്? പരിചയംകൊണ്ടും ചുമതലകൊണ്ടും അവർ യോഗ്യരായിട്ടാണെങ്കിൽ മുത ശരീരങ്ങൾ ദഹാലേഷിള്ള സൂര്യനുകൾ പേറിനടക്കകയാണ്, അവയെ ഇന്ന തിരിച്ചു പരിശോധിച്ചു് പൊതുതപ്രാണികൾ മനസ്സിലാക്കി വാദമുഖ്യങ്ങളും പ്രകാരം അഭിഭ്രംബിക്കയായിരുന്ന ചെയ്യേണ്ടതു്. എല്ലാത്തരം അധികാരപ്രയോഗങ്ങളിലും മനസ്സു ക്ഷോഭിക്കുന്നതുംപോലെ, വാഗ്പാദങ്ങളിലും അധികാരപ്രമത്തത കാണിച്ചു് നൃായവും യുക്തിയും മറയ്ക്കാൻ നോക്കേണ്ടോഴം ഉന്നസ്തി വിചരിതപ്രഥമം തോന്നും. ഇത്തരം ആളുകളെ പുറി നൂക്ക തീരെ ബഹുമാനം ഉണ്ടാക്കാൻ തന്മിലു. അവക്ക് വാസ്തവതിലിള്ള മഹതപ്രഥമം തന്നെ നമ്മുടെ ദിശയിൽ കാണുന്നില്ല. എടുത്തിരിക്കുന്ന ചുമടിനെ കൂടാം ബലമുള്ളവന്റെ നല്ല ബലവാനാണെന്നും ഇതിലും വലിയ ചുമതലകൾക്കും പ്രാണിനാണെന്നും തോന്നിക്കുന്നതു്; ചുമടിന്റെ ഭാരംകൊണ്ടു തള്ളംപോയവൻ അവൻറെ കൈല്ലിന്റെ പരിമിതിയും ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷീണതയും പ്രത്യുഷമംക്കുന്നതേയുള്ളൂ. അതുപോലെ ഒന്നന്തും പ്രാണിച്ചിട്ടുള്ളവർ അതാരു സ്ഥാനത്തിന്റെ മഹതപ്രഥമം പ്രദർശിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവക്കുടെ നൃനായകരു പുറിയല്ലാതെ അവക്കുള്ള പ്രാണിയെപ്പറ്റി ആക്കം നിശ്ചയിക്കുന്നതിനും തന്മില്ലാതെയാക്കുന്നു. വലാ വിചപാ നാഞ്ചി അപ്രാണിമാരായിരിക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യവും ഇതുതന്നു. അതാനും എന്ന പരയുന്നതു് ഒരു ഭാരമേറിയ സാധനമാണു്; അതിന്റെ ഘടനം താങ്കുന്നതിനും അ

വക്ക് രക്തിയില്ല. ഈ രക്തിമത്തായ സാധനത്തെ മാലും പ്രൗഢത്തി സുക്ഷിക്കുന്നതിനോ സ്വാധീനംപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനോ അവർ ഫൊഫോൾ; രക്തി മാനാക്ക് അതിന്റെ രക്തി സഹായമാക്കുന്നതും. രക്തി യില്ലാത്തവർക്ക് അതും കിഴുമായിപ്പോകുന്നു. നമേം ഭരിക്കാനും നയിക്കാനും ഒരുജ്ഞനാവർ നമേംപ്പോലെതന്നെ കൈല്ലുള്ളിട്ടും വരായാൽ പോരാ; അവർ എത്രക്കണ്ട കൂടുതൽ ഭാരം ചെറിക്കുന്നവോ അതുകണ്ടഡിക്കം ശേഷിയുള്ളവരായിരിക്കും. നമ്മിൽക്കവിയുനില്ലെന്ന് വരുമ്പോൾ നമ്മിൽ എത്രയോ ഹീനമാണോ അവരുടെ നില.

ഒ. ഭംഗിയായും കണ്ണിശമായും പറയുന്ന എല്ലാം തന്നെ ശരിയാണെന്ന വിശ്വസിക്കുതും. പച്ചം മറേരാ ദോഷത്തുടെ വാക്കുകൾ അത്മമോ സദ്ധാരണമോ നോക്കാതെ പ്രയോഗിക്കുന്നവരാണോ. മനസ്സിലായിപ്പെട്ടിരുത്തു പറത്തു പിന്നമാറകു, അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ തുടങ്ങിയ വാദം ചൂത്തിയാക്കുക. ചിലപ്പോൾ അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആയം നേടിയെന്ന വരുന്നതാണോ. വാദമല്ലെന്നിൽ നമ്മുകൾ അത്രാവയ്ക്കായി തോന്നുന്ന സ്വാധീനം യുക്തികളും നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിലും അധികമായ രക്തിയോടുകൂടി പ്രതിപക്ഷക്കാരനെ പീഡിപ്പിച്ചുവെച്ചും വരും. തീക്ഷ്ണബുദ്ധിയുള്ളവരും വരും സംസാരിക്കുമ്പോൾ നുച്ചനക്കുരുതുടെ ദിനങ്ങളിൽ അറിവും വാദമുഖം വാക്കുകൾ പ്രയോഗിക്കുക. മറ്റുള്ളവരുടെ കാര്യത്തിൽ, ചുരുക്കുന്നതിൽ

ക്കാണ്ടിതനെ വിസ്തരിപ്പിക്കണം; ശരിയായി നേര പറ യുന്നതു് അറിയാതെയും സംഭവിച്ചേണ്ടതാം. അതിനു പ്രത്യേകം ഒരുമം ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കയില്ല. അഴീകൾ കൂട്ടം കൂട്ടി നിൽക്കാണ്ടോരു പരിചയമുള്ള നേര രണ്ട് പേരു മാത്രം കണ്ണാട്ടും എല്ലാവരേയും അടച്ചു് അഭിവാദ്യം ചെയ്യാൻബോള്ളേ? മുഖ്യമാണും ധാരാചരിക്കമായി ഒരു ശരി യായ അഭിപ്രായം പറയുന്നതു് എത്രയോ കേരാക്കാരു എണ്ണു്; അവർ അതരോ പരഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതു പ്രയോഗിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. അവർ പറയുന്നതിനെ വേണ്ട സ്ഥാനത്തു വെച്ചു ഫലിപ്പിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കാൻ ഒരുപെട്ടതു്. അവക്കു് അതുകൊണ്ട് നമ്പിയുണ്ടാകയു മില്ലു; അവർ അതുകൊണ്ട് നന്നാകയുമില്ലു. നാാം ധമാ സ്ഥാനത്തു യോജിപ്പിച്ചു വുംവ്യാനിക്കന്നോരു അശ്രൂത നേരയാണു് അവരും ഉദ്ദേശിച്ചതെന്ന ഭാവിച്ചു തെളിയുന്നതേയുള്ളൂ. കുറം പറയാനും ആക്കേഷപ്പിക്കാനും അല്ല മറ്റൊള്ളുവക്കു് അറിവുപാദാർക്കാനാണും മനസ്സുൾ ശ്രമി മേഖലക്കെന്നാണു് ആപ്പുവാക്കും. പക്ഷേ, ഇങ്ങനുള്ളതെ കാഞ്ഞത്തിൽ ഇതിലെണ്ണാനിനും തുനിയേണ്ടെന്നു വെ യൂം നിവൃത്തിയുള്ളൂ; അവർ ക്രൈസ്തവി അബേജുമാം രാകാതെ വസ്തുത ഗ്രഹിക്കവാൻ വിഷമമാണു്.

പ. മണിത്രരവും വിശ്വസിത്തരവും ഉപദേശം കൊണ്ട് മാത്രം മാറ്റാവുന്നതല്ലു. യുദ്ധക്കൂദാരത്തിൽവെച്ചു പ്രസ്തുതിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ദൈർଘ്യമണ്ഡാക്കുന്നില്ലു. നല്ല പാട്ട് കേട്ടതുന്നുകൊണ്ട് മാത്രം നല്ല പാട്ട്കാരനാകയുമില്ലു. വളരെ പഴക്കംകൊണ്ട് വരേണ്ട യോഗ്യതകളുണ്ടു് ഇവയെല്ലാം. മണിത്രാക്കും വിശ്വസിത്തരക്കും വിശ്വഷിച്ചു് ഒരു സ്വ-

വക്ക് ശക്തിയില്ല. ഈ ശക്തിമത്തായ സാധനത്തെ ഉള്ള പ്രൈഡ്ത്വി സുക്ഷിക്കുന്നതിനോ സ്പാസിനാഡോലെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനോ അവർ മുഖ്യമാരല്ല; ശക്തി മാമാക്കേ അതിന്റെ ശക്തി സഹായമാക്കുന്നതും. ശക്തി തില്ലാത്തവർത്തിൽ അതും കിഴുമായിപ്പോകുന്നു. നമ്മുടെ ഭരിക്കാനും നയിക്കാനും ഒരുണ്ടുനാവർ നമ്മുടെപ്പോലെതന്നെ കൈല്ലുള്ളവരായാൽ പോരാ; അവർ എത്രക്കണ്ട കൂടുതൽ ഭാരം വധിക്കുന്നവോ അതുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മിൽക്കവിയുന്നില്ലെന്നു വരുമ്പോൾ നമ്മിൽ എത്രയോ ഹീനമാണോ അവരുടെ നില.

ഒ. ഭംഗിയായും കണികമായും പറയുന്ന എല്ലാം തന്നെ ശരിയാണെന്ന വിശ്വസിക്കുതു്. പച്ചതം മരേരാ രോദത്തിൽ വരക്കുകൾ അത്മമോ സജ്ജമോ നോക്കാതെ പ്രയോഗിക്കുവരാണോ. മനസ്സിലായിപ്പെട്ടുള്ളതിൽ അതു പറത്തു പിന്മാറുക, അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ തുടക്കിയ വാദം ചൂത്തിയാക്കുക. പിലപ്പോരം അതുകൊണ്ടു തന്നെ ജയം നേടിയെന്നു വരുന്നതാണോ. വാദമല്ല തതിൽ നമ്മുൾ അത്രാവശ്യമായി തോന്നുന്ന നൃായ ക്ഷേത്രം യുക്തികളും നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിലും അധികമായ ശക്തിയോടുകൂടി പ്രതിപക്ഷക്കാരനെ പീഡിപ്പിച്ചുവെ സം വരും. തീക്കൂണ്ടുല്പിയുള്ളതുമായി സംസാരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ അത്മം മനസ്സിലാക്കിയും വാദമുവു കുറുക്കുന്നതിൽ മുട്ടലായി മനസ്സിലാക്കുന്നു അവശ്യമില്ല. പൊതുവും ഒരു അഭിപ്രായം പറത്താതെ അവരു

ക്ഷോണ്ടതനെ വിസ്തരിപ്പിക്കണം; ശരിയായി നേര് പറ
യുന്നതു് അറിയാതെയും സംഭവിച്ചുക്കൊം. അതിനു ആ
ത്രേകം ഒരുമം ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൂടി കൂടും
അടി നിൽക്കുന്നോടു പരിചയമുള്ള നേര് രണ്ട് പേരു
മാത്രം കണ്ണാട്ടും എല്ലാവരേയും അടച്ചു് അഭിവാദ്യം
ചെയ്യാൻമുള്ളും യാദുച്ചരികമായി ഒരു ശരി
യായ അഭിപ്രായം പറയുന്നതു് എത്രയോ കേരിക്കാടു
ണ്ടു്; അവർ ആരോ പരഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതു മന്ത്രാഗ്രിക്കക
മാത്രമേ ചെയ്യുന്നതു്. അവർ പറയുന്നതിനെ വേണ്ട
സ്ഥാനത്തു വെച്ചു ഫലിപ്പിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കാൻ
ഒരുവൈദ്യത്തു്. അവക്കു് അതുകൊണ്ട് നദിയിണ്ടാകയു
മില്ല; അവർ അതുകൊണ്ട് നന്നാകയുമില്ല. നാം യടാ
സ്ഥാനത്തു യോജിപ്പിച്ചു വ്യാവ്യാനിക്കുന്നോടു അതുത
നേന്താണു് അവരും ഉദ്ദേശിച്ചുതെന്ന ഭാവിച്ചു തെളി
യുന്നതേയുള്ളൂ. കററം പറയാനും ആക്രോഷപിക്കാനും അല്ല
മറഞ്ഞുവരുക്കു് അറിവുപദ്ധതിക്കാനാണു മനസ്സുകു് അതി
മേഖലക്കെന്നാണു് അപ്പുവാക്യം. പക്ഷം, ഇങ്ങനുത്തരം
കാഞ്ഞത്തിൽ ഇതിലെണ്ണാനിനും തുനിയേണ്ടണേ വെ
യും നിവൃത്തിയുള്ളൂ; അവർ ക്രൈസ്തവി അബൈദ്യനും
രാകാതെ വസ്തുത ഗ്രഹിക്കുവാൻ വിഷമമാണു്.

വ. മണിത്രരവും വിശുദ്ധിത്തരവും ഉപദേശം
കൊണ്ടു മാത്രം മാറ്റാവുന്നതല്ല. യുദ്ധക്കൂദാതലിൽവെച്ചു
പ്രസംഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദെയ്യുമണ്ണാകനില്ല. നല്ല പാട്ട്
കേട്ടതുകൊണ്ടു മാത്രം നല്ല പാട്ടുകാരനാകയുമില്ല. വളരെ
പഴക്കംകൊണ്ടു വരേണ്ട യോഗ്യതകളാണു് ഇവയെല്ലാം.
മണിത്രാക്കും വിശുദ്ധിക്കുകയും വിശ്വേഷിച്ചു് ഒരു സപ-

ഡോക്ടർ കുടിയുണ്ട്. അവക്കും ഉള്ള തിൽ കുടത്തായ അൻറി വിനും ഒരു താല്പര്യമില്ല. ഒരു മാതിരി വിവേകജ്ഞാനമുണ്ടെങ്കാണും ഒന്നിലും തുള്ളി വരാതെ എന്നും അതാരാത്രും ബുദ്ധിയെ അയയ്ക്കുന്ന സ്പാനാവമുള്ളതും. ഭവ്യാർഥിയും ദരിംഖാനവും ഉള്ള വക്കും തങ്ങൾക്കുള്ളതുവെച്ചു സന്ദേശിക്കാനും അധകരിക്കാനും ഒരു സങ്കോചവും ഇല്ല. ഈ ഭാവംകൊണ്ട് അവർ പൊതുജനങ്ങളുടെ പ്രസ്തിയിൽ സ്പതിയുള്ളതിൽ കവിതയെ മാഹാത്മ്യം നേട്ടകയും ചെയ്യുന്നു. വാദത്തിൽ ഭവ്യാർഥിയും കോച്ചവും എഴുപ്പ് പ്രത്രക്ഷപ്പെട്ടതുന്നവർ മണിമാരാണും. സംതുഷ്ടി, ഒരു ബാട്, പരപ്പും, ആർലോചനാഭാവം, ഗൈറ്റവത്പാം ഇരു ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കും എല്ലാം തികഞ്ഞു ഒരു ജീവിയുള്ളതു കഴിത്തുന്നതു.

എ. സംഭാഷണത്തിൽ ഏതുയും വ്യാദയരഗമായി കൂടിയുള്ള സർസവാജ്ഞാനാണും. സൗഹ്യാർദ്ദമുള്ളവർ തന്മീയിൽ സമേരിക്കുന്നവോരും ഒന്നിനെന്നും തടഞ്ഞുവാക്കുകയെ സരസമായി കളിയാട്ടി തമ്മിൽത്തമ്മിൽ സപ്രസംഭാഷണത്താട്ടുകൂട്ടി “മുരാരി”യാക്കുന്നതുപോലെ സുവകരമായിട്ടുണ്ടുംതന്നെയില്ല. സപ്രാതനത്തുപാലെ യാദി ചരികമായി ഉണ്ടാകാവുന്ന ഒരു വാഗ്പിലാസമാണും ഇത്തരം സപ്രാംഗീസ്ക്രിപ്റ്റ്. എന്നും നീറം എത്തുതോളം സപ്രാതനത്തുപാം കാണിക്കുന്നവേരും അതുനേരംാളിം സപ്രാതനത്തുപാം നേരംാണും കുറഞ്ഞിക്കുന്നതു സമാതമില്ലജിൽ അടിഭ്യം തുന്നിയതതും. ചിലപ്പോൾ വീഡിയോചി റിക്കാത്ത കുറഞ്ഞിക്കുന്നതു കുറഞ്ഞിരിക്കണം. മുഖപ്രസാദം മങ്ങാതെ കേട്ടുകൊംബിരിക്കിപ്പാണും തന്ത്രാരംഗത്തിനിക്കണം.

എതിർക്കുമ്പിയുടെ വാക്കിനോത്തെ മറ്റപട്ടി പറവാൻ ഉടനെ സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതിരിനെ വലിച്ചു നീട്ടി ക്ഷേദ്ധിക്കേണ്ടോ, അതിനേതെ മിസ്രാവാദം ഷുരപ്പുച്ച വിക്കരേണ്ടോ ചെയ്യുതതു്. വേദരാഖിക്കയെ തനിക്കും തന്റെ കിട്ടുമെന്നു സമാധാനപ്പെട്ടു തല കുനിക്കരേയെ വേണ്ടു. എന്നും ലാഭിക്കാമെന്നു് ഒരു കൂദ്രവടക്കാരെനും കുത്തു നീലു. മിക്കവരും ഉത്തരം മുട്ടേം മുഖം കുറപ്പിച്ചു കോപത്രേതാട്ടകുടി മറുള്ളവരെ തേസിക്കാനാണു് ഒരു രൂപചുന്നതു്. ഈ വളരെ കുഴുമായിട്ടുള്ള കാഞ്ഞമത്രേ. അവത്തെ പശ്ചാത്തം മാത്രമല്ല ക്ഷമക്കേട്ടും കുടി പ്രത്യേകിയാക്കി അവർ പരിഹാസത്തിനു പൊതുമാകുന്നു. ഈ ഒന്നുള്ള വാഗ്പരിലാസങ്ങളിലാണു് മറ്റു സമയങ്ങളിൽ പ്രാണത്താൽ വിരോധം തോന്തിയേക്കാവുന്ന കാഞ്ഞങ്ങൾ നേരനേംക്കാണ്ടി അഞ്ചോട്ടുമിഞ്ചോട്ടും മനസ്സിലാക്കി തമിൽത്തമിൽ നന്നാക്കവാൻ അധികം സൗകര്യം മുള്ളുതു്. വാക്കുകൾ കവിതയും കൈകൊലുക്കുരുക്കൊണ്ടുള്ള സാഹസ്രയോഗങ്ങളിൽ ദരിക്കലും ചാട്ടവാൻ എടയാ ക്കുകയുമെത്തു്.

പഠം. സംഭാഷണത്തിൽ അവനവെന്നപുറിപ്പുറ യുന്നതു ഫോർമായിട്ടാണു വെച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ അവനവെന്നപുറവി. സംസാരിക്കവാൻ മട്ടിക്കന്നതു ബെയ തുക്കരവാബന്നും സംശയിപ്പും അവക്കാശമുണ്ടു്. നല്ല മിനോളുംപുരുഷം. സ്ഥാതനത്രപ്രവൃം ഉള്ളവർ എല്ലായോളം മറുള്ളവരുടെ അനഭ്യോംപ്രോബലെ തങ്ങളിടെ അനഭ്യ തൃതയും അസ്ത്രപദ്മാക്കിയാണു് അഭിപ്രായങ്ങളും കുമ രഘുത്തന്നുതു്. അവരും സ്ഥിരപ്പുട്ടത്രവാൻ മറുള്ള

വങ്ങങ്കരുപോലെ തങ്ങളിടേയും മനോഗതിയും പരിചയ വും പ്രസ്താവിക്കാതെ കഴിയുകയില്ല. യമാത്മജണാനവും മനസ്സപാതത്രപ്രവും കാണിക്കുന്ന വഴിതന്നുതാണു ശരിയായ മന്ത്രാദയും; അല്ലാതെ അവർ സ്വയം മതിമറ നിട്ടോ അധക്കാരംകാണേണ്ടോ ചെയ്യുന്നതാണെന്നു ശക്കിക്കുത്തു്. അവനവൻറെ മഹത്പൊന്തു് എത്രയുണ്ടെന്നാറിയാതെ സംസാരിക്കുന്നതു്, തനിക്കുള്ളതിനെ കുമതിലെ ധികം വലുതാക്കിപ്പുരുയുന്നതു് എന്നും ചീത്തതനെ. അവനവനെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചുകൂടെന്നു് ഒരു നിയമവ മില്ല. ദൈവത്തെ നമ്മിലും സ്നേഹിക്കുന്നു; അദ്ദേഹത്തെ പ്പറ്റി നമ്മെപ്പൂബലയുള്ള അറിവുമില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി എത്രതനെ പറഞ്ഞാലും തുഷ്ടിയാക്കാണേണ്ടോ?

— : : —

ഓ. ആരുത്തമസംഘമന്നാം.

ഡ. മനുഷ്യർ സ്വപ്രക്കരിക്കുന്ന വാടകയ്ക്കു വിളിക്കാട്ടക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്; അവർ സ്വയം പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല, മറ്റൊള്ളിവർവ്വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതെയുള്ളിൽ. വാടകക്കാരാണു് അവരല്ല തങ്ങളിടെ ഭേദഗതിൽ അധിവസിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ ഒരു കാണ്ണം പ്രത്യേകം നിശ്ചിയന്തീകരിക്കുന്നതു്. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാധാന്യം വെയ്ക്കുന്നതു് അതിപ്രധാനമായ സംഗതികൾക്കു പാടിള്ളി; അങ്ങനെ വേണ്ടിവരുന്ന സംഭാവന അവും മാണം, ആക്കംവേണ്ടി അവലുംപോലെ എത്രംബുചെയ്യുന്ന

ಪಲಭರಣ್ಯಂ ಕಳತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬ್ಬು. ಅವರು ಚೆಗಿಯ ಕಾಣುತ್ತಾರೆಂದ್ರಿಯ ವಳ್ಳತ್ತಂ ತಜಪೋಳೆ ಉಂಟಾಸಿಗಮಾಡಿ ಚೆಯ್ಯಿಗಾತೆಯಿತ್ತಿ. ಅವಕ್ಕ ತಾಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತಿದ್ದುಂಟಾಂ ಇಲ್ಲಾತತನ್ನುಂಟಾಂ ಸಪರಿ ಮಾತ್ರಾಂ ಅಂತಾಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುಂ ಈ ವ್ಯಾತ್ಯಾಸವಾಗಿಲ್ಲ; ವಳ್ಳತ್ತಂ ಚೆಯ್ಯಾಗಿತ್ತಿದ್ದುಂಟಾಗಿ ಮರಿತ್ತಿರುತ್ತಿರುವೆಂಬಿ ವಾಗಿ ಕಹಿಗಾ ತಿರಿಕೆಮೋ? ಅವಕ್ಕ ಬಲಸ್ತ್ವಾರ್ಥಕರು ಉತ್ತಿದ್ದುಂಟಾಂ ಸುಖ ಇತ್ತಿ; ಪಕ್ಷ ಎಂದ್ದುಂಟಾಂ ವಳ್ಳಿ ಜೋಲಿಯಂ ವೇಣಿಮಣೆಗೆ ಉತ್ತಿ. ಇಂದೋಫ್ ಪೋಕಾಗಿತ್ತಿ ಪ್ರಸರಿಸ್ತಿಲ್ಲ, ಅಂತಹಿತ ನಿರ್ತಹಾನ್ ಕಣಿಹಾತತತತತತಹಾನೆಂಬು. ಚತುರಿತ ಉತ್ತಿ ಇನ್ನ ಕಳ್ಳಿಗೆ ಈ ನಿಲ ವಾಗಿಗಾವರೆ ಉತ್ತಿ ಬಲಸ್ತ್ವಾರ್ಥ ಇತ್ತಿರುತ್ತಿ. ಎಂಬಾತ ಮರಿ ಚಿಲಕ್ಕು ಅಂತಹಿಗಣಯಿಲ್ಲ, ಅಂತಹಿಗಣ ಮಣೆಗಾಗುಣಂತರಹಾನೆಂಬಿಂ ಯೋಗ್ಯತಹಾನೆಂಬಿಂ ವಿಲ್ಲತ್ತಂ ಚೆಯ್ಯಾಗಿತ್ತಾನು; ಕಟ್ಟಿಕಹ್ಯ ತೆಂಡಿಲಿಲಿಂಬಾಟಿ ಉರ ಹಣಗಾತುಪೋಳೆ ಇವತಹಿಗಣ ಅತಮಾವಿಗೆ ಗಣಿತಹಿಕಿಹಣ ಶಿತಗಾಳೆಲೆ ಸಪಸ್ಯತಯಾಹಾಕಾರ್ಯಿತ್ತಿ. ಅವರು ಸಪರಿ ಎತ್ತಾರ್ಯು ಉಪಾರ್ವವಿಹಿತಾಗೆ ಅತ್ಯಾರ್ಯಂ ಇರಿತ್ತಿರುತ್ತಿರುಕ್ಕು ಉಪಕಾರಿಕಿತ್ತಂ ಅತಿಗಣಗಾ ಪರಯೆಣಿಯಿರಿಕಣಿ. ಸಪರಿ ಸಂಪಾದಿತತಿತ ಕಿರಿತ್ತ ಪಕ್ಷವೆತ್ತು ಎಂಬ್ಲಾವಕ್ಕಂ ಹಾಕು ತ್ರಾಕಹಾಯಾಗೆಂಬು ಅತಿಂ ವಿಚಾರಿಕಣಿಲ್ಲ; ತನ್ನರ ಸಮ ರಾಧು ಅತಯಾಹ್ಯಾಲಾಧು ಯಾರಾತ್ತಿಂ ಹಾಕುಕಣಿಯಂ ಚೆಯ್ಯಾಗಿ. ಇತಿಂಣಿಂ ಸುಕ್ಷಮಿಕೆಣಿತಾಯ ಮರಿ ಸಂಗತಿಕರು ಉಣಿಗಣ ತೋಣಣಿಲ್ಲ; ಇತಯಂ ಯಾರಾಂತಿಪಂ ವೇರಣಣಿಲ್ಲಂ ಕಾಣಣಂತಿಲ್ಲ.

೨. ಲೆಂಕಿಕಾಚಾರಣವೆತ್ತಿಲ್ಲಾಂ ಇತರರತ್ತಿಲ್ಲತ್ತಿರುತ್ತಿರುವ ಯಾನು. ಅತಿತ್ರಾತಗಣ ಮರಣ್ಯಾರ್ಥ ತ್ರಾಕಹಾ ಸಪಭಾವ ಕಾರಾಯತುಹಾನೆಂಬಿಗಣ ತೋಣಂ ನಂತಹ ನಂಭಿತ್ತಿ

നിന്ന വേർപെട്ടതി പരകാൽക്കും കണക്കായി പ്രവർത്തി ക്കുന്നതു് ഒരു മഹത്പമാബന്നം സാമുദായികചംഗകൾ സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഈ വലിയ കാൽക്കളു്, പൊതുജനങ്ങി പ്രായം എന്ന ചരിയന്നതു് മുമ്മാജട അഭിപ്രായ മെന്നാൻ കണ്ണിട്ടുള്ളതു്. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ശരിയാക്കണമെങ്കിൽ അവരുടെ മനസ്സും തെററിക്കു തന്നു വേണം. സത്യംപോലെ പുരത്തു പെഞ്ചമാറി ഫാൽ കുറച്ചു വെച്ചമുഖ്യവും അസൗക്രംഖ്യവും ദോജിപ്പി സ്ഥാപിയും കാണാതിരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടു് സാമുദാ ധികനിയമങ്ങളെ ഭേദപ്പെട്ടുപാട്ടി അവനവുണ്ടു് പ്രശ്ന തത്തിമാർപ്പങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു് മുവ്പുജോലിയാണു്. നമ്മിൽ കവിതയും മറ്റു പലതിനേയും അനുസരിപ്പാൻ പഠിക്കിട്ടിട്ടു് വില്ലുളിക്കുട്ടു് അതുമുണ്ടു് കല്പിച്ചാൽ മതി; കൊള്ളിക്കേണ്ട കുറിയിൽനിന്നും ഉയർത്തി ലാക്ക നോക്കുന്നതു് കുറി തെററാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണുണ്ടു്. വെയ്ക്കുക. വളരെ വടക്കെ ശരിപ്പെട്ടതുവാൻ എതിർവാദത്തെയുള്ള വളരുള്ളക്കാണു് ചെയ്യേണ്ടതു്. അപ്പോൾ രണ്ടിനും മലപ്പുമായ ഒരു നില കാണാം. അതുപോലെ മറ്റുള്ളവുണ്ടു് കാൽപ്പം തന്നതാക്കി ദേഹി ക്കുയും, നമ്മുക്കുത്തി മറ്റുള്ളവും ദേഹിപ്പിക്കുയും ചെയ്യാതെ ഇടത്തരത്തിൽ അനേകാനും താഴുപ്പമുണ്ടായി ഒരു വഴി കാണാൻ സാലപ്പുമായിരിക്കും. ഈ സാധി ക്കുന്നയാർഡു് മനഷ്യജനാനത്തിനും പരിധി കണ്ണ വെന്നു ചരിയാം. അവനവുണ്ടു് യഥാത്മസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കി സമുദായത്തക്കാണ്ടിം അന്തുരെക്കാണ്ടിം തന്നിപ്പാണ്ടിക്കേണ്ട പ്രയോജനങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതോടു് കൂടി തന്റെ നിലയുള്ളതു് ചുമതലകളിം നേരായുള്ളും

த்தால்

க்ரங்கோடும் செய்தின். ஜிவிதக்கல்லத்திற்கு அல்லமகிலும் ஸ்ரூபாக்கி பேர்த்தி நூற்றுமையும்தவர் அவர்கள் வேளியும் அர்யிகர் மூர்யம் செய்தினில். ஸப்யை நன்றா கூண்டுமள்ளது வக்கு ஸ்ரூபேரேயும் ஸஹாயிக்காதை கடி கயில். நம்முட புயான்தும் அவர்கள் காண்டு கொக்குந்தாஸ்; தன்ற ஜிவிதம் ஸ்ராவமானும் துறு நிழையோடும் நிய்விக்காதைவர் மரத்து வரை அதி ஹேஜீ பரிசுயிழ்ப்பிலும் ஏன்றதுது கை ஸமாயாநமா கயில்; அது ஏக்கங்கேயும் புதுதிவிதலுமானிடே வரிகடியுதி.

ஒ. ஏது துறுவும் தால் சுமதலனேராத் எழுவும் ஞானமேயோடு, காநியுடை ஸாமந்த்ரதோடும் குகி வெண்ணாதுதான். பகை, அது ஏதுத்தேவென்கிவதை நோர் மாறுமலூதை கை பதிவாகவிவெண்டுத்து மந்தினை ஸப்ஸமிதி உபேக்ஷிக்காதை, அல்லது லோ அதிரை அதுசுக்கியைகாங்கி வேதனிழ்ப்பிக்காதை, அதுரோமூதோடுகுகி ஸுக்ஷிகளை. வெஒதை புவத்தி ஆகொள்விதான்து மதியெக்கிற வலிய ஞம் வேள்ளி வரிகடியில். உரக்கத்திலும் புவத்திழுகொள்ளிரிக்கான். புவுத்திழீலதை வூலிழுவ்மாயி நியஞ்சிக்கையுள்ள வேள்ளது. ஏது ஞமவும் பேரத்தை ஸஂபாநித்தி தேதோலும் அதிரை தாண்டாவுடை ரீதியிலும் ஸஂநதிக்கடு தத்தோலூயும் நடத்துநடையுதி. மந்தை மாறு அதிரை பூவ்வாபரவிதகொள்ளும் ஗ெயரவெற்ற அர்யி கமாகவியும் வெஒதை பூள்ளாக்கானதேயுதி. கேரை காண்டு தான் பலகும் பலவியத்திற்கு நிய்விக்கூட்டு நால்

കാണുന്നുണ്ട്; പലമാതിരി വികാരങ്ങൾ അവരെ പ്രേരിക്കുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ ചേറ്റ് ജീവനെക്കുടി അപകടത്തിലാക്കുന്ന ഒരു അതിന്റെ പരിണാമം എങ്ങനെയാലും വേണ്ടിപ്പുന്ന മനോഭാവം ഉണ്ടായെയുണ്ടാം. പടകളൈംകുടി കണ്ണിട്ടിപ്പുത്ത ഒരു മനഷ്യൻ ആ യുദ്ധത്തിന്റെ അവസാന വിചാരിച്ചു സൗംഖ്യപ്പെടുന്നവാൻം വരാവുന്നതാണ്. പൊതുക്കാർപ്പുസക്തികാണ്ട സ്പകാർന്നിവർഖണ്ടതിൽ ഉദാസിനത കാണിക്കാതിരിക്കാം. ആഗ്രഹത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണതയും മനസ്സിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കാലും പ്രതിബന്ധമേ വരുന്നതും. അവ കാർന്നിവർഖണ്ടതിലുള്ള താമസങ്ങളിൽ വിപരീതസംഖ്യകളുടെ ഘട്ടപ്രാഞ്ചം കാണാനോടു നമ്മുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങാലും പ്രതിബന്ധിക്കുന്നതും അവ പന്മികളും സംശയിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി വെള്ളും വിരോധവും ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നേരേമരിച്ചും, മനസ്സുമായാനാരേതാണും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായും പ്രവർത്തിക്കുന്ന വക്ക് രിക്കലും ഇടയിലുക്കം വരുന്നില്ല; സമയാസമയം പോലെ വിട്ടപിടിക്കുന്നതിനും, ടെക്നാക്കേ പത്രക്കേയും, കിട്ടനിടത്തോളം അപ്പോഴപ്പോഴായും സാധിക്കുന്നതിനും അവക്ക് വരുത്തയാണുകുന്നു. അമാവാ, തോറ്റ പിംബാ രേണ്ടി വന്നാൽ ഒരു ഭാഗമോ, മുഴുവൻമോ, നിരാകരിച്ചാലും വേരോങ്ങ സംരംഭത്തിനു തുനിയുന്നതിനു വേണ്ട മനക്കുത്തത്രം പ്രസന്നതയും ശേഷിക്കുയും ചെയ്യുന്നു. അത്രാലുംകൊണ്ടും പ്രതികാരേള്ളുകൊണ്ടും പ്രേരിക്കപ്പെട്ടവോരും ഇതു രക്ഷപ്രത്യേകിച്ചും കൗത്തിയിരിക്കുന്നും കോപം കൈകക്കൈ തജ്ജന്തുകയും അയാസം തുടക്കയും

ചെയ്യുന്ന; ദിരാമുഹക്കുകളും പ്രത്രോധകാരതക്കാളിൽ മുടി
യിരിക്കുന്നോരും പലപ്രത്രോധകകൾ സെഡകയും ~~TRICH~~ തുടങ്ങിയാണ്
ചെയ്യുന്നതു്. നേരനോക്കിയുണ്ടിട്ടും വൃഥാപാര
ശൈളിയാലും ഇതു അന്ത്രാസക്കി ചാത്രയാണോ. മന
സ്ത്രിയാം അവയവങ്ങൾക്കും സ്പെസിഫിക്കുക ഭാഗം വരുന്ന
തു് ഏതിലും അപകടമാക്കയേ ഉള്ളിൽ; ലാഭവും നഷ്ടവും
ഒരപ്പോലെ വിചാരിച്ചു മനസ്സുമായാനതേതാട്ടക്രമിക്കിയിരി
ക്കുന്നവക്ക് മനസ്സു് യഥാസ്ഥാനത്തിൽ നിരത്തി പ്രവ
ത്തിക്കാം.

ഡ. പല കാഞ്ഞങ്ങളിലും കേരു സമയത്തു് ഏപ്പോൾ
നാതു മററും സൂനതയാണോ. കനിയാം മനസ്സു വേജാള
പോലെ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കുവാനാണോ ഇതിന്റെ ഫലം.
ചില സംഗതികൾ മനസ്സിൽ ആലോച്ചിക്കു
കയേ പാടിളിൽ; ചിലതു ഗാധമായി അലിക്കുക; എതാ
നാം ചിലതിൽ മനസ്സിനെ പ്രവേശിപ്പിക്കുക. മനസ്സു
കൊണ്ടോ ഏപ്പാ സംഗതികളിലും കാണുന്നാം അഫിപ്പാനാം
സാധിക്കുന്നതാണോ; പക്ഷേ അതിനെ പോഷിപ്പിക്കു
നാതു് അതിനോടിനാജുനു വസ്തുക്കുള്ളേക്കാണ്ടി വേണാം.
ഇപ്പോൾ അന്നയോജ്യങ്ങളായ വാദങ്കുടി എങ്ങനെനു
യുള്ള വയാണെന്നു പ്രത്യേകാ തന്നെ അറിയാവുന്നതാണോ.
പക്ഷേ, വിദ്യാഭ്യാർ പരിഞ്ഞിക്കുള്ളിട്ടുപോലെ നിയ
തമായ മനോവേഴ്സിൽനിന്നാണെങ്കിനെ വാദങ്കുളിം,
മനസ്സുക്കളുംകൂടിടെ പിടിപ്പുകേടുകൊണ്ടാണെങ്കിനെ വാദം
കുളിം ഓർത്തിരിക്കുവാൻ പരിചയിക്കണം. എതെന്നു
നിന്റെ പരിണാമം നമ്മുടെനു യഥാത്മമായി
കാണുവാൻ കഴിയുന്നവോ അതു സ്വാധമായ ആഗ്രഹ

മാണം”; എത്താനു മനോഭീഷ്ടികൊണ്ട് മാത്രം പ്രകാശി ക്ഷകയാൽ അന്തം കാണാതെയിരിക്കാംവോ അതു നിയ തമായിട്ടുള്ളതല്ല. ഈ അത്യർത്ഥിൽ ‘പ്രത്യും’ നാം നിർബന്ധമാരല്ല, ധനികനെന്നു നിർബന്ധനെന്നും ഉള്ള അവസ്ഥാഭേദം അഭിപ്രായവുത്രാസംകാണ്ടിണഭാക്തനാ തേയുള്ളി’ എന്ന പ്രമേയം സ്വീകരിക്കാം. കാമുവസ്തു കളിഡജ്ഞ നിർബന്ധപും പരിഹരിക്കാവുന്നതാണ്. അത്രീയമായ നിർബന്ധപത്രത്തിനാ പരിഹാരമില്ല. മന ഷ്രദ്ധകുടിയേ തീജവെന്നുള്ള സംഗതികൾകൊണ്ട് തുള്ളി വരുമെങ്കിൽ തുള്ളിപ്പുട്ടവാൻ വൈഷമുമില്ല; അതിലൂ കുറി പിന്ന എങ്ങനെന്നയാണു സാത്തുള്ളിയണ്ടാക്കന്നതു്? പലമാതിരി വിലയേറിയ വസ്തുകൾ പണമായും അഭേദം നാമായും മറ്റു പല വകകളുായും കൊണ്ടുപോക്കന്നതു കണ്ണപ്പോരി സാത്തുട്ടിസു് പറത്തുതു് “എന്നിക്കു മേ ണാത്ര എന്തെല്ലാം സാധനങ്ങളാണു്” ഈ കാണന്നതു്” എന്നാണു്. സപ്പുരയന്നുകൊണ്ട് മാത്രം ഉച്ചജീവിച്ചി അന്ന ഒരു തത്പരതാനി “എന്നിക്കു മാത്രമല്ല, എന്ന പ്പോലെ രോക്കക്കുടി കുടി ഇരക്കുകൾകൊണ്ട് വേലയെ കൂത്തു തിന്നാം” എന്ന പറയുകയുണ്ടായി. ഈതാണു് സ്വാധമായ ആലുവാങ്ങളിടെ പരിമിതി.

ഒ. നമ്മുടെ ദേഹരക്ഷയ്ക്ക് വേണ്ടി മാത്രം, പ്രത്യേകിയാൽത്തന്നെ നിയമിതമായ സപ്പല്ല സാധനങ്ങൾ നമ്മുടെ പരിചയയും സമൃദ്ധായനിലയുംപോലെ കുറച്ചുകുടി അട്ടാ മെന്നണ്ടു്. പതിവായിത്തീന്തിന്നിട്ടുള്ള ജീവിതകുമം എങ്ങനെയായാലും പ്രത്യേകിനിലാത്തപ്രകാരമുള്ളതാണെന്നു വകവെയ്ക്കുക. പഴമപരിചയത്തിന്റെ ശക്തി മുമ്പ്

പറഞ്ഞുവല്ലോ. നാം പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള രീതികൾക്ക് ലോപം വരുന്നതു പ്രാണസങ്കടമായിത്തന്നെ തോന്നും. ഇത്യേ മതിയെന്ന വൈയുക്കന്തിൽത്തന്നെ അസാധാരണമായ ക്ഷുമ വേണ്ടിയിരിക്കുന്ന; ഇതിനും കടന്നാൽ എവിടെയാണ് നിശ്ചതേഖനത്തെന്ന് അതും വിചാരിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ സാമ്പാദ്യങ്ങളിൽ അതും ഒരു വർഖിക്കരേതാണ് കൂട്ടുകാലത്തിന് ഇടക്കാട്ടക്കുന്നതെയുള്ളത്. അതുകൊണ്ട്, സ്വാധീനമുള്ളതും എഴുപ്പം കൈവശപ്പെട്ടതാവുന്നതും അതു സാധനങ്ങളെ മാത്രമേ അതും വരുത്തിക്കുകയും പതിവാക്കകയും ചെയ്യാവു. എന്നതെന്നായല്ല അതും വരുത്തിക്കുകയും, അവ സാന്നില്ലാതെ ഒരു ഔഷ്ഠരേഖയായിട്ടല്ല രണ്ടുവും കുടിച്ചുന്ന ഒരു സമവുത്തമായി ചരിക്കുന്നതിനും നിശ്ചാംഗിക്കുന്നും. ഒന്നാമത്തെ കുട്ടരാണ് 'ലക്കില്ലാത' മനസ്സുരുന്നു പറയുന്നതും; അതുാഹാരികളിൽ ഭരാഹാരികളിൽ ഇത് വർദ്ധിയിൽത്തന്നെ പെട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ തന്നെക്കവിത്തെ ജീവിതവയ്ക്ക് അക്കം അതും കിരുവും സുവന്നാശകരും അക്കിരിക്കുന്നും ഉള്ളതിനാൽ അതിനാലും സാമർപ്പം വേണ്ടും പലതും അവുരവക്ക്

എ. സാധാരണ ജീവിതം ഒരു നാടകംപോലെ വിചാരിക്കാം ഉള്ളതിനും നമ്മുടെ വേഷത്തിനുംവിതമായി നാമും കളിക്കുന്നും; പക്ഷേ, ഒരു വേഷം കെട്ടിയിട്ടുള്ളതു മാത്രമെന്നുള്ളതുവും ദരിക്കലും വിസ്തൃതിക്കുത്തിനും. പുരുഷയരിക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ ദേഹത്തിന്റെ അംഗങ്ങളുംബന്നും തെറവില്ലരിക്കുത്തിനും; ഉട്ടുപും ദേഹവും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയാൻമും സാമർപ്പം വേണ്ടും പലതും അവുരവക്ക്

കിട്ടുന്ന പുതിയ സ്ഥാനങ്ങൾക്കെടുത്തപോലെ മാറിമാറി ജനിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നതു്; അവരുടെ സ്ഥാന തേരുമും അവരേയും ബഹുമാനിക്കുന്നതു് തമിലുജി വൃത്രാസം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല; എവിടേയും ഈ പുതിയ അപത്തിലേ അവർ സഖ്യരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഗ്രാമഗായ ഒരു മനഷ്യൻ അധാരജീവ സ്ഥാനത്തിന്റെ ഭോഷ്ടത്തിനോ അസാംഗത്രത്തിനോ ഉത്തരവാദിയല്ല; അതുകൊണ്ടു തനിക്കു കുമാർത്ഥമായ തൊഴിലോ സ്ഥാനമോ അതിനിരസിക്കേണ്ടതുമില്ല. ലോകഗതിക്കുന്നതുപരമായിട്ടു് ജീവിക്കുവാൻ കഴിയു; ലോകത്തു് അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള തെന്തോ അതെല്ലാം നമുക്കും ആകാവുന്നതാണു്. ഉംഗി തുവെച്ചു നന്നാക്കുവാനേ ആക്കം പ്രാണിയുള്ളൂ. ഏന്നാൽ ചക്രവർത്തിതന്നെയായാലും സാമ്രാജ്യത്തിനുപരിയായ ഒരു മനോനിശ്ച വേണ്ടതാണു്. ഈ പദവിയും അധികാരവും തനിൽ വന്നേവുന്നിട്ടുള്ളതെതു തന്നെ അപ്രകാര മാക്കുന്നതിനു സാധിക്കുകയില്ലെന്നു് മനസ്സിലാക്കുന്നും. അവരെ നീക്കിവെച്ചു് ഒരു മനഷ്യന്റെ നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും സുവികരണതിനും കൊള്ളുകയില്ലകിൽ ഹര വിഭവങ്ങളെല്ലാം എന്തിനും കൊള്ളുംാം? വിവരിക്കുക്കുകളിൽത്തന്നെ നമ്മുടെ ഭാഗത്തെപ്പറ്റി എത്ര ഭോല്പുണ്ടായാലും, പ്രതിപന്നമികളുടെ മഹത്പര തെരു അഭദ്രിക്കുന്നതിനും സ്വപ്നക്ഷണങ്ങൾടെ അപനയ ഔദ്യോഗിക്കുന്നതിനും മനസ്സാനീല്യമില്ലാതെയാക്കുന്നു്. ഒരു സത്തുപ്രവൃത്തി നമുക്കു വിരോധമായി ചെയ്തുപോരുന്ന വന്നാലും അതിനും സ്വപ്നത്തെയുള്ള മാധ്യം തന്നും ചോദ്യാക്കുന്നതല്ല. വാദവിഷയങ്ങളിൽ സ്വാംപ്രായരീതു വിട്ടാതെ പിടിച്ചുകൊള്ളുക; മറ്റു കാഞ്ഞ

അഭേദ സംബന്ധിച്ച മനസ്സിനുള്ള നീതിബോധം മലിന പ്രചൃത്തിവാൻ ഇടയാക്കണമെന്നും കാഞ്ഞത്തെക്കറിച്ചപ്പാതെ മതശരവുംഖാക്കണമെന്നും. ഗൃഥമുള്ള ഭാഗത്തു ചേരുന്നതു കൊണ്ട് ദോഷമില്ല; പക്ഷെ, പൊതുസംഗതിയെക്കവറി മത്തും അവനവൻറെ ഉടൻകേട്ട പ്രത്യക്ഷമാക്കണമെന്നും.

ഒ. അനേകം ജനങ്ങൾ ഒരോ കക്ഷികളിൽ ചേന്ന്, നേതാക്കന്മാരുടെ അടിസ്ഥാവുത്തിൽ സ്വന്ത രാധ ആശകളിലും അടിപ്രായങ്ങളിലും ഉപേക്ഷിച്ചും, അന്ത മില്ലാതെ അബദ്ധങ്ങളിലും അനവധി അകാഞ്ഞങ്ങളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നതു കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. അവരുടെ മനസ്സെല്ലാം അപ്പുാഴപ്പുാർ സന്തോഷം തോന്നുന്നതിലേയും പ്രവേശിക്കുന്നതുവെന്നുമെന്നുള്ളൂ; അപ്പുകൂടി അവരുടെ ഉപേക്ഷ ഗംകാണ്ട മനസ്സുപാതയ്ക്കും അസൂമ്പിക്കുന്നു. അന്താവം ക്രുംഗനോദം ഈ സ്വപ്നാവം നന്നിനൊന്നു കവിതയുടെ തുയാശു ചെയ്യുന്നതും. ഒരു ദിവസം കൈക്കൊന്നാൽ മറ്റാളുടെ കിടാവിനെക്കൊല്ലുണ്ട്. സ്വന്തത്തും പ്രോബല സ്വപ്നക്ഷായരുടെ പ്രവൃത്തിയെ നിരീക്ഷിക്കുന്നതിനും അക്രൂട്ടത്തിൽനിന്നും പിൻവലിക്കുന്നതിനും തയാറാക്കുവരു മരകക്ഷിയിൽ ചേര്ത്ത് കണക്കാക്കുന്ന തേയുള്ളൂ. ഗൃഥമുള്ള ഭാഗത്തു മനസ്സാക്ഷിക്കു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതുതന്നു ഹാനികരമായിരിക്കുമെന്നും, മനസ്സുത്തുള്ളവനും തന്റെടം വിടാതിരിക്കുന്ന താണം വിജയപൂർമ്മായ മാർത്തമെന്നും അങ്ങം ചുക്കുന്നില്ല. ഏതു കാഞ്ഞത്തിലും മനോഭാവമോ തയക്കാലതെത്താല്ലുമോ മാത്രം കയറ്റിച്ചുന്ന ചാട്ടകയും, ചാട്ടിക്ക ഫിഞ്ഞതേജ്ഞം അതിലുള്ള ആദ്ധ്യാത്മക നിമിത്തതം തുന്നേട്ടം

വിടകയും ഏകലൈറ്റ് നന്നാല്ല. മനസ്സിനെ അക്കഷി ക്കുന്ന സംഗതികളിൽ ഈ അപകടം എപ്പോഴും ശക്തി ക്കേണ്ടതുമാണ്. ദൃഥിമോശതപംകൊണ്ട് സംഗതിക ഭൂത ഗൈരവം മുഴുവൻ മനസ്സിലാവാത്തവക്ക് ഈ കാരമുള്ള സന്ധികൾ ഒഴിത്തുപോകാമെന്ന പലപ്പോഴും സമാധാനിക്കാം. സാധാരണയായ ധിഷണാപാടവം ഉണ്ടെന്ന തോന്തരികയും ഈ മാതിരി അപകടസന്ധി കളിൽ പിന്നവാങ്ങുവാൻ കെല്ലില്ലാതെ വരികയും ചെയ്യ ന്നതു് എറെക്കുള്ളമാണ്. എതിലും മനസ്സിന്റെ ശക്തി യെ നിന്ന് തിരിക്കുന്നതു വിപരിതസന്ധികളിലുള്ള പരിഞ്ഞ മംകൊണ്ടതെന്ന വേണാ. കൂട്ടുകാലത്രു വന്നകുടാവുന്ന ഭൂസ്ഥാപകങ്ങളും പരമകാഞ്ചയേയും എറെക്കരെ ഈ വിധത്തിൽ നിയന്ത്രിക്കാവുന്നതെയുള്ളത്. അപകടം ശക്തി കാവുന്നവയിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കുന്നതുതന്നെയാണ് ഈതിനുള്ള ഉത്തമമാർന്നം. നേരുമിതമാരോടും ബന്ധുക്കു ശേഖരം എതിക്കാനിടയാക്കു കാഞ്ഞങ്ങൾ ഒഴിച്ചുവെയ്ക്കുക; തിള്ളാലും എത്രയും മനസ്സുമാധാനമുണ്ടക്കിലും മനസ്സിനു സന്ധിക തോന്തരായ ചീടുകളി, മല്ലപാനം മതലായ വിനോദങ്ങളിൽ ഉരുളപ്പടക്കതിരിക്കുക; അപവാദവും ദി ഷ്ടീത്തിയും ദയപ്പട്ടനവർ അതിനിടയാക്കിവരുന്നതായ പ്രവർത്തികളെ നിരാകരിക്കുക; മനോവികാരങ്ങളെ ശേഖരം ദി പിപ്പിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ അവജന്തെ ശീലിക്കുക; മനസ്സും അഡിക്കുന്നവർ ദോശങ്കുട്ടക്കളേയും കുഞ്ഞി തമാരേയും അകരിനിത്തുക; ഇതെല്ലാം മനസ്സി ഓമ്മിച്ച ചെയ്യാവുന്നതെയുള്ളത്. കനിൽക്കിന്ന നിവർത്തി ക്കുന്നതു നമക്ക് സാല്പുമല്ലാതെ വരും, പ്രവർത്തിക്ക

മതിരാതിരിപ്പാൻ എന്നും കഴിയുന്നതെയുള്ളിൽ. മഹത്പം കാണിക്കുന്നതിനവേണ്ടി കഴിയുന്നതും അലവച്ചിലുകളിലും ചുമതലകളിലും തേടി തണ്ടളിടുന്ന വൈദികവം പ്രത്യക്ഷപ്പെ ചുതേതണ്ടതാണെന്നോ ഒരു പക്ഷക്കാജണ്ടു്. അതു നിങ്ങയ മില്ലാത്ത സാധാരണമാർ അതിൽ അന്യാളിച്ചുപോകുന്നതു്. തനിൽത്തനെ ശക്യോട്ടക്കുടി പ്രവത്തിച്ചു പല മഹാമാജം ഉണ്ടായിരുന്നു. കേരരാ എന്ന മഹാൻ തന്റെ രാജുത്തിന്റെ കലാപത്തിൽ എതിർക്കക്കഷിയെ മരഞ്ഞു് ആത്മനാശം അടഞ്ഞു; നമ്മക്കു് അതു് ഒരു പ്രസ്താവനയായി കൈകൈക്കാളി ദാഖിലാവുന്നതല്ല. ക്ഷമ പരീക്ഷിക്കാൻ ഇടക്കൊട്ടക്കയല്ല വേണ്ടതു്; മനുക്കയുള്ളതനെ ഇടയാക്കാതെ സുക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം. അടി തടയുന്നതിനല്ല, നമ്മുടെ നേർക്ക് വരാതിരിക്കുന്നതിനാശം ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. അനുഭവത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ “മനസ്സു കതിരെ പരീക്ഷിക്കാതിരിക്കണെ” എന്നതനെ വേണ്ടം ചെക്കുവരേണ്ട പ്രാത്മികവാദം.

ഡി. തനിക്കു ഗൃഥമായ ആവലാധികം പ്രതികാരേച്ചുജ്ഞം അവകാശമുണ്ടെന്ന പലജം സമത്വിക്കാം രണ്ടു്. അതു പറഞ്ഞു നിമിഷത്തെ സംബന്ധിച്ചിട്ടും തേതാളം അതു വാസ്തവവുമായിരിക്കം. പക്ഷേ അപ്രതാതു സംഗതികളിടുന്ന അദിലാദ്ദേശവാദ അനുസ്ഥിപ്പിക്കുവോരും ആക്കം ഉരത്രാ ദിംകുദയ ഉള്ളി. ചില തെററിലുംരണ കുറ കരേക്കാലംകൊണ്ടു് മനസ്സിൽ സംശയിച്ചു പോഷിപ്പിച്ചു് ഈ നിലയിൽ എത്തിയതാണെന്നോ അനേപാശണംകൊണ്ടു് വോധപ്പെടുന്നുണ്ടു്. തന്റെ അബലം തനെ കാലപ്പുംക്കത്തിൽ സുഖഭവമാക്കുമ്പോൾ, താൻ

പ്രവർത്തിച്ച അനീതി പിന്നീടുള്ള സംഭവങ്ങൾക്കാണ്ട് ഗൃഹമാക്കമ്പേണ്ട വാദിക്കാത്തവക്കും ഈ തത്പരം വെളിവാകാതിരിക്കയില്ല. തന്റെ നാട്ടിൽ പലമാതിരി കലാപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരു രാജ്യാ ഭിമാനിയും സക്കപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ഭരണാധികാരികളുടെ അപഗയംകാണോ കാലവൈവഹരിതു തതാലോ സംഭവിക്കാവുന്ന ഈ പരിണാമത്തെക്കുറി തന്നെത്താൻ മറക്കുന്നതു ദേശാഭിമാനത്തിൽ പെട്ടെല്ല. പരസ്യവന്ന ജീവിതാധാരമായിക്കുറി അതിലേയുള്ള മിക്കനുവക്കല്ലേ തങ്ങളുടെ നേരക്കും അധികാരംപെട്ടു തന്നെ ദിവാനാം മംഗളത്തിനെപ്പറ്റി ഫേശിക്കേണ്ടു? സന്താനങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും ശാസ്ത്രമായിക്കുറി സ്വരാണും, അവയുടെ നഞ്ചാത്തിൽ വസ്തൂതെ കഴക്കി ക്കാണുന്നതും. അവന്നവൻറെ സംതൃപ്തിക്കായി മാത്രം ഒരു നല്ല കാഞ്ചുവം ചെയ്യുന്നവക്കും ധമാത്മം മനസ്സിലാക്കാതെ റിഡിൽവർ പറയുന്ന അപവാദങ്ങൾക്കാണ്ട് മനസ്സിലെക്കെടുണ്ടാകാതെ കഴിക്കാം. ഇപ്പുകാരമുള്ള വൈപരിത്യങ്ങൾ കാണുന്നോരും അല്ലോ ക്ഷുമ പരീക്ഷിക്കക്ക; മനസ്സിനെ ഇളക്കിമറിക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന വികാരങ്ങളെ തടയുക. ആതിയിൽത്തന്നെ തടങ്കിലെല്ലക്കിൽ അവൾ കലശരു ആകും; അല്ലെങ്കിലും ഇടംകൊടുത്താൽ പിടിച്ചു നിരത്തുവാനുള്ള ശേഷി പൊയ്യോക്കമെന്നതനെന്നയല്ല, പിന്നീട് തടയുവാനുള്ള ഉള്ളമ്പങ്ങൾക്കാണ്ട് ആക്കരക്കും ക്ഷാഭിക്കക്കയേ ഉള്ളി.

ഓ. വല്ലതായ ക്ഷാഭിങ്ങൾക്കു തന്നെ എത്രയും തുടർച്ചയായ അരംഭമേ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളതിം, മനസ്സും

എന്നും സംശയം എന്നും പോരായ രണ്ട് പ്രമാണികൾ കുടി
രോമൻസേനയെ നയിച്ചു് ഒരു യുദ്ധം കലാശിപ്പിച്ചു്.
സവർണ്ണേന്നാധിപനായ മറയസ്സിനു പല സ്ഥാനമാനങ്ങളിൽ
ബഹുമതികളിൽ നിലവിച്ചു്. സംശയം താൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള
ധീരതുത്രത്തെപ്പറ്റി തന്റെ മോതിരത്തിൽ ഒരു ചിത്രം
കൊത്തിച്ചു തുഴിപ്പെട്ടു്. ഈ കൊത്തുപണിയിൽനിന്നും
ഈ കുട്ടൻ തമ്മിൽ വഴിക്കണ്ടായി, ഏറ്റകൊല്ലുത്തൊള്ളം
മഹാ കലാപവും പല മഹാമാരകത്തേയും അകാലനാശ
വും രോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പരിഞ്ഞാമവും, കാണ്ണാനിട
യായി. മഹാഭാരതയുല്ലത്തിന്റെ (ഇപ്പോൾ കഴിഞ്ഞ
മഹായുദ്ധത്തിന്റെ തുടർന്നു) സൂക്ഷ്മം പരിശോധി
ചൂരു അരംഭക്കാരണങ്ങൾ എത്ര നിസ്സാരമായിരിക്കും!
തെ പല കണ്ടു് സാധ്യപ്പൂണി ചിറകു കഴച്ചു ചെന്നിരി
ക്കുന്നു. മുന്നും തുട്ടി അതിലെബാട്ടുകയും ഇഴകൾ വലിയ
കയും ചെയ്തുകഴിത്തു. ഇള്ളക്കവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല,
കടയുന്നോരും കുട്ടത്തു അക്കപ്പാടായി. ഇതുതന്നേയാണു
നമ്മുടേയും അഭ്യരംഗം, എന്നോ നിസ്സാരകാഞ്ചും എന്നു
നാം പുന്നിക്കുന്നു. എത്തിനോക്കുവോരു കുട്ടക്കിൽ
പെട്ടു്, പിന്നു വിട്ടപ്പോരാനുള്ള വഴി തേട്ടുകയായി. മത്സരം
മുടക്കുവോരു സന്നാധങ്ങൾ വളരുന്നു. പഴക്ക
വല്ലതായി അവസാനം എങ്ങനെന്നെന്നും നിയുതമില്ലാ
താക്കുന്നു. ഇതിനൊന്നും ഒപ്പാകാതിരിക്കാമായിരുന്നു
കല്ലു? സസ്യജലങ്ങളിൽ കാണുന്ന വിശ്വാസവുല്ലാ
പോലും മണ്ണപ്പുനില്ല. ചെറിയ മുളകളിൽ മട്ടുകളിൽ അതു
വളർന്നാണല്ലോ പുല്ലുകൾപോലും വളരുന്നതു്. നമ്മുകൾ
മാത്രം അരംഭിച്ചതുപോലെ വേണ്ടതെന്നില്ലോ അതുപോലും കാഞ്ഞ
അതിന്റെ ഫരി നമ്മുടെ തിരക്കില്ലാണോ; കുട്ടചെല്ല

പോരാ നാം അതിന്റെ തിരക്കിൽപ്പെട്ടിരിക്കും. ഈതിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ഒരു സംഗതി, മരശ്ശുക്ക് മനസ്സും മാത്രമല്ല യഥസ്സുക്ക് അവയും വേണ്ടതായി തീന്നിരിക്കുന്നതാണ്. ഒരു സർപ്പവുത്തി ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടോ, അബവലുത്തിൽ ചാടാതെ രക്ഷപ്പെട്ടുന്നതുകൊണ്ടോ മനസ്സിന് ആര്യപ്പസിക്കാമെന്നല്ലാതെ അന്നുമാക്ക് ആയുള്ളം തോന്നവാൻ വഴിയിപ്പേണ്ടോ. ഈക്കുറെ വേണും സമചിത്തയോടും സമാധാനത്തോടും കഴിക്കുന്ന ജീവിതവും ശയസ്സിനെ തുടങ്ങുന്ന ജീവിതവും തന്മീ ലുജ്ജ അന്തരം മനസ്സിലാക്കുന്നതും. ഈപ്പോൾ പറവാനുള്ള അഭിമാനകരവുകൊണ്ടും, ആ ക്കും എള്ളും ചോദിക്കുന്നതു കൊടുക്കാമെന്നും ഏഴ്സ്സുന്നവർ പ്രവൃത്തിയിലാണ് വിഷമിക്കുന്നതും. ലഘുവായ കാഞ്ഞങ്ങളിൽ ഏറ്റവും എതിക്കുന്നവക്ക് അതിയായ ലാഡവത്തോടുകൂടി പിൻവാങ്ങേണ്ടി വന്നേയും. ഏതു കാഞ്ഞവും ഗാഡമായി അലോചിച്ചുറച്ചു കയ്യേറക്കുക, പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അതുപോലെ നിർബന്ധത്തോടുകൂടി നടത്തുക. അതലോ ചനക്കരവുകൊണ്ടും മരശ്ശുക്ക് മനക്കുത്തില്ലാത്തവരായി തന്നീരുണ്ട്.

മം. വിചാരംതുന്നതുകൊണ്ടും പറയുന്ന അബവലും നിവാരണം ചെയ്യാൻ മരശ്ശുക്ക് ശരണം പ്രാപ്തിക്കുന്നതും അസ്വാത്യതയാണ്. ആരും തന്റെ വാക്കിനും പ്രിയക്കിക്കുന്ന അന്നുമാ ഒരു വ്യാവ്യാനത്തിനവക്കാശങ്ങളോ എന്നല്ല നോക്കേണ്ടതും; തങ്ങൾ സകല്ലിച്ച അത്മം എന്താണെന്നും തീരുമാനിച്ചും അതിനെ താങ്ങേണ്ടും. മറ്റൊരു വക്കുവാടിയും ദാനാത്മം സ്വന്പന്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി

യാണു നിങ്ങളോട് പെരുമാറ്റനാതു്; അതിനെ മറച്ചു വെയ്ക്കുവാനായി ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. ഒരുവലം ചെയ്തുപോയ തിനെ ലഘു പ്രസ്തുതവാൻ എത്ര അബുല്ലങ്ങൾ വേണ്ടി വരുന്നവെന്നു് ഭാമ്പിക്കുക. മരക്കഷിയെ നേരിട്ടുവാസ്തവിക അബൈയത്വംകൊണ്ടല്ലേ ഇത്തരം അബുല്ലത്തിനു് ഇടവത്തുനാതു്? ദരിക്കൽ അയാളുക്കാഡി യോഗ്യനാണെന്നു ഭാവിച്ചു ചെയ്യു അപരാധത്തിനു് എത്ര തവണ അയാളുടെ കാൽക്കൽ കിടന്നു് ഉത്തരാം? വികാരങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കുവാൻ വിഷമമായുക്കാം; അവരെ അമർത്തിവെയ്ക്കുന്നതു ശ്രമിച്ചാൽ സാധിക്കുന്നതെയുള്ളൂ. തത്പരിയാനുകൂലു സാധിക്കാത്തതു് അല്ലാസംകൊണ്ടു ശീലിക്കുക; മലപ്പുമഹക്ഷത്തിലേ അപകടമുള്ളൂ. അതുന്തിൽ അപകടങ്കു തോന്തിക്കാത്തതുപോലെയാണു് കാഞ്ഞങ്ങളുടെ പരിശാമത്തിൽ ശമനവിധിയും വൈഷ്ണവമായി കിക്കുന്നതു്. ഉദ്ദേശസാല്പുത്തിനു വിലാതമായി നിൽക്കുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളിൽ അധികം വിരോധം തോന്നുന്നതു് ഇതുകൊണ്ടാണു്.

എ. സമുദായജീവിതത്തിൽ എത്ര സംഗതിയെ കരിച്ചും ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ കാണുന്നതു് സാധാരണ മാണം. പലതും ഒരേ സംഗതിയെപ്പറ്റി വൃവഹരിക്കുന്നവാഡി ഇങ്ങനെന്ന കാണം. അധികവും കുറവും ചെവിയും നിറയുന്ന സംഗതികൾക്കൊണ്ടാണു് ആളുകളുടെ വിലപൊതുജനങ്ങൾ. തിരുപ്പട്ടംതുനാതു്. ഒരുമാതിരി വഹിക്കുന്നതിലുകൂടി ഉറങ്ങിക്കിടക്കുകയാണെന്നു വ്യാവ്യാഹരിക്കുകയുള്ളൂ. ഒരു ലഹരി അമർത്തുന്നതിനുപോലും ലഹരിക്കുടാതെ കഴിക്കാം; അനീതിയെ തടയുന്നതിനു് അനീതിക്കാണിക്കുമ്പോൾ മുക്കിലും ഇതാണു ചൊതുവെ

കാണുന്ന വാസന. സത്യപാവം, മിത്രീലം, സപ സ്ഥത, സമചിത്തത, ഇത്രാഭിയായ സാധുത്താങ്കൾ ആരെയും മേഖലിക്കുന്നില്ല; എല്ലാവർക്കും ഇളക്കവും ലംഗ ഉയ്യും കാണുന്നതാണ് രസം. മാർദ്ദവമില്ലാത്തതാണു സ്വർഖിച്ചരിയവാൻ എഴുപ്പുമിക്കിട്ടും, മുഖപാം കുട്ടനേരാറും സ്വർഖവൃത്താസം കരയുണ്ട്; അരോഹ്യമിതി എന്താ സൗന്ദര്യം ആക്കം അറിയുന്നില്ല, സുവക്കേട്ടും എല്ലാവരും മനസ്സിലാക്കുന്നണ്ട്. വേദനയുള്ളിട്ടു തിളിയുന്ന ചെ തും പിടിച്ചാലും അതിനെക്കവിയുവോഴേ അറിയക യുള്ളി. സപയമേ പ്രവർത്തിക്കാവുന്നതു പരസ്യമായി പ്രസം ഗ്രിക്കുന്നതും ഉപകാരത്തിനല്ല ശ്രദ്ധയ്ക്കിനു വേണ്ടിയാ സൗന്ദര്യം തീരുമാനിക്കാം. ശ്രദ്ധയ്ക്കും എന്ന ചരയുന്നതും അതുപോലെ വിശാലമായ മനോഭിഷ്ടിയുള്ള വക്കേം ഇണ ആകയുള്ളി. സാധാരണമാക്കും അതുമായി യാതൊരു ചെ സ്വവർഖിക്കും. ഈ അല്ലപ്പാണികരു ചെയ്യുവതനു ചില്ലറക്കാ ത്തും ഒളപ്പുറ്റി ശ്രദ്ധയ്ക്കുന്നതു തുനിയുന്നതു പരിമാസ തതിലാണു കലാശിക്കുക. നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കും ഒരുത്തനീറ നാക്കിൽ താഴുന്നതിനേയുള്ളി; അടുത്ത തെരുവിനുള്ളിന്ത ചെപ്പുകയുമില്ല. വല്ലവരോടും ശ്രദ്ധനേതരു തീരകയുള്ളിചെ കുഞ്ചി വീഞ്ഞകാരോടും പരക്കതനു, അരല്ലുക്കിൽ തന്നെ തും അഭിനവിച്ചുകൊള്ളുക. നേരം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സാധുമനഷ്യൻ ഒരു കാഞ്ചാലോചനസഭയിൽനിന്നും എറഞ്ഞിപ്പോകുവോരും “അത്രുതം ദൈവമേ, ഇതൊക്കെ എരുന്നീരു മിച്ചുകോ? അവിടുതെ ചെവിവും” എന്നും പറഞ്ഞും അടുത്തും നിന്നന്നു അന്യാഴിപ്പിച്ചതായി കുഞ്ചിക്കുണ്ട്,

എ. യശസ്സ് തീരെ നിസ്സാരകമായിട്ടുള്ളതല്ല. മഹാ തന്ത്രങ്ങളും അപൂർവ്വത്തികൾക്ക് മാത്രം സ്ഥിരപ്പിക്കുന്ന ഇതു പ്രതിനുംതി ഈ നാനാജന്മപടലത്തിലുള്ള നിസ്സാരകത്തുകൾക്കു ലഭിക്കുന്നതുകേതോ? സത്തപ്രവൃത്തിയായാൽ മുത്തുമുഖം പോരാ, അപൂർവ്വം ഗ്രഹാവഹവും എത്തിരിക്കുന്നു. മനോഹരംകൊണ്ട് മാത്രം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ അഭിനൃഡിക്കവെള്ളും പോലും യോഗ്യമല്ലെന്നും വിദ്യാഘാടം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും. നമ്മുടെ സ്ഥാനത്തിനും നിലയ്ക്കും യോജിച്ചതായ പല സുവക്ഷേച്ഛകളിലുണ്ടോ. ഈ അപൂർവ്വസാധനത്തിനവേണ്ടി ക്രൈസ്തവത്തിനും? എത്തേതൊഴിം താഴുന്ന നിലയിലാണോ അതുകൂടും നിശ്ചയമുള്ളതാണോ സുവക്ഷേച്ഛ എല്ലാംതന്നെ. മനസ്സുവത്തിനു വേണ്ടിയിട്ടുള്ളകിൽ ഉൽക്കാഷ്ടത്തിനു വേണ്ടിത്തന്നെ, വലതായ അതുകൂടിയും ത്രജിക്കക. മാനത്തിനും യശസ്സിനുംവേണ്ടി എന്നും ധാരിക്കുന്നതിനേ നിവാരിക്കുള്ളിട്ടും വേണ്ടിയിൽ, അതുകൂടി തെരക്കാരോട് ധാരിക്കുണ്ടതായിരിക്കുന്നവേണ്ടിയിൽ, അതുകൂടി മാനും വേണ്ടിനും വെയ്ക്കുന്നതാണും മാനും. എത്തു തേതാളും ധനി കേരംക്കുന്നവോ അതുകൂടും പോകുള്ളിയുണ്ടെന്നും കാണിക്കുന്നതെയുള്ളിട്ടും. സത്തുത്രാശരം തന്നെ കുമതിലധികം സ്ഥാത്യക്കേരംക്കുന്നേം ശക്കിക്കുണ്ടിയിരിക്കുന്നു. താനരിയാതെയും, അന്വൃത്തുടെ ദ്രജ്ജിക്ക ഗോചരമാകാതെയും ചെയ്യുന്ന തുത്രാശരം ധമാത്മം മായി മാനിക്കുണ്ടതും. തൈകാലത്തും അതെരക്കിലും അതിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തുണ്ട്. അതിന്റെ യോഗ്യതയും ധാരിയിൽ തന്നെ ബഹുമാനപ്പെട്ടവരുടും രക്ഷിക്കുന്നും സുക്ഷിക്കുന്നും അതിനും ധാരിയിൽ തന്നെ സത്തുത്രം ചെയ്യുന്നിട്ടും

ମରା

ତେବେଳି ଫ୍ରୋଡିକିତତକିତାରୁ । କିନ୍ତୁ ନାହିଁ ଶିଖଙ୍କ ଜୀବନ ପେଇ କେରାମନିବାରୁ ନାହାନ୍ତୁ ଲୀନମୁଖୀଙ୍କ ମେନ ପ୍ରାତିଧିକଣ ବୈଦ୍ୟନ ନାନ୍ଦକଟତ୍ତ୍ଵକିଯାଏଲ୍ ବେଳିତ୍ରୁ ? ନାହିଁ ନାହିଁ ପେଇଲୀଙ୍କାମନିବାରୁ ସମ୍ମାନ ଅତିରିକ୍ତ କଲାପଣୀର ବନ୍ଦକାଣିରିକଣମେନୁ ? ଅଗ୍ରମ ଯିକରାଦିଲୋ ? ଏହିଲୁଙ୍କ ହୃଦୟରୁଷି ପରିଣାମରେ ଛିଲେ ପୋତାରୁଜନଙ୍କର ଅଭିନନ୍ଦନ ସିଲବିକରୁଷି !

—(୦)—

